

DYREKTYWA RADY 97/78/EC

z dnia 18 grudnia 1997 roku

określająca zasady kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z krajów trzecich

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

Mając na względzie Traktat powołujący do życia Wspólnotę Europejską, a w szczególności Artykuł 43 w nim zawarty,

Mając na względzie propozycje Komisji¹,

Mając na względzie opinię Parlamentu Europejskiego²,

Mając na względzie opinię Komitetu Społeczno - Ekonomicznego³,

- (1) Zważywszy, że produkty zwierzęce lub produkty zwierzęcego pochodzenia oraz produkty pochodzenia roślinnego, podlegające kontrolom mającym na celu zapobieżenie rozprzestrzeniania się chorób zaraźliwych lub zakaźnych zwierząt, są wymienione w Załączniku II do Traktatu;
- (2) Zważywszy, że określenie zasad organizacji kontroli weterynaryjnych, produktów wprowadzanych z krajów trzecich, na szczeblu Wspólnoty, pomaga w zabezpieczeniu dostaw i zapewnia stabilność rynku, równocześnie harmonizując środki niezbędne dla zapewnienia bezpieczeństwa zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt;
- (3) Zważywszy, że stworzenie rynku wewnętrznego wykazało potrzebę określenia wspólnych zasad kontroli weterynaryjnych, z uwagi na zniesienie wewnętrznych kontroli granicznych;
- (4) Zważywszy, iż od czasu wprowadzenia w życie Dyrektywy Rady 90/675/EEC z dnia 10 grudnia 1990 roku określającej zasady organizacji kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z krajów trzecich⁴, miały miejsce pewne zmiany w jej stosowaniu oraz zostały nabyte nowe doświadczenia; zważywszy, że dla zachowania przejrzystości tej Dyrektywy powinna ona zostać znowelizowana;
- (5) Zważywszy, iż powinny zostać ustalone zharmonizowane wymagania dla wszystkich produktów zwierzęcego pochodzenia importowanych do Wspólnoty z krajów trzecich;

---

¹ OJ C 285, 23. 8. 1997, str. 7.

² OJ C 85, 17. 3. 1997, str. 76.

³ OJ C 66, 3. 3. 1997, str. 43.

⁴ OJ L 373, 31. 12. 1990, str. 1. Dyrektywa ostatnio znowelizowana Dyrektywą 96/43/EC (OJ L 162, 1. 7. 1996, str. 1).

zważywszy, iż z tego powodu powinien zostać wprowadzony jednolity system kontroli tych produktów wraz z wprowadzeniem wymaganych zmian;

- (6) Zważywszy, że muszą zostać ustanowione przepisy dzięki, którym partie towaru, które zostały wprowadzone do Wspólnoty bez ich przedstawienia w punkcie kontroli granicznej zostaną poddane kontrolom weterynaryjnym w takim punkcie;
- (7) Zważywszy, że w pewnych przypadkach Państwa Członkowskie mogą wprowadzić dodatkowe wymagania dotyczące importowanych produktów; zważywszy, że każde Państwo Członkowskie dokonujące kontroli musi uwzględnić te dodatkowe wymagania danego kraju w czasie ich przeprowadzania;
- (8) Zważywszy, iż przy transporcie drogą morską lub powietrzną produktów, których końcowym miejscem przeznaczenia jest Wspólnota, powinno zostać wyraźnie określone miejsce przeprowadzania kontroli;
- (9) Zważywszy, że ustawodawstwo Wspólnoty wymaga aby pewne produkty były monitorowane od miejsca ich wprowadzenia do Wspólnoty, do miejsca ich przeznaczenia, w celu ochrony zdrowia ludzi i zwierząt; zważywszy, że z tego powodu muszą zostać ustanowione ścisłe przepisy;
- (10) Zważywszy, że powinny zostać ustanowione ścisłe przepisy zapewniające, że produkty przybywające na granicę Wspólnoty i nie mające na jej terenie swego końcowego przeznaczenia opuszczają jej terytorium;
- (11) Zważywszy, iż produkty, które spełniają importowe wymagania Wspólnoty powinny zostać oddzielone od produktów, które tych wymagań nie spełniają; zważywszy, że uwzględniając te różnice powinny zostać ustalone dla nich oddzielne systemy kontroli;
- (12) Zważywszy, że zaopatrzenie w produkty zwierzęcego pochodzenia dla załóg i pasażerów powietrznych i morskich środków transportu ma duże znaczenie handlowe dla Wspólnoty; zważywszy, że produkty te często nie spełniają wymogów Wspólnoty; zważywszy, że z tego powodu muszą zostać ustanowione ścisłe przepisy chroniące zdrowie publiczne i zdrowie zwierząt;
- (13) Zważywszy, że produkt wytworzony we Wspólnocie, który nie uzyskał zezwolenia na wprowadzenie do kraju trzeciego, a który zostaje zwrócony do Wspólnoty powinien być uważany za nie spełniający dłużej wymagań Wspólnoty; zważywszy, że z tego powodu muszą zostać ustanowione ścisłe przepisy chroniące zdrowie publiczne i zdrowie zwierząt;
- (14) Zważywszy, że powinny zostać ustanowione dodatkowe zabezpieczenia dla uniknięcia oszustw a także powinny zostać wprowadzone postanowienia dotyczące zharmonizowanych środków służących zapobieganiu przestępstwom i nieprawidłowościom;
- (15) Zważywszy, iż Dyrektywa 90/675/EEC była w znacznym stopniu i kilkakrotnie nowelizowana; zważywszy, że w chwili obecnej niezbędne są dalsze jej nowelizacje, w związku z tym dla zachowania jasności i racjonalności Dyrektywa ta powinna zostać uchylona i zastąpiona;

PRZYJĘŁA NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Kontrole weterynaryjne produktów z krajów trzecich, wprowadzanych na jedno z terytoriów wymienionych w Załączniku I, będą przeprowadzane przez Państwa Członkowskie zgodnie z postanowieniami niniejszej Dyrektywy.

Artykuł 2

1. Dla celów niniejszej Dyrektywy, jeśli to niezbędne, będą stosowane definicje zawarte w Artykule 2 Dyrektywy Rady 89/662/EEC z dnia 11 grudnia 1989 roku dotyczącej kontroli weterynaryjnych w obrocie wewnątrz Wspólnoty, z intencją ukończenia tworzenia rynku wewnętrznego⁵ oraz zawarte w Artykule 2 Dyrektywy Rady 90/425/EEC dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych stosowanych w handlu wewnątrz Wspólnoty, pewnymi zwierzętami żywymi i produktami, z intencją ukończenia tworzenia rynku wewnętrznego⁶.

2. Dodatkowo:

- (a) ‘produkty’ znaczy produkty zwierzęcego pochodzenia wymienione w Dyrektywach 89/662/EEC i 90/425/EEC, z produktami ubocznymi pochodzenia zwierzęcego, nie objętymi Załącznikiem II do Traktatu włącznie oraz produkty roślinne wymienione w Artykule 19;
- (b) ‘kontrola dokumentów’ znaczy sprawdzanie świadectwa lub świadectw weterynaryjnych czy też dokumentów weterynaryjnych albo innych dokumentów towarzyszących wysyłce;
- (c) ‘kontrola tożsamości’ znaczy wizualne sprawdzenie i potwierdzenie, iż świadectwo lub świadectwa weterynaryjne czy też dokumenty weterynaryjne albo inne dokumenty przewidziane w ustawodawstwie weterynaryjnym są zgodne z samym produktem;
- (d) ‘kontrola fizyczna’ oznacza kontrolę samego produktu i może ona obejmować kontrole opakowania i temperatury, a także pobieranie próbek i badanie laboratoryjne;
- (e) ‘osoba odpowiedzialna za ładunek’ oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która zgodnie z postanowieniami Rozporządzenia Rady (EEC) Nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 roku ustanawiającego Kodeks Celny⁷, odpowiada za zaistniałe sytuacje

---

⁵ OJ L 395, 30. 12. 1989, str. 13. Dyrektywa ostatnio znowelizowana Dyrektywą 92/118/EEC (OJ L 62, 15. 3. 1993, str. 49).

⁶ OJ L 224, 18. 8. 1990, str. 29. Dyrektywa ostatnio znowelizowana Dyrektywą 92/118/EEC.

⁷ OJ L 302, 19. 10. 1992, str. 1. Rozporządzenie ostatnio znowelizowane Rozporządzeniem (EC) Nr 82/97 Parlamentu Europejskiego i Rady (OJ L 17, 21. 1. 1997, str.1).

dotyczące wysyłki, objęte wspomnianym Rozporządzeniem, a także przedstawiciela wspomnianego w Artykule 5 wymienionego Rozporządzenia, który przejmuje odpowiedzialność za przeprowadzenie kontroli określonych w niniejszej Dyrektywie;

- (f) 'partia towaru' oznacza pewną ilość produktów tego samego rodzaju, objętą tym samym świadectwem lub świadectwami weterynaryjnymi albo dokumentem czy dokumentami weterynaryjnymi a także innymi dokumentami przewidzianymi w ustawodawstwie weterynaryjnym, przewożoną tymi samymi środkami transportu oraz pochodzącą z tego samego kraju trzeciego lub części danego kraju trzeciego;
- (g) 'punkt kontroli granicznej' znaczy każdy punkt inspekcyjny wyznaczony i zatwierdzony, zgodnie z postanowieniami Artykułu 6, do przeprowadzania kontroli weterynaryjnych produktów przybywających z krajów trzecich, na granicę jednego z terytoriów wymienionych w Załączniku I,
- (h) 'import' znaczy wolny obrót produktów a także zamiar dopuszczenia produktów do wolnego obrotu w rozumieniu postanowień Artykułu 79 Rozporządzenia (EEC) Nr 2913/92;
- (i) 'przeznaczenie celne towaru' oznacza przeznaczenie celne towaru, wspomniane w punkcie 15, Artykułu 4 Rozporządzenia (EEC) Nr 2913/92;
- (j) 'warunki importowe' oznaczają wymagania weterynaryjne, w stosunku do importowanych produktów, jak zostały one określone w ustawodawstwie Wspólnoty;
- (k) 'właściwa władza' oznacza władzę centralną Państwa Członkowskiego upoważnioną do dokonywania kontroli weterynaryjnych albo jakąkolwiek władzę, której takie uprawnienia zostały przekazane.

ROZDZIAŁ I

ORGANIZACJA I EFEKTY KONTROLI

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie zapewnią, iż żadna partia towaru z kraju trzeciego nie zostanie wprowadzona, na jedno z terytoriów wymienionych w Załączniku I, bez poddania jej kontrolom weterynaryjnym wymaganym niniejszą Dyrektywą.
2. Państwa Członkowskie zapewnią, iż wspomniane partie towaru będą wprowadzone, na jedno z terytoriów wymienionych w Załączniku I, poprzez punkt kontroli granicznej.
3. Państwa Członkowskie zapewnią, że osoby odpowiedzialne za ładunek będą zobowiązane do przedłożenia, z odpowiednim wyprzedzeniem, niezbędnych informacji poprzez należyte wypełnienie, jeśli to właściwe, świadectwa wspomnianego w Artykule 5 (1) lub poprzez zgłoszenie na piśmie albo w skomputeryzowanej formie opisu wspomnianej w ustępie 1 partii towaru, z uwzględnieniem produktów wymienionych w Artykule 9 i Artykule 19 (1), personelowi weterynaryjnemu punktu kontroli granicznej, do którego produkty zostają skierowane.

Państwa Członkowskie mogą poddawać kontroli manifesty lotnicze i okrętowe i sprawdzać czy odpowiadają one wyżej wspomnianym stwierdzeniom i dokumentom.

4. Władze celne, które odpowiadają za dany geograficzny punkt kontroli granicznej zezwolą na przeznaczenie celne partii towaru, tylko zgodnie z warunkami ustalonymi w świadectwie wspomnianym w Artykule 5 (1).

5. Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania postanowień niniejszego Artykułu, a w szczególności lista produktów podlegających kontrolom weterynaryjnym, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą określoną w Artykule 29.

Artykuł 4

1. Każda partia towaru będzie poddana kontrolom weterynaryjnym, we wspomnianym w Artykule 3 (2) punkcie kontroli granicznej, przez właściwą władzę, pod odpowiedzialnością urzędowego lekarza weterynarii, zgodnie z postanowieniami Artykułu 6 (1) (b).

2. Na podstawie wspomnianej w Artykule 3 (3) informacji, w stosunku do każdej partii towaru urzędowy lekarz weterynarii powinien posłużyć się bazą danych wspomnianą w Załączniku 1 do Decyzji Rady 92/438/EEC z dnia 13 lipca 1993 roku o komputeryzacji weterynaryjnych procedur importowych (Projekt Shift)⁸. Ponadto, dla każdej partii towaru przeznaczonej do importu na jedno z terytoriów wymienionych w Załączniku 1, jeśli to niezbędne, powinien posłużyć się bazą danych wspomnianą w Załączniku II do Decyzji 92/438/EEC.

Urzędowy lekarz weterynarii zapewni, że wszystkie operacje niezbędne do utrzymania bazy danych przewidzianej w Decyzji 92/438/EEC będą wykonywane.

3. Każda partia towaru będzie poddana kontrolom dokumentów niezależnie od przeznaczenia celnego towaru, w celu ustalenia:

(a) że, zawarta w świadectwach lub dokumentach, a wspomniana w Artykule 7 (1) informacja, odpowiada informacji przedłożonej wcześniej zgodnie z postanowieniami Artykułu 3 (3);

(b) w przypadku importów, że dane zawarte w świadectwach lub dokumentach wspomnianych w Artykule 1 albo w innych dokumentach spełniają wymagane gwarancje.

4. Z wyjątkiem szczególnych przypadków przewidzianych w Artykułach od 9 do 15; urzędowy lekarz weterynarii przeprowadzi następujące kontrole:

(a) ustalenie tożsamości każdej partii w celu upewnienia się, że produkty są zgodne z informacją podaną w towarzyszących świadectwach lub dokumentach. Z wyjątkiem dużych wysyłek określonych w Dyrektywie Rady 92/118/EEC z dnia 17 grudnia 1992 roku określającej wymagania co do zdrowia zwierząt oraz zdrowia publicznego, obowiązujące w handlu i przywozie do Wspólnoty produktów nie podlegających wymaganiom określonym w specjalnych przepisach Wspólnoty, wymienionych w

---

⁸ OJ L 243, 25. 8. 1992, str. 27. Decyzja znowelizowana Aktem Przystąpienia z 1994 roku.

Załączniku A (I) do Dyrektywy 89/662/EEC oraz jeśli dotyczy to czynników chorobotwórczych w Dyrektywie 90/425/EEC⁹, procedura ta powinna zawierać:

- (i) jeżeli produkty zwierzęcego pochodzenia docierają w kontenerach weryfikacja, iż pieczęcie nałożone przez urzędowego lekarza weterynarii (lub właściwą władzę), jeśli jest to wymagane przez ustawodawstwo Wspólnoty, są nienaruszone oraz, że informacja znajdująca się na nich odpowiada informacji podanej w towarzyszących dokumentach lub w świadectwie;
- (ii) w innych przypadkach
  - dla wszystkich rodzajów produktów sprawdzenie, iż stemple znaki urzędowe i zdrowotne określające kraj i zakład pochodzenia są przystawione oraz, że odpowiadają one odpowiednim stemplom i znakom w świadectwie lub innym dokumencie,
  - dla produktów w opakowaniach pierwotnych i wtórnych dodatkowo sprawdzenie specjalnego etykietowania przewidzianego w ustawodawstwie weterynaryjnym,

(b) kontrola fizyczna każdej partii towaru:

- (i) w celu upewnienia się, że produkty spełniają wymagania zawarte w ustawodawstwie Wspólnoty i znajdują się we właściwym stanie oraz mogą być użyte w celu wyszczególnionym w towarzyszącym świadectwie lub dokumencie.

Kontrole te powinny być przeprowadzone zgodnie z kryteriami określonymi w Załączniku III.

- (ii) przed przeprowadzaniem, zgodnie z częstotliwością, która zostanie ustalona do 1 lipca 1999 roku oraz według procedury określonej w Artykule 29:
  - wszelkich testów laboratoryjnych na miejscu,
  - pobierania wszelkich urzędowych próbek wymaganych do jak najszybszej analizy.

5. Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania niniejszego Artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą określoną w Artykule 29.

Artykuł 5

1. Po zakończeniu wymaganych kontroli weterynaryjnych, urzędowy lekarz weterynarii wystawi, na daną partię produktów, świadectwo poświadczające wyniki kontroli, odpowiadające wzorowi przewidzianemu w Załączniku B do Decyzji Komisji 93/13/EEC

---

⁹ OJ L 62, 15. 3. 1993, str. 49. Dyrektywa ostatnio znowelizowana Dyrektywą 96/90/EC (OJ L 13, 16. 1. 1997, str. 24).

określającej procedury kontroli weterynaryjnych, produktów pochodzących z krajów trzecich, w punktach kontroli granicznej Wspólnoty¹⁰, jeśli to niezbędne przystosowanego zgodnie z postanowieniami ustępu 4.

2. Wspomniane w ustępie 1 świadectwo będzie towarzyszyło partii towaru:

- tak długo jak ta partia towaru pozostaje pod dozorem celnym, w tym przypadku wspomniany dokument jest jednym z dokumentów celnych,
- w przypadku importu do pierwszego zakładu, jak został on określony w Dyrektywie 89/662/EEC lub do pierwszego ośrodka albo organizacji przeznaczenia, jak zostały one określone w Dyrektywie 90/425/EEC.

3. Jeśli partia towaru zostanie podzielona to postanowienia ustępów 1 i 2 mają zastosowanie do wszystkich jej części.

4. Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania niniejszego Artykułu, z przyjęciem postanowień Załącznika B do Decyzji 93/13/EEC, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą określoną w Artykule 29.

Artykuł 6

1. Punkty kontroli granicznej muszą:

- (a) być umiejscowione blisko przejścia granicznego jednego z terytoriów wymienionych w Załączniku I oraz na obszarze wyznaczonym przez władze celne zgodnie z punktami (a) i (b) ustępu pierwszego Artykułu 38 (1) Rozporządzenia (EEC) Nr 2913/92.

Jednakże, jeśli jest to niezbędne z powodów geograficznych (takich jak nabrzeże nie nadające się do wyładunku lub przełęcz) może być zaakceptowany punkt kontroli granicznej znajdujący się w pewnej odległości od punktu wejścia, zgodnie z procedurą określoną w ustępie 2 a w przypadku transportu kolejną na pierwszej stacji kolejowej wyznaczonej przez właściwą władzę;

- (b) znajdować się pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii, który będzie faktycznie odpowiedzialny za kontrole. Urzędowemu lekarzowi weterynarii mogą pomagać odpowiednio przeszkoleni pracownicy pomocniczy.

Urzędowy lekarz weterynarii zapewni, iż wszelkie uaktualnienia w bazach danych, wspomnianych w trzecim akapicie Artykułu 1 (1) Decyzji 92/438/EEC, są dokonywane.

2. Zgodnie z procedurą określoną w Artykule 29, obowiązujący w dniu publikacji niniejszej Dyrektywy wykaz punktów kontroli granicznej, może być poprawiany lub uzupełniany:

(a) poprzez dodanie nowych punktów kontroli granicznej:

- proponowanych przez Państwo Członkowskie, po sprawdzeniu przez właściwe władze, iż spełniają one wymagania Załącznika II do niniejszej Dyrektywy i wymagania

---

¹⁰ OJ L 9, 15. 1. 1993, str. 33. Decyzja ostatnio znowelizowana Decyzją 96/32/EC (OJ L 9, 12. 1. 1996, str. 9).

Decyzji Komisji 92/525/EEC z dnia 3 listopada 1992 roku określającej wymagania dla zatwierdzenia punktów kontroli granicznej Wspólnoty odpowiedzialnych za kontrole weterynaryjne produktów wprowadzanych z krajów trzecich¹¹,

- poddanych inspekcji przez Komisję we współpracy z właściwą władzą Państwa Członkowskiego;
- (b) poprzez wycofanie punktu kontroli granicznej, jeśli zostanie stwierdzone, że nie spełnia on warunków ustalonych w Załączniku II, czy to podczas kontroli przeprowadzanej przez właściwą władzę albo jeżeli w następstwie inspekcji przewidzianych w Artykule 23, Państwo Członkowskie nie wzięło pod uwagę wniosków inspekcji w odpowiednim czasie a szczególnie w przypadkach gdy inspekcje wykazały zagrożenie zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt.
3. W poważnych przypadkach, w szczególności dotyczących zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt, Państwo Członkowskie musi zawiesić zatwierdzenie punktu kontroli granicznej usytuowanego na jego terytorium. Państwo to poinformuje Komisję oraz inne Państwa Członkowskie o takim zawieszeniu i powodach jego podjęcia. Punkt kontroli granicznej może być ponownie wprowadzony na listę wyłącznie zgodnie z postanowieniami ustępu 2 (a).
4. Komisja sporządzi i opublikuje wykaz zatwierdzonych punktów kontroli granicznej, uwzględniając przypadki czasowego zawieszenia zatwierdzenia.
5. W oczekiwaniu na przyjęcie decyzji zgodnie z ustępem 2 (a), wykaz ustalony na mocy Dyrektywy 90/675/EEC będzie dalej obowiązywał, z zastrzeżeniem sytuacji wspomnianych w ustępie 3.
6. Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania niniejszego Artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą określoną w Artykule 29.

Artykuł 7

1. Każda partia towaru, przeznaczona do importu na jedno z terytoriów wymienionych w Załączniku 1, musi posiadać towarzyszące jej oryginały świadectw weterynaryjnych lub oryginały innych dokumentów weterynaryjnych albo oryginały innych dokumentów wymaganych w ustawodawstwie weterynaryjnym. Oryginały świadectw lub dokumentów pozostaną w punkcie kontroli granicznej.
2. Z zastrzeżeniem do postanowień Artykułu 10, każda partia produktów z kraju trzeciego przeznaczona do importu na jedno z terytoriów wymienionych w Załączniku 1 musi zostać poddana kontroli tożsamości i kontroli fizycznej według postanowień Artykułu 4 (4).
3. Władze celne nie zezwolą na import partii produktów, z zastrzeżeniem do przepisów celnych oraz do specjalnych postanowień będących do przyjęcia zgodnie z Artykułem 10 (2) i (3) oraz z Artykułem 18, jeśli nie zostanie przedstawiony dowód, że odpowiednie kontrole weterynaryjne zostały przeprowadzone z satysfakcjonującymi wynikami, że zostało wystawione właściwe świadectwo zgodnie z postanowieniami Artykułu 5 (1) oraz, że

---

¹¹ OJ L 331, 17. 11. 1992, str. 16.

właściwe władze posiadają zapewnienie, iż opłaty inspekcyjne wspomniane w Dyrektywie Rady 85/73/EEC z dnia 29 stycznia 1985 roku o finansowaniu inspekcji weterynaryjnych i kontroli objętych Dyrektywami 89/662/EEC, 90/425/EEC, 90/675/EEC i 91/496/EEC (znowelizowanych i ujednoliconych)¹² zostaną wniesione zgodnie z postanowieniami niniejszej Dyrektywy.

4. Jeśli partia towaru spełnia warunki importowe, to urzędowy lekarz weterynarii wyda zainteresowanej osobie poświadczone kopie oryginałów świadectw lub dokumentów i, zgodnie z postanowieniami Artykułu 5 (1), wystawi świadectwo stwierdzające, że partia towaru spełnia te warunki na podstawie kontroli weterynaryjnych przeprowadzonych w punkcie kontroli granicznej.

5. Wymiana towarowa produktów wymienionych w Dyrektywach 89/662/EEC i 90/425/EEC dotycząca terytoriów wymienionych w Załączniku 1 do niniejszej Dyrektywy, zgodna z postanowieniami ustępu 3 niniejszego Artykułu, będzie dokonywana według przepisów ustanowionych we wspomnianych Dyrektywach, szczególnie w Rozdziałach II.

6. Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania niniejszego Artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą określoną w Artykule 29.

Artykuł 8

1. Jeżeli:

- produkty są przeznaczone dla Państwa Członkowskiego lub obszaru, które mają specjalne wymagania w ramach ustawodawstwa Wspólnoty,
- zostały pobrane próbki ale wyniki badań nie są jeszcze znane w momencie, w którym środki transportu opuszczają punkt kontroli granicznej,
- dotyczy to importów dla specjalnych potrzeb, w przypadkach przewidzianych w ustawodawstwie Wspólnoty,

to dodatkowa informacja musi być przekazana właściwej władzy miejsca przeznaczenia za pośrednictwem systemu ANIMO, wspomnianego w Dyrektywie 90/425/EEC.

2. Każda partia towarów, wspomniana w pierwszym i trzecim akapicie ustępu 1 i przeznaczona do innego Państwa Członkowskiego zostanie poddana kontroli dokumentów, kontroli tożsamości oraz kontrolom fizycznym określonym w Artykule 4 (3) i (4), w punkcie kontroli granicznej znajdującym się na terytorium Państwa Członkowskiego poprzez, który produkty są wprowadzane, w celu sprawdzenia czy dane produkty są zgodne z przepisami Wspólnoty obowiązującymi w stosunku do Państwa Członkowskiego lub terytorium ich przeznaczenia. Jednakże, nieskórowane zwierzęta dzięki z okrywą włosową, dodatkowo do kontroli zdrowotności i badania pozostałości przewidzianych w Dyrektywie Rady 96/23/EC z dnia 29 kwietnia 1996 roku o środkach dotyczących monitorowania niektórych substancji i

---

¹² OJ L 32, 5. 2. 1985, str. 14. Dyrektywa ostatnio znowelizowana Dyrektywą 96/43/EC (OJ L 162, 1. 7. 1996, str. 1).

ich pozostałości w zwierzętach żywych i produktach zwierzęcego pochodzenia¹³, zostaną poddane kontroli tożsamości i oględzinom dokonywanym zgodnie z Dyrektywą Rady 92/45/EEC z dnia 16 czerwca 1992 roku o problemach zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt, związanych z odstrzałem dzikich zwierząt i wprowadzaniem na rynek mięsa otrzymanego od zwierząt dzikich¹⁴, w zakładzie przeznaczenia, do którego mięso powinno zostać dostarczone pod dozorem celnym, zgodnie z akapitem pierwszym ustępu 4 niniejszego Artykułu razem ze świadectwem wspomnianym w Artykule 5 (1).

Wyniki tych kontroli powinny zostać przesłane władzom weterynaryjnym odpowiedzialnym za punkt kontroli granicznej poprzez, który produkty zostały wprowadzone. W zależności od tych wyników, jeśli jest to niezbędne, powinny zostać wprowadzone środki określone w Artykule 24.

3. Państwa Członkowskie zapewnią, że w przypadku produktów wspomnianych w pierwszym i trzecim akapicie ustępu 1, wprowadzanych do Państwa Członkowskiego innego niż Państwo Członkowskie przeznaczenia, podejmą wszelkie niezbędne środki dla zapewnienia iż produkty te osiągną zamierzone Państwo Członkowskie przeznaczenia.

4. Produkty, które zgodnie z ustawodawstwem Wspólnoty muszą być monitorowane począwszy od punktu kontroli granicznej, przez który zostają wprowadzone, do zakładu w miejscu ich przeznaczenia, będą przesłane zgodnie z następującymi warunkami:

- przedmiotowe partie towarów zostaną wysłane z punktu kontroli granicznej, na który wcześniej przybyły, do zakładu w miejscu przeznaczenia pod nadzorem właściwych władz w nieprzeziąkalnych pojazdach lub kontenerach zaplombowanych przez kompetentne władze. Produkty wymienione w akapicie trzecim ustępu 1, pozostaną pod nadzorem celnym do czasu osiągnięcia przez nich miejsca przeznaczenia, zgodnie z procedurą T5 określoną w Rozporządzeniu Komisji Nr 2454/93/ z dnia 2 lipca 1993 roku ustanawiającym postanowienia wprowadzające w życie Rozporządzenie Rady (EEC) Nr 2913/92 ustalające Wspólnotowy Kodeks Celny¹⁵, razem ze świadectwem przewidzianym w Artykule 5 (1), zawierającym ich potwierdzone przeznaczenie oraz, jeśli jest to właściwe wymieniające zamierzony proces ich przetwarzania,
- urzędowy lekarz weterynarii punktu kontroli granicznej poinformuje odpowiedzialne władze weterynaryjne zakładu w miejscu przeznaczenia partii towaru, władze weterynaryjne miejsca pochodzenia i miejsca przeznaczenia produktu za pośrednictwem sieci ANIMO,
- urzędowy lekarz weterynarii miejsca przeznaczenia lub, w przypadkach przewidzianych w Rozdziale 10 Załącznika I do Dyrektywy 92/118/EEC, urzędowy lekarz weterynarii odpowiedzialny za skład pośredni, zostanie poinformowany przez

---

¹³ OJ L 125 , 23. 5. 1996, str. 10.

¹⁴ OJ L 268, 14. 9. 1992, str. 35. Dyrektywa ostatnio znowelizowana Dyrektywą 96/23/EC (OJ L 125, 23. 5. 1996, str. 10).

¹⁵ OJ L 253, 11. 10. 1993, str. 1. Rozporządzenie ostatnio znowelizowane (EC) Nr 1427/97 (OJ L 196, 24. 7. 1997, str. 31).

kierownictwo zakładu przeznaczenia lub składu pośredniego o przybyciu produktu do miejsca jego przeznaczenia oraz w przeciągu 15 dni powiadomi on urzędowego lekarza weterynarii punktu kontroli granicznej, który powiadomił go o nadchodzącej przesyłce. Urzędowy lekarz weterynarii miejsca przeznaczenia będzie regularnie sprawdzał czy produkty przybyły do zakładu przeznaczenia, szczególnie poprzez kontrolę księgi przyjęć.

5. Z zastrzeżeniem do postanowień Artykułu 20, w przypadku udowodnienia właściwym władzom punktu kontroli granicznej, przez który produkty zostały wprowadzone, że zadeklarowane produkty przeznaczone do zatwierdzonego zakładu nigdy do niego nie przybyły, władze podejmą odpowiednie środki w stosunku do osoby odpowiedzialnej za ładunek.

6. Państwa Członkowskie dostarczą Komisji wykaz, wspomnianych w ustępie 4, zatwierdzonych dla określonych produktów zakładów, zgodnie z odpowiednim ustawodawstwem Wspólnoty.

Jeżeli zakład nie spełnia warunków podanych w notyfikacji, to Państwo Członkowskie może wycofać swoje zatwierdzenie oraz nałożyć kary, odpowiednie do rodzaju zaistniałego zagrożenia.

Komisja opublikuje listę zatwierdzonych zakładów oraz zorganizuje jej uaktualnianie i powiadamianie o tym Państw Członkowskich.

7. Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania niniejszego Artykułu, ustalone po konsultacji z władzami celnymi, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą określoną w Artykule 29.

Artykuł 9

1. Partie towaru przeznaczone do importu na jedno z terytoriów wymienionych w Załączniku I, przybywające na punkt kontroli granicznej inny niż ten, przez który towar ten miał pierwotnie być wprowadzany, usytuowany na tym samym terytorium, lub znajdujący się na terytorium innego Państwa Członkowskiego, powinny być poddane kontroli tożsamości i oględzinom w punkcie kontroli granicznej przeznaczenia, jeżeli transport odbywa się drogą morską lub powietrzną. Następujące działania zostaną przeprowadzone w punkcie kontroli granicznej przez, który towar jest wprowadzany:

- (a) jeżeli przesyłka jest transportowana z jednego samolotu do innego samolotu lub z jednego statku na inny statek, w obszarze celnym tego samego portu lub lotniska, czy to bezpośrednio czy też po wyładunku na nabrzeże albo na płytę lotniska na okres czasu krótszy niż podany w punkcie (b), to osoba odpowiedzialna za transport powinna poinformować właściwą władzę. Jeżeli istnieje zagrożenie dla zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt, to w wyjątkowych wypadkach właściwe władze mogą przeprowadzać kontrole dokumentów dotyczących produktów sprawdzając świadectwo lub dokument weterynaryjny pochodzenia albo jakiegokolwiek inny oryginalny dokument towarzyszący danej przesyłce lub jego potwierdzoną kopię;
- (b) jeśli przesyłka jest wyladowana w inny sposób, to musi ona:

- (i) być przechowywana wyłącznie przez okres nie krótszy niż wymagane minimum i nie dłuższy niż maksymalny okres przechowywania, w warunkach określonych zgodnie z procedurą podaną w ustępie 2, pod nadzorem właściwej władzy, w obszarze celnym portu lub lotniska w oczekiwaniu na przesłanie do innego punktu kontroli granicznej drogą morską albo powietrzną;
- (ii) być poddana kontroli dokumentów dotyczących produktów jeśli idzie o dokumenty wspomniane w punkcie (a);
- (iii) w wyjątkowych wypadkach, z zastrzeżeniem do postanowień Artykułu 20, być poddana kontroli tożsamości i kontroli fizycznej jeżeli istnieje jakiegokolwiek zagrożenie zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt.

2. Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania niniejszego Artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą określoną w Artykule 29.

3. Rada, podejmując uchwałę kwalifikowaną większością, na podstawie propozycji Komisji, może rozszerzyć postanowienia niniejszego Artykułu na przesyłki kolejowe.

Artykuł 10

1. Na prośbę Państwa Członkowskiego, potwierdzoną odpowiednimi dokumentami lub działając z własnej inicjatywy, zgodnie z procedurą określoną w Artykule 29, Komisja może określić, że w pewnych okolicznościach kontrole fizyczne mogą odbywać się rzadziej szczególnie w świetle wyników poprzednich kontroli dotyczących produktów, których import został zharmonizowany, tj. produktów spełniających następujące trzy wymagania:

- (a) pochodzą one z krajów trzecich lub regionów krajów trzecich, które zapewniają wystarczające gwarancje zdrowotne jeśli chodzi o kontrole w miejscu pochodzenia produktów przeznaczonych do importu na terytorium Wspólnoty wymienione w Załączniku I;
- (b) tak dalece jak jest to wymagane w ustawodawstwie Wspólnoty, pochodzą one z zakładów znajdujących się w wykazie ustalonym zgodnie z przepisami Wspólnoty lub, w przypadku zakładów zatwierdzonych zgodnie z Decyzją Rady 95/408/EC z dnia 22 lipca 1995 roku o warunkach ustalenia, na okres przejściowy, tymczasowej listy zakładów znajdujących się w krajach trzecich, z których Państwa Członkowskie mają zezwolenie na import niektórych produktów zwierzęcego pochodzenia, produktów rybnych lub żywych mięczaków dwuskorupowych¹⁶, z zakładu, który został poddany czy to inspekcji Wspólnoty czy inspekcji krajowej;
- (c) dla przedmiotowych produktów zostały wystawione świadectwa importowe.

---

¹⁶ OJ L 243, 11. 10. 1995, str. 17. Decyzja ostatnio znowelizowana Decyzją 97/34/EC (OJ L 13, 16. 1. 1997, str. 33).

2. Przed przedstawieniem propozycji udzielenia takich odstępstw dotyczących produktów pochodzących z danego kraju trzeciego, Komisja przestawi Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu raport o tym kraju trzecim, uwzględniający następujące zagadnienia:

- (a) gwarancje przedstawiane przez dany kraj trzeci, dotyczące wszystkich części jego terytorium, jeśli chodzi o spełnianie wymagań Wspólnoty, z kontrolą pozostałości włącznie;
- (b) sytuację zdrowotną zwierząt w przedmiotowym kraju trzecim;
- (c) informację o ogólnej sytuacji zdrowotnej w kraju;
- (d) rodzaj środków zastosowanych przez kraj trzeci dla monitorowania i zwalczania choroby;
- (e) struktury, umiejętności, niezależność i kwalifikacje służby weterynaryjnej lub innych właściwych służb;
- (f) zgodność z dopuszczalnymi normami przewidzianymi przez ustawodawstwo Wspólnoty, jeśli chodzi o zachowanie higieny produkcji;
- (g) rodzaj produktu lub produktów i jego/ich potencjalne zagrożenie zdrowotne;
- (h) przepisy dotyczące zezwolenia na stosowanie niektórych substancji i zgodność z wymaganiami określonymi w Dyrektywie Rady 96/22/EC z dnia 29 kwietnia 1996 roku dotyczącej zakazu stosowania w produkcji zwierzęcej niektórych substancji posiadających działanie hormonalne i tyreostatyczne oraz beta-agonistów¹⁷ oraz w Dyrektywie 96/23/EC;
- (i) wyniki inspekcji Wspólnoty lub inspekcji krajowych;
- (j) wyniki przeprowadzonych kontroli importowych;
- (k) analizę pojawiającego się ryzyka związanego z rodzajem importowanych produktów, ich formą lub użytym rodzajem transportu.

3. Z zastrzeżeniem do postanowień ustępu 1, zmniejszenie częstotliwości kontroli może być także negocjowane w ugodzie o równoważności weterynaryjnej zawartej pomiędzy Wspólnotą i krajem trzecim na zasadzie wzajemności.

Takie zmniejszenie ilości kontroli musi być przyjęte zgodnie z procedurą określoną w Artykule 29.

4. Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania niniejszego Artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą określoną w Artykule 29.

---

¹⁷ OJ L 125, 23. 5. 1996, str. 3.

Artykuł 11

1. Państwo Członkowskie, działając w imieniu wszystkich Państw Członkowskich, przez które partie towaru będą przewożone tranzytem, może zezwolić na ich tranzyt wyłącznie z jednego kraju trzeciego do innego kraju trzeciego, jeśli:

- (a) dane partie towaru pochodzą z kraju trzeciego, z którego produkty nie mają zakazu wprowadzania na terytoria wymienione w Załączniku I oraz są one przeznaczone do innego kraju trzeciego. Właściwa władza może odstąpić od tego wymogu dla transportów dokonywanych zgodnie z postanowieniami Artykułu 9 (1) przesyłek przenoszonych z jednego samolotu do drugiego samolotu lub z jednego statku na drugi statek w obszarze celnym tego samego portu czy też lotniska wyłącznie w celach przeładunkowych bez dalszego postoju na terytoriach wymienionych w Załączniku I, przy zachowaniu ogólnych kryteriów będących do ustalenia zgodnie z ustępem 4;
- (b) na taki tranzyt została uprzednio wydana zgoda urzędowego lekarza weterynarii punktu kontroli granicznej Państwa Członkowskiego, przez który przesyłka przybywa po raz pierwszy na jedno z terytoriów wymienionych w Załączniku I;
- (c) osoba odpowiedzialna za ładunek zobowiąże się do zabrania przesyłki, jeśli dane produkty zostaną odrzucone oraz do pozbycia się jej zgodnie z postanowieniami Artykułu 17;

2. Wspomniane w ustępie 1 zezwolenie będzie uzależnione od spełnienia następujących warunków:

- (a) przedstawiane do tranzytu na punkcie kontroli granicznej przesyłki muszą posiadać towarzyszące im dokumenty wspomniane w Artykule 7 (1), jeśli to niezbędne także poświadczony tłumaczenie tych dokumentów;
- (b) partia produktów musi być przedstawiona we wspomnianym punkcie kontroli granicznej w celu dokonania kontroli dokumentów i przeprowadzenia kontroli tożsamości.

Właściwe władze weterynaryjne mogą zwolnić z kontroli dokumentów i przeprowadzenia kontroli tożsamości, przy transporcie morskim i powietrznym, jeżeli partia towarów:

- nie jest wyładowywana. W tym przypadku, z zastrzeżeniem do postanowień Artykułu 20, kontrola dokumentów może zostać ograniczona do sprawdzenia manifestu pokładowego (załadunkowego),
- jest przetransportowana, jak zostało to opisane w Artykule 9 (1) (a), z jednego samolotu do drugiego samolotu lub z jednego statku na drugi statek w obszarze celnym tego samego portu czy też lotniska.

W wyjątkowych wypadkach, które mogą wystąpić z powodu zagrożenia zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt albo w przypadku podejrzenia nieprawidłowości, muszą zostać przeprowadzone dodatkowe kontrole fizyczne;

- (c) w przypadku przewozu drogowego, kolejowego lub drogami wodnymi, przez terytoria wymienione w Załączniku 1, taka przesyłka powinna:

- zostać wysłana pod nadzorem celnym, zgodnie z procedurą T1 określoną w Rozporządzeniu (EEC) Nr 2913/92 do punktu opuszczenia terytorium Wspólnoty, razem z dokumentami wymaganymi w ustępie 2 (a) i świadectwem wspomnianym w Artykule 5 (1) wymieniającym punkt kontroli granicznej, przez który przesyłka opuści Wspólnotę,
  - być transportowana, bez wyładowania lub oddzielania produktów po opuszczeniu punktu kontroli granicznej, przez który zostały wprowadzone, w pojazdach lub kontenerach zaplombowanych przez władze. Żadne manipulacje nie są dozwolone podczas transportu,
  - opuścić Wspólnotę poprzez punkt kontroli granicznej nie później niż 30 dni od daty opuszczenia wejściowego punktu kontroli granicznej, z wyjątkiem przypadków, kiedy zostało udzielone generalne zwolnienie, zgodne z procedurą określoną w ustępie 4, biorąc pod uwagę w pełni uzasadnione przypadki geograficznego oddalenia;
- (d) urzędowy lekarz weterynarii, który zezwala na transport powinien poinformować urzędowego lekarza weterynarii wyjściowego punktu kontroli granicznej za pośrednictwem sieci ANIMO;
- (e) urzędowy lekarz weterynarii wyjściowego punktu kontroli granicznej powinien potwierdzić na świadectwie wspomnianym w Artykule 5 (1) fakt, iż przedmiotowa partia towaru opuściła Wspólnotę oraz przesłać kopie dokumentu do wejściowego punktu kontroli granicznej za pośrednictwem faksu lub innymi środkami;

Jeżeli urzędowy lekarz weterynarii wejściowego punktu kontroli granicznej nie otrzyma informacji o opuszczeniu przez produkty terytorium Wspólnoty, w czasie wspomnianym w trzecim akapicie ustępu 2 (c), to powinien on przedstawić sprawę właściwym władzom celnym, które powinny w tej sprawie przeprowadzić dochodzenie dla stwierdzenia faktycznego przeznaczenia produktów.

3. Wszystkie wydatki poniesione przy stosowaniu postanowień niniejszego Artykułu, będą opłacone przez osobę odpowiedzialną za ładunek lub przez jej przedstawiciela, bez rekompensaty ze strony Państwa Członkowskiego, zgodnie z zasadami wynikającymi z Artykułu 1 Dyrektywy 85/73/EEC.

4. Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania niniejszego Artykułu, a w szczególności dotyczące wymiany informacji pomiędzy wejściowym i wyjściowym punktem kontroli granicznej, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą określoną w Artykule 29.

Artykuł 12

1. Partie towaru pochodzące z kraju trzeciego przeznaczone do strefy wolnocłowej, składu wolnocłowego lub do składu celnego, zgodnie z Rozporządzeniem (EEC) Nr 2913/92, mogą zostać przyjęte przez właściwe władze tylko w przypadku jeśli osoba odpowiedzialna za ładunek zadeklarowała wcześniej, że przedmiotowe produkty są przeznaczone wyłącznie do wolnego obiegu na jednym z terytoriów wymienionych w Załączniku I lub jeśli wyszczególniono inne ich przeznaczenie oraz czy te produkty spełniają (lub nie) wymagania importowe.

W przypadku braku klarownego stwierdzenia o ich przeznaczeniu, produkty te muszą być uważane za przeznaczone do wolnego obrotu na jednym z terytoriów wymienionych w Załączniku I.

2. Takie partie towaru będą poddane w wejściowym punkcie kontroli granicznej kontroli dokumentów, kontroli tożsamości i kontroli fizycznej w celu sprawdzenia czy produkty te odpowiadają lub nie odpowiadają ustalonym warunkom importowym.

Kontrole fizyczne nie będą jednak wymagane, z wyjątkiem przypadków podejrzenia zagrożenia zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt, jeśli z kontroli dokumentów wynika, iż produkty te nie spełniają wymagań Wspólnoty.

Takim przesyłkom będą towarzyszyły dokumenty wspomniane w Artykule 7 (1). Jeżeli będzie to niezbędne, to powinny być dołączone poświadczane tłumaczenia takich dokumentów.

3. Jeśli, w następstwie wymienionych w ustępie 2 kontroli, zostanie ustalone, iż wymagania Wspólnoty zostały spełnione, to urzędowy lekarz weterynarii punktu kontroli granicznej wystawi, wspomniane w Artykule 5 (1), świadectwo jako załącznik do dokumentów celnych. Właściwe władze weterynaryjne i władze celne punktu kontroli granicznej zezwolą na wprowadzenie produktów do składu znajdującego się w wolnej strefie, do składu wolnocłowego lub do składu celnego. Takie produkty z weterynaryjnego punktu widzenia są zadeklarowane jako nadające się do wprowadzenia do wolnego obrotu.

4. Jeśli, w następstwie wspomnianych w ustępie 2 kontroli zostanie stwierdzone, że przedmiotowe produkty nie spełniają wymogów Wspólnoty, to urzędowy lekarz weterynarii punktu kontroli granicznej wystawi, wspomniane w Artykule 5 (1), świadectwo jako załącznik do urzędowych dokumentów celnych. W takich przypadkach władze weterynaryjne i władze celne punktu kontroli granicznej mogą zezwolić na wprowadzenie produktów wyłącznie do składu znajdującego się w wolnej strefie, do składu wolnocłowego lub do składu celnego, jeśli, bez naruszania postanowień Artykułu 16, spełnione są następujące wymagania:

- (a) produkty nie mogą pochodzić z kraju trzeciego z nałożonymi restrykcjami, jak zostało to określone w pierwszym zdaniu Artykułu 11 (1) (a);
- (b) składy znajdujące się w wolnej strefie, składy wolnocłowe lub składy celne muszą być zatwierdzone przez właściwe władze do przechowywania takich produktów. W celu zatwierdzenia muszą one spełniać następujące wymagania:
  - muszą posiadać zamkniętą przestrzeń z punktami wejścia i wyjścia kontrolowanymi w sposób ciągły przez kierownictwo składu. Jeżeli skład znajduje się w wolnej strefie, to cała strefa musi być zamknięta i poddana ciągłemu nadzorowi celnemu,
  - muszą spełniać warunki zatwierdzenia określone w ustawodawstwie Wspólnoty dotyczącym składów do przechowywania przedmiotowych produktów lub, w przypadku braku takiego ustawodawstwa Wspólnoty, w ustawodawstwie krajowym,
  - muszą mieć ustalenia dotyczące codziennego wpisywania wszystkich przesyłek wprowadzanych do składu lub opuszczających skład, z podaniem rodzaju i

ilości produktów w przesyłce oraz nazwisko (nazwę) i adres odbiorcy. Wpisy muszą być przechowywane przez okres przynajmniej trzech lat,

- muszą posiadać pomieszczenia do składowania oraz / lub pomieszczenia chłodnicze pozwalające na oddzielne przechowywania produktów, które nie spełniają warunków ustalonych w ustawodawstwie Wspólnoty.

Właściwe władze mogą jednak, w przypadku już istniejących składów, zezwolić na oddzielne składowanie takich produktów w tych samych pomieszczeniach, jeśli produkty nie spełniające standardów Wspólnoty są przechowywane w zamkniętych ogrodzeniach,

- muszą mieć dostępne pomieszczenia dla pracowników przeprowadzających kontrole weterynaryjne.

Jeżeli, wspomniane w ustępie 2, kontrole wykażą, iż osoba odpowiedzialna za ładunek przedstawiła fałszywe oświadczenie dotyczące postanowień ustępu 1, to będzie ona zobowiązana do pozbycia się towarów zgodnie z postanowieniami Artykułu 17.

5. Właściwe władze podejmą wszelkie niezbędne kroki :

- w celu zapewnienia, iż warunki zatwierdzenia składów są spełniane,
- dla uniknięcia składowania produktów, które nie spełniają wymogów weterynaryjnych Wspólnoty, w tych samych pomieszczeniach lub ogrodzeniach, w których składowane są produkty spełniające te wymagania,
- w celu zapewnienia skutecznej kontroli wejścia i wyjścia produktów ze składu oraz zapewnienia nadzoru przez władze weterynaryjne podczas godzin dostępu. Władze te muszą w szczególności zapewnić, że produkty, które nie spełniają wymogów weterynaryjnych Wspólnoty nie będą mogły opuścić pomieszczeń lub oddziałów, w których są przechowywane, bez zgody właściwych władz,
- aby przeprowadzać wszystkie kontrole konieczne dla uniknięcia jakichkolwiek zmian, zamiany przechowywanych w składzie produktów czy też zmiany opakowań, przygotowania rynkowego lub przetworzenia.

6. Państwo Członkowskie, z powodów dotyczących zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt, może odmówić wprowadzenia do składu znajdującego się w wolnej strefie, do składu wolnocłowego lub do składu celnego produktów nie spełniających warunków ustanowionych w ustawodawstwie Wspólnoty.

7. Przesyłki nie mogą wejść do wolnej strefy, do składu wolnocłowego lub do składu celnego jeśli nie są zaopatrzone w pieczęcie celne.

8. Wspomniane w ustępie 4 przesyłki mogą opuścić wolną strefę, skład wolnocłowy lub skład celny wyłącznie w celu ich wysłania do kraju trzeciego lub do wspomnianego w Artykule 13 składu, czy też w celu ich zniszczenia, pod warunkiem, że:

- wysyłka do kraju trzeciego następuje zgodnie z wymaganiami Artykułów 11 (1) (c) oraz 11 (2) (a), (c), (d) i (e),

- transfer do wspomnianego w Artykule 13 składu odbywa się tylko z towarzyszeniem celnego formularza kontrolnego T, z podaniem, w załączonym świadectwie przewidzianym w postanowieniach tego Artykułu, nazwy i lokalizacji wspomnianego składu,
- transport do miejsca zniszczenia odbywa się po denaturacji przedmiotowych produktów.

Przedmiotowe partie towarów będą następnie przesyłane zgodnie z tymi warunkami oraz dla upewnienia się, że towary nie zostaną wyładowane, pod nadzorem właściwych władz, w nieprześlakliwych pojazdach lub kontenerach, zaplombowanych przez właściwe władze.

Takie przesyłki nie mogą być przekazywane pomiędzy składami wspomnianymi w niniejszym Artykule.

9. Wszystkie wydatki poniesione przy stosowaniu postanowień niniejszego Artykułu, będą opłacone przez osobę odpowiedzialną za ładunek lub przez jej przedstawiciela, bez rekompensaty ze strony Państwa Członkowskiego, zgodnie z zasadami wynikającymi z Artykułu 1 Dyrektywy 85/73/EEC.

10. Państwa Członkowskie dostarczą Komisji wykaz:

- (a) wspomnianych w ustępie 4 wolnych stref, składów wolnocłowych lub składów celnych;
- (b) wspomnianych w Artykule 13 podmiotów gospodarczych.

Komisja zorganizuje publikację wspomnianego w podpunkcie (a) wykazu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* oraz prześle listę wspomnianych w podpunkcie (b) podmiotów gospodarczych innym Państwom Członkowskim.

11. W przypadku niespełnienia warunków ustalonych w ustępach 1 do 10 oraz tak dalece jak warunki te odnoszą się do składu, właściwe władze zawieszają lub wycofują, wspomniane w ustępie 4 (b), zatwierdzenie. O takim wycofaniu powiadomią one Komisje i inne Państwa Członkowskie.

Jeżeli zostaną stwierdzone nadużycia, czy to umyślne czy też wynikające z poważnego zaniedbania to zastosowane zostaną kary określone w prawie krajowym danego Państwa Członkowskiego w stosunku do osoby odpowiedzialnej za transport partii towarów, po opuszczeniu składu.

12. Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania niniejszego Artykułu, w szczególności dotyczące procedur kontroli przeprowadzanych po przybyciu do stref i składów i przed wysyłką partii towarów ze stref i składów, transportu przesyłek pomiędzy takimi strefami i składami oraz dotyczące formy przechowywania i dozwolonego manipulowanie produktami, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą określoną w Artykule 29.

Artykuł 13

1. Podmioty gospodarcze, które bezpośrednio zaopatrują przekraczające granicę środki transportu morskiego we wspomniane w Artykule 12 (4) produkty do konsumpcji przez załogę i pasażerów, dodatkowo do konieczności spełniania wymogów Artykułu 12 (1), (2), (4) (a) oraz drugiego, trzeciego i czwartego akapitu (4) (b), (5), (6), (7) i (9), muszą:

- (c) mieć wcześniej wydane, przez właściwe władze, zezwolenie dla podmiotów gospodarczych;
- (b) uzyskać dostawy produktów, które nie mogą być przetwarzane chyba, że są to surowce spełniające wymagania Wspólnoty;
- (c) posiadać zamknięte pomieszczenia, do których wejście i wyjście jest ciągle kontrolowane przez odpowiedzialną osobę. Jeżeli skład znajduje się w strefie wolnej, stosuje się wymagania zawarte w drugim zdaniu, drugiego akapitu Artykułu 12 (4) (b);
- (d) zobowiązać się do nie wprowadzania wspomnianych w Artykule 12 (4) produktów do konsumpcji na jednym z terytoriów wymienionych w Załączniku I;
- (e) powiadomić właściwe władze, tak szybko jak jest to możliwe, o przybyciu produktów do wspomnianego w punkcie (c) składu.

2. Wspomniane w ustępie 1 podmioty gospodarcze muszą:

- (a) dostarczać towary bezpośrednio na pokład środków transportu morskiego lub do specjalnie zatwierdzonego składu w porcie przeznaczenia, pod warunkiem zastosowania środków zapewniających, iż przedmiotowe produkty pod żadnym pozorem nie opuszczą terenu portu z przeznaczeniem na inny teren. Transport produktów ze składu ich pochodzenia do portu ich przeznaczenia musi odbywać się pod nadzorem celnym zgodnie z procedurą T1 określoną w Rozporządzeniu (EEC) 2913/92 oraz musi im towarzyszyć świadectwo weterynaryjne sporządzone zgodnie z procedurą ujętą w ustępie 6;
- (b) powiadomić wcześniej właściwe władze strefy portowej Państwa Członkowskiego, z którego produkty są dostarczane oraz właściwe władze portowe Państwa Członkowskiego przeznaczenia o dacie przesyłania produktów razem z podaniem szczegółów dotyczących miejsca przeznaczenia;
- (c) dostarczyć urzędowy dowód, iż produkty dotarły do miejsca ich końcowego przeznaczenia;
- (d) przetrzymywać rejestr wprowadzania i wyprowadzania produktów przez okres przynajmniej trzech lat. Rejestr musi umożliwić dokonanie kontroli pozostających w składzie produktów.

3. Podmioty gospodarcze powinny zapewnić, że nie zaopatrują one statków w produkty nie spełniające wymagań Wspólnoty, z wyjątkiem przypadków zaopatrywania pasażerów i załogi poza obszarami przybrzeżnymi terytoriów wymienionych w Załączniku I, jak zostało to określone w rozporządzeniach krajowych.

4. Właściwe władze strefy portowej Państwa Członkowskiego, z którego produkty są dostarczane powinny powiadomić właściwe władze strefy portowej Państwa Członkowskiego przeznaczenia, nie później niż w czasie wysyłki produktów oraz powinny powiadomić miejsce przeznaczenia produktów za pośrednictwem sieci ANIMO.
5. W przypadku niespełnienia warunków ustalonych w niniejszym Artykule, właściwe władze mogą wycofać wspomniane w ustępie 1 (a) zezwolenie. O takim wycofaniu powiadomią one Komisje i inne Państwa Członkowskie.
6. Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania niniejszego Artykułu, w szczególności dotyczące procedur kontroli przeprowadzanych w czasie wysyłki, podczas transportu i w czasie dostarczania produktów dostarczanych bezpośrednio na pokład środków transportu morskiego, włączając w to dostarczenie dowodu, iż produkty te osiągnęły ich dozwolone przeznaczenie, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą określoną w Artykule 29.

Artykuł 14

1. Produkty, dla których przeznaczenie celne w rozumieniu Rozporządzenia (EEC) Nr 2913/92 różni się od tego jak przewidziano to w Artykułach 7 oraz 12 (3) niniejszej Dyrektywy, jeśli nie zostaną wcześniej zniszczone lub zwrócone, powinny zostać poddane kontroli tożsamości i kontroli fizycznej w celu stwierdzenia czy spełniają one warunki importowe.
2. Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania niniejszego Artykułu, jeśli to niezbędne, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą określoną w Artykule 29.

Artykuł 15

1. Państwo Członkowskie zezwoli na ponowny przywóz partii towarów pochodzących ze Wspólnoty, której wwóz został odmówiony przez kraj trzeci, jeśli:

(a) produktom towarzyszy:

- (i) albo oryginalne świadectwo lub poświadczona, przez właściwe władze wydające to świadectwo, jego kopia razem z wyszczególnionymi powodami odmowy oraz gwarancjami, iż warunki dotyczące przechowywania i transportu produktów zostały zachowane oraz stwierdzeniem, że przedmiotowe produkty nie zostały poddane jakimkolwiek procesom manipulacyjnym;
- (ii) w przypadku zaplombowanych kontenerów, świadectwo od przewoźnika, iż zawartość nie była poddana procesom manipulacyjnym lub nie została wyładowana;

(b) przedmiotowe produkty zostaną poddane kontroli dokumentów i tożsamości oraz, w przypadkach przewidzianych w Artykule 20, kontroli fizycznej;

(c) przesyłka jest zwrócona bezpośrednio, zgodnie z warunkami przewidzianymi w Artykule 8 (4), do zakładu pochodzenia w Państwie Członkowskim, w którym zostało wydane na nią świadectwo. Jeżeli wymagany jest tranzyt przez inne Państwo Członkowskie to musi wcześniej zostać to zatwierdzone przez urzędowego lekarza weterynarii granicznego punktu kontroli państwa członkowskiego, gdzie partia towaru po raz pierwszy przechodzi

na jedno z terytoriów Wspólnoty wskazane w załączniku nr 1, w imieniu wszystkich Państw Członkowskich, przez które tranzyt przesyłki będzie się odbywał.

2. Państwo Członkowskie nie może sprzeciwiać się ponownemu wwozowi przesyłki produktów pochodzących ze Wspólnoty, odmówionej przez kraj trzeci, jeśli właściwe władze, które wydały oryginalne świadectwo zgodziły się przyjąć z powrotem partię towarów i warunki określone w ustępie 2 zostały spełnione.
3. W okolicznościach przewidzianych w ustępach 1 i 2, przedmiotowe produkty zostaną wysłane w warunkach, które zapewniają, iż transport zostanie przekazany do zakładu pochodzenia, zgodnie z procedurą określoną w Artykule 8 (4), w nieprzepuszczalnych środkach transportu, oznakowanych i zaplombowanych przez właściwe władze w taki sposób, iż plomby muszą ulec uszkodzeniu w czasie otwierania kontenera.
4. Urzędowy lekarz weterynarii, który zezwala na transport poinformuje o nim właściwe władze miejsca przeznaczenia za pośrednictwem sieci ANIMO.
5. Wszystkie wydatki poniesione przy stosowaniu postanowień niniejszego Artykułu, będą opłacone przez osobę odpowiedzialną za ładunek lub przez jej przedstawiciela, bez rekompensaty ze strony Państwa Członkowskiego, zgodnie z zasadami wynikającymi z Artykułu 1 Dyrektywy 85/73/EEC.
6. Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania niniejszego Artykułu, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą określoną w Artykule 29.

Artykuł 16

1. Postanowienia niniejszego rozdziału nie odnoszą się do produktów, które:
  - (a) stanowią część osobistego bagażu podróżnych i są przeznaczone do osobistej konsumpcji, dopóki ich ilość nie przekracza ilości wyznaczonej zgodnie z treścią ustępu 3 oraz pod warunkiem, że produkty te pochodzą z kraju trzeciego czy też części kraju trzeciego umieszczonego w wykazie przyjętym zgodnie z przepisami Wspólnoty oraz, z którego import nie jest zakazany;
  - (b) są wysyłane jako małe paczki do osób prywatnych pod warunkiem, że produkty te nie są sprowadzane w ilościach handlowych dopóki ich ilość nie przekracza ilości wyznaczonej zgodnie z treścią ustępu 3 oraz pod warunkiem, że produkty pochodzą z kraju trzeciego czy też części kraju trzeciego umieszczonego w wykazie przyjętym zgodnie z przepisami Wspólnoty oraz, z którego import nie jest zakazany;
  - (c) są przeznaczone do spożycia przez załogę i pasażerów, na pokładzie międzynarodowych środków transportu, pod warunkiem, że produkty te nie zostaną wprowadzone na jedno z terytoriów wymienionych w Załączniku I.

Jeżeli takie produkty lub ich odpadki kuchenne są wyładowane, to muszą one zostać zniszczone. Nie jest jednak konieczne zniszczenie produktów gdy są one przenoszone, bezpośrednio, z jednego międzynarodowego środka transportu na inny środek transportu w tym samym porcie pod nadzorem celnym;

- (d) gdy nie przekraczają ilości, będącej do ustalenia zgodnie z postanowieniami ustępu 3 oraz zostały poddane obróbce cieplnej w hermetycznie zamkniętym pojemniku do wartości F_0 3,00 lub więcej i:
- (i) stanowią część bagażu podróżnych i są przeznaczone do osobistej konsumpcji;
  - (ii) są wysyłane jako małe paczki do osób prywatnych pod warunkiem, że produkty te nie są sprowadzane drogą handlową;
- (e) są wysłane jako próbki handlowe lub są przeznaczone na wystawę, pod warunkiem, że nie są przeznaczone do sprzedaży oraz mają wcześniej wydane zezwolenie na ich sprowadzenie w tych celach przez właściwe władze;
- (f) są przeznaczone do określonych badań lub analiz, jeśli jest możliwe określenie poprzez urzędową inspekcję, że takie produkty nie są dostarczane do spożycia przez ludzi. Kiedy wystawa kończy się lub gdy określone badania i analizy zostaną przeprowadzone, to produkty te, z wyjątkiem ich ilości użytych do analiz, muszą zostać zniszczone lub wysłane z powrotem pod pewnymi warunkami określonymi przez właściwe władze.

W przypadku wspomnianym w punkcie (e) oraz w niniejszym punkcie Państwo Członkowskie przeznaczenia zapewni, że przedmiotowe produkty nie będą użyte w innych celach niż w tych, dla których zostały zaimportowane na jego terytorium.

2. Ustęp 1 nie naruszy przepisów dotyczących świeżego mięsa oraz produktów mięsnych zgodnie z Artykułem 1 (2) Dyrektywy Rady 72/462/EEC z dnia 12 grudnia 1972 roku o problemach zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przy imporcie bydła, owiec, kóz i trzody chlewnej, świeżego mięsa oraz produktów mięsnych z krajów trzecich¹⁸.

3. Komisja ustali przepisy wprowadzające a w szczególności limity wagowe dla poszczególnych produktów, które mają podlegać wspomnianym w ustępie 1 zwolnieniom, zgodnie z procedurą określoną w Artykule 29.

Artykuł 17

1. Partie towaru wprowadzone na jedno z terytoriów Wspólnoty bez ich przedstawienia do kontroli weterynaryjnych, zgodnie z wymaganiami Artykułów 3 i 4, zostaną zajęte a właściwe władze zadecydują czy należy je zniszczyć, zgodnie z postanowieniami ustępu 2 (b) czy też wysłać z powrotem, zgodnie z postanowieniami ustępu 2 (a).
2. Jeżeli kontrole przewidziane w niniejszej Dyrektywie wskazują właściwej władzy, że produkty nie spełniają warunków importowych lub jeśli takie kontrole wykażą nieprawidłowość, to właściwa władza, po przeprowadzeniu konsultacji z osobą odpowiedzialną za ładunek lub jej przedstawicielem, zadecyduje:
- (a) albo o przesłaniu wysyłki z powrotem poza terytoria wymienione w Załączniku I, z tego samego punktu kontroli granicznej, do miejsca uzgodnionego z osobą odpowiedzialną za

---

¹⁸ OJ L 302, 31. 12. 1972, str. 28. Dyrektywa ostatnio znowelizowana Dyrektywą 96/91/EC (OJ L 13, 16. 1. 1997, str. 27).

ładunek, używając tego samego środka transportu, w okresie czasu nie przekraczającym 60 dni, gdy wyniki inspekcji weterynaryjnej oraz wymagania zdrowotne na to pozwolą.

W tym przypadku urzędowy lekarz weterynarii punktu kontroli granicznej musi:

- uruchomić procedurę informacyjną przewidzianą w pierwszym akapicie Artykułu 1 (1) Decyzji 92/438/EEC,
- według ustaleń będących do określenia przez Komisję, zgodnie z procedurą przewidzianą w ustępie 7, anulować świadectwo weterynaryjne lub dokumenty towarzyszące odrzuconym produktom uniemożliwiając w ten sposób powtórne wprowadzenie odrzuconych produktów przez inny punkt kontroli granicznej;

(b) lub, jeśli wysyłka z powrotem jest niemożliwa albo upłynął wspomniany w punkcie (a) limit czasowy wynoszący 60 dni, czy też osoba odpowiedzialna za ładunek wyraża swoją natychmiastową zgodę, zniszczyć produkty w przewidzianych do tego celu urządzeniach, znajdujących się możliwie blisko punktu kontroli granicznej, zgodnie z Dyrektywą Rady 90/667/EEC z dnia 27 listopada 1990 roku ustanawiającej przepisy weterynaryjne dla usuwania i przerobu odpadów zwierzęcych, ich wprowadzania na rynek oraz zapobieganiu obecności zarasków w paszach pochodzenia zwierzęcego i rybnego¹⁹.

Oczekując na przesłanie z powrotem, wspomnianych w tym punkcie produktów lub czekając na podanie powodów odmowy, kompetentne władze powinny przechowywać przedmiotowe produkty pod nadzorem właściwych władz na koszt osoby odpowiedzialnej za ładunek.

3. Postanowienia Artykułów 23 i 24 będą stosowane w przypadku kiedy wspomniane w ustępach 1 i 2 kontrole ujawnią poważne naruszenie lub powtarzające się naruszenia ustawodawstwa weterynaryjnego Wspólnoty.

4. Postanowienia ustępu 2 nie będą obowiązywały jeżeli właściwe władze wydały zezwolenie na użycie produktów zgodnie z Dyrektywą 90/667/EEC, pod warunkiem, że nie występuje zagrożenie zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt.

5. Osoba odpowiedzialna za ładunek lub jej przedstawiciel będzie odpowiedzialna za koszty poniesione przy wykonywaniu czynności związanych z przesłaniem z powrotem lub zniszczeniem wysyłki albo przeznaczaniem produktu do innych celów.

Dodatkowo, jeżeli zostanie stwierdzone, że nieprawidłowość wynika z powodu poważnego zaniedbania lub celowego naruszenia, Państwo Członkowskie może nałożyć na osobę odpowiedzialną za ładunek karę przewidzianą w ustawodawstwie krajowym.

6. Będą tu obowiązywać postanowienia Decyzji 92/438/EEC.

7. Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania ustępów od 1 do 3, szczególnie dotyczące ujednolicenia kryteriów związanych z odmową, konfiskatą lub zniszczeniem, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą określoną w Artykule 29.

---

¹⁹ OJ L 363, 27. 12. 1990, str. 51. Dyrektywa ostatnio znowelizowana w 1994 roku przez Akt Przystąpienia.

Artykuł 18

Komisja, zgodnie z procedurą określoną w Artykule 29, na podstawie planów, o których mowa w drugim ustępie, przyjmie przepisy stosowane do importów na niektóre obszary terytoriów wymienionych w Załączniku I, biorąc pod uwagę naturalne ograniczenia specyficzne dla tych obszarów a w szczególności ich odległe położenie w stosunku do kontynentalnej części terytorium Wspólnoty.

W tym celu, Republika Francuska oraz Republika Grecka przedstawią Komisji plany, dotyczące szczególnie Francuskich Departamentów Zamorskich oraz niektórych wysp czy grup wysp, określające charakter dokonywanych kontroli wobec towarów importowanych na te obszary a pochodzących z krajów trzecich oraz uwzględniające naturalne przeszkody geograficzne specyficzne dla tych terytoriów.

Plany te muszą wyszczególniać kontrole przeprowadzane w celu zapobieżenia sytuacji, w której produkty wprowadzane na wyżej wspomniane terytoria zostałyby, w jakichkolwiek okolicznościach, odesłane na inne terytoria Wspólnoty chyba, że takie terytoria spełniają wymagania ustawodawstwa weterynaryjnego Wspólnoty.

Artykuł 19

1. Komisja, zgodnie z procedurą określoną w Artykule 29, sporządzi listę produktów roślinnych, biorąc w szczególności pod uwagę ich późniejsze przeznaczenie, mogących spowodować ryzyko rozprzestrzenienia się chorób zaraźliwych i zakaźnych zwierząt, które to produkty będą poddane kontrolom weterynaryjnym określonym w niniejszej Dyrektywie, szczególnie tym przewidzianym w Artykule 4, w celu zweryfikowania miejsca pochodzenia i planowanego miejsca przeznaczenia wspomnianych produktów roślinnych.

W związku z tą samą procedurą zostaną przyjęte:

- warunki zdrowotne zwierząt, które kraje trzecie muszą spełniać oraz ująć w przedstawianych gwarancjach, w szczególności rodzaj przetwórstwa produktów, wymagany w świetle ich sytuacji zdrowotnej,
- wykaz krajów trzecich, które w świetle tych gwarancji mogą uzyskać zezwolenie na eksport do Wspólnoty produktów roślinnych wymienionych w ustępie pierwszym,
- wszelkie specjalne procedury inspekcyjne, w szczególności w odniesieniu do pobierania próbek, które mogą być zastosowane do tych produktów, głównie w przypadku importu dużej ilości towaru.

2. Świeże produkty rybne wylądowane ze statku pływającego pod banderą kraju trzeciego, zgodnie z postanowieniami Rozporządzenia Rady (EEC) Nr 1093/94 z dnia 6 maja 1994 roku ustalającego warunki zgodnie, z którymi statki rybackie kraju trzeciego mogą bezpośrednio wylądowywać i sprzedawać ich połowy w portach Wspólnoty²⁰, przed zezwoleniem na ich import na jedno z terytoriów wymienionych w Załączniku I, muszą zostać poddane takim

---

²⁰ OJ L 121, 12. 5. 1994, str. 3.

samym kontrolom weterynaryjnym jak kontrole ryb wyładowywanych ze statków pływających pod banderą Państwa Członkowskiego.

Jednakże, odstępując od postanowień Artykułu 3 (2), Państwo Członkowskie zgodnie z procedurą określoną w Artykule 29, może zezwolić na przeprowadzenie kontroli ustalonych w niniejszej Dyrektywie dotyczących mrożonego i głęboko mrożonego tuńczyka, który został wyładowany bezpośrednio, bez odgławiania i patroszenia, ze statku należącego do wspólnych przedsiębiorstw zarejestrowanych zgodnie z odpowiednimi przepisami Wspólnoty, pod warunkiem, że:

- takie kontrole są przeprowadzane, przez właściwe władze najbliższego punktu kontroli granicznej, w zakładzie przeznaczenia zatwierdzonym do przetwarzania tego rodzaju produktów,
- zakład przetwórczy znajduje się nie dalej niż 75 km od punktu kontroli granicznej,
- produkty są przekazywane pod nadzorem celnym, zgodnie z procedurą określoną w akapicie pierwszym Artykułu 8 (4), z miejsca wyładunku do zakładu przeznaczenia.

3. Zgodnie z procedurą określoną w Artykule 29, mogą być udzielane odstępstwa od postanowień Artykułu 6 (1) (b) oraz, jeśli chodzi o personel przeprowadzający kontrole i wydający świadectwa, od postanowień Artykułu 4 (1) oraz Artykułu 5 (1), dla punktów kontroli granicznej do których ryby są dostarczane, zgodnie z Dyrektywą Rady 91/493/EEC z dnia 22 lipca 1991 roku określającej warunki zdrowotne dla produkcji i wprowadzania na rynek produktów rybnych²¹.

Artykuł 20

1. Bez naruszania postanowień niniejszego Rozdziału, urzędowy lekarz weterynarii lub właściwe władze, w przypadku zaistnienia podejrzenia nie stosowania się do ustawodawstwa weterynaryjnego lub gdy zaistnieje wątpliwość, co do;

- (a) tożsamości lub ostatecznego miejsca przeznaczenia produktu;
- (b) tego czy produkt odpowiada gwarancjom określonym w ustawodawstwie dla tego rodzaju produktu;
- (c) spełniania gwarancji dotyczących zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt, ustalonych w ustawodawstwie Wspólnoty;

mogą przeprowadzić kontrole weterynaryjne, które urzędowy lekarz weterynarii lub właściwe władze uznają za właściwe w celu potwierdzenia czy też wykluczenia podejrzenia.

---

²¹ OJ L 268, 24. 9. 1991, str. 15. Dyrektywa ostatnio znowelizowana Dyrektywą 96/23/EEC (OJ L 125, 23. 5. 1996, str. 10).

Kontrolowane produkty muszą pozostać pod nadzorem właściwej władzy do czasu uzyskania wyników kontroli.

Jeżeli podejrzenie zostanie potwierdzone, to kontrole produktów pochodzących z tego samego źródła muszą zostać nasilone, zgodnie z postanowieniami Artykułu 17 (3).

2. Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania niniejszego Artykułu, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą określoną w Artykule 29.

Artykuł 21

1. Austria będzie miała okres trzech lat od dnia wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu na wprowadzenie systemu kontroli przewidzianych w niniejszym Rozdziale. Podczas tego okresu przejściowego, Austria będzie stosowała środki, które będą ustanowione przed wejściem w życie Traktatu o Przystąpieniu, zgodnie z procedurą określoną w Artykule 29. Środki te muszą zapewnić, że wszystkie niezbędne kontrole będą dokonywane tak blisko granicy zewnętrznej Wspólnoty jak to tylko jest możliwe.

2. Finlandia będzie miała okres dwóch lat od dnia wejścia w życie Traktatu o Przystąpieniu na wprowadzenie systemu kontroli przewidzianych w niniejszym Rozdziale. Podczas tego okresu przejściowego, Finlandia będzie stosowała środki, które będą ustanowione przed wejściem w życie Traktatu o Przystąpieniu, zgodnie z procedurą określoną w Artykule 29. Środki te muszą zapewnić, że wszystkie niezbędne kontrole będą dokonywane tak blisko granicy zewnętrznej Wspólnoty jak to tylko jest możliwe.

3. Na prośbę Państwa Członkowskiego, zgodnie z procedurą określoną w Artykule 29, można odstąpić od wymagań akapitu ósmego Załącznika II, dla punktów kontroli granicznej znajdujących się na granicy krajów ubiegających się o przyjęcie, na okres dwóch lat poczynając od 1 lipca 1999 roku.

ROZDZIAŁ II

POSTANOWIENIA ZABEZPIECZAJĄCE

Artykuł 22

1. Jeżeli, na terytorium kraju trzeciego wystąpi choroba, wymieniona w Dyrektywie 82/894/EEC z dnia 21 grudnia 1982 roku o zgłaszaniu chorób zwierząt w obrębie Wspólnoty²², zoonoza lub inna choroba, zjawisko czy też okoliczności mogące spowodować poważne zagrożenie zdrowia ludzi czy zdrowia zwierząt albo jeśli jakikolwiek inny poważny powód, związany ze zdrowiem zwierząt lub zdrowiem publicznym, daje ku temu podstawy, szczególnie w świetle ustaleń ekspertów weterynaryjnych lub kontroli przeprowadzanych w punkcie kontroli granicznej to Komisja, działając z własnej inicjatywy lub na prośbę Państwa Członkowskiego, może bezzwłocznie przyjąć jeden z następujących środków w zależności od powagi sytuacji:

- zawiesić importy pochodzące z części lub całego danego kraju trzeciego i gdy to wskazane z kraju trzeciego tranzytowego,

---

²² OJ L 378, 31. 12. 1982, str. 58. Dyrektywa ostatnio znowelizowana w 1994 roku przez Akt Przystąpienia.

- ustalić specjalne warunki w związku z importami pochodzącymi z części lub całości danego kraju trzeciego

- na podstawie faktycznych danych, ustalić wymagania dotyczące przeprowadzenia odpowiednich kontroli, które mogą w szczególności dotyczyć poszukiwania zagrożeń zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt oraz, w zależności od wyników tych kontroli, zwiększyć częstotliwość dokonywania oględzin.

2. weterynaryjna podejmie Jeżeli jedna z kontroli przewidzianych w niniejszej Dyrektywie wykaże, że wysyłka produktów stanowi prawdopodobne niebezpieczeństwo dla zdrowia zwierząt czy ludzi, to właściwa władza natychmiast następujące środki:

- skonfiskuje i zniszczy przedmiotową wysyłkę,

- poinformuje niezwłocznie inne punkty kontroli granicznej oraz Komisję o swych ustaleniach i miejscu pochodzeniu produktów, zgodnie z Decyzją 92/438/EEC.

3. W przypadku przewidzianym w ustępie 1, Komisja może przyjąć tymczasowe środki zabezpieczające w stosunku do produktów objętych Artykułami 11, 12 i 13.

4. Przedstawiciele Komisji mogą złożyć natychmiastową wizytę w danym kraju trzecim.

5. W przypadku gdy Państwo Członkowskie oficjalnie poinformuje Komisję o konieczności powzięcia środków zabezpieczających, natomiast Komisja nie zastosuje postanowień ustępów od 1 do 3 albo nie poinformuje Stałego Komitetu Weterynaryjnego zgodnie z postanowieniami ustępu 6, to Państwo Członkowskie może przyjąć tymczasowe środki zapobiegawcze w stosunku do danych produktów.

Jeżeli Państwo Członkowskie podejmuje tymczasowe środki zapobiegawcze w stosunku do kraju trzeciego lub zakładu znajdującego się w kraju trzecim na podstawie postanowień niniejszego ustępu, to poinformuje ono o tym inne Państwa Członkowskie oraz Komisję poprzez Stały Komitet Weterynaryjny.

W przeciągu 10 dni roboczych, Stały Komitet Weterynaryjny zajmie się skierowaną do niego sprawą, zgodnie z postanowieniami Artykułu 28, z zamiarem przedłużenia, uzupełnienia czy uchylecia przyjętych środków, przewidzianych w ustępach od 1 do 3. Procedura przewidziana w Artykule 28 może także być zastosowana do podjęcia niezbędnych decyzji włącznie z tymi odnoszącymi się do przewożenia produktów wewnątrz Wspólnoty oraz do ich tranzytu.

6. Decyzje dotyczące zmiany, uchylecia lub przedłużenia środków podjętych w związku z postanowieniami ustępów 1, 2, 3 i 5, będą podjęte zgodnie z procedurą określoną w Artykule 28.

7. Szczegółowe przepisy dla stosowania niniejszego Rozdziału, gdy to niezbędne, będą przyjęte zgodnie z procedurą określoną w Artykule 29.

ROZDZIAŁ III

INSPEKCJA I KONTROLE

Artykuł 23

1. W każdym przypadku, kiedy jednolite stosowanie wymagań niniejszej Dyrektywy jest niezbędne, eksperci weterynaryjni Wspólnoty, razem z właściwymi władzami, mogą:

- (a) zweryfikować czy Państwo Członkowskie stosuje wspomniane wymagania;
- (b) dokonać kontroli na miejscu w celu przekonania się, że kontrole są przeprowadzane zgodnie z niniejszą Dyrektywą.

2. Państwo Członkowskie, na którego terytorium dokonywana jest inspekcja zapewni ekspertom weterynaryjnym Wspólnoty wszelką pomoc, która może być wymagana podczas wykonywania ich zadań.

Wyniki tych kontroli muszą być przedyskutowane z właściwą władzą zainteresowanego Państwa Członkowskiego przed sporządzeniem końcowego raportu i jego rozpowszechnieniem.

3. Jeżeli Komisja uważa, że wyniki kontroli to usprawiedliwiają, to dokona ona przeglądu sytuacji w obrębie Stałego Komitetu Weterynaryjnego. Komitet może przyjąć niezbędne decyzje zgodnie z procedurą określoną w Artykule 28.

4. Komisja będzie monitorowała rozwój sytuacji i zależnie od jej rozwoju oraz zgodnie z procedurą określoną w Artykule 28 może ona uzupełnić lub uchylić decyzje, o których mowa w ustępie 5.

5. Szczegółowe przepisy dla stosowania niniejszego Artykułu, gdy to niezbędne, będą przyjęte zgodnie z procedurą określoną w Artykule 29.

Artykuł 24

1. Jeżeli przewidziane w niniejszej Dyrektywie kontrole dają podstawy do przekonania, iż zostało poważnie lub wielokrotnie naruszone ustawodawstwo weterynaryjne Wspólnoty, to właściwa władza podejmie następujące środki w stosunku do produktów, których to dotyczy, jeśli chodzi o ich użycie lub pochodzenie:

- poinformuje Komisję o rodzaju produktów i przedmiotowej wysyłce; Komisja poinformuje o tym wszystkie punkty kontroli granicznej,
- Państwa Członkowskie przeprowadzą bardziej ściśle kontrole wszystkich partii produktów mających to samo pochodzenie.

W szczególności następne 10 przesyłek pochodzących z tego samego źródła musi być zajęte, a depozyt złożony na koszt inspekcji w punkcie kontroli granicznej do przeprowadzenia kontroli fizycznej, z pobraniem próbek i badaniem laboratoryjnym przewidzianym w Załączniku III.

Jeżeli takie dodatkowe kontrole potwierdzą nie stosowanie się do ustawodawstwa Wspólnoty, to naruszająca je przesyłka musi być usunięta zgodnie z postanowieniami Artykułu 17 (2) (a) i (b),

- Komisja powinna zostać poinformowana o wynikach zastrzonych kontroli i na podstawie otrzymanej informacji podjąć niezbędne dochodzenie, dla stwierdzenia powodów i pochodzenia stwierdzonych naruszeń.
2. Jeżeli kontrole ujawnią, że zostały przekroczone dopuszczalne poziomy pozostałości, powinno się skorzystać z kontroli wspomnianych w drugim akapicie ustępu 1.
  3. W przypadkach obejmujących kraje trzecie, które mają zawarte ze Wspólnotą równoważne umowy lub krajów trzecich, których przesyłki są kontrolowane z mniejszą częstotliwością, po zasięgnięciu informacji od właściwych władz zainteresowanego kraju trzeciego, Komisja stwierdza, iż nie spełnił on swoich zobowiązań i gwarancji przedstawionych w planie wspomnianym w Artykule 29 (1) Dyrektywy 96/23/EC oraz zgodnie z procedurą określoną w Artykule 29 niniejszej Dyrektywy, zaprzestaje udzielania temu krajowi korzystania z mniej częstych kontroli danych produktów do czasu aż kraj ten usunie niedociągnięcia. Ta sama procedura zostanie wykorzystana do wycofania zawieszenia.

Jeśli to niezbędne, to w celu przywrócenia korzyści wynikających ze wspomnianej umowy, delegacja Wspólnoty wraz z ekspertami Państw Członkowskich, złoży na jego koszt wizytę w zainteresowanym kraju, w celu weryfikacji, iż takie środki zostały podjęte.

Artykuł 25

1. Jeżeli na podstawie kontroli, wykonywanych w miejscu sprzedaży produktów właściwa władza Państwa Członkowskiego uzna, że postanowienia niniejszej Dyrektywy nie są przestrzegane w punkcie kontroli granicznej lub w składzie celnym, obszarze wolnocłowym albo składzie wolnocłowym, o których mówi Artykuł 12, innego Państwa Członkowskiego to skontaktuje się ona bezzwłocznie z właściwymi władzami centralnymi tego Państwa Członkowskiego.

To ostatnie Państwo podejmie wszelkie niezbędne środki oraz poinformuje właściwe władze pierwszego Państwa Członkowskiego o rodzaju przeprowadzonych kontroli, podjętych decyzjach oraz powodach podjęcia takich decyzji.

Jeśli właściwa władza pierwszego Państwa Członkowskiego uzna, że podjęte środki są niewystarczające to sprawdzi, wraz z właściwymi władzami zainteresowanego Państwa Członkowskiego, środki i sposoby, dzięki którym sytuacja powinna być uzdrowiona, jeśli to konieczne poprzez wizytę w danym Państwie Członkowskim.

W przypadku gdy kontrole, wspomniane w pierwszym podpunkcie, wykażą powtarzające się nieprzestrzeganie wymogów niniejszej Dyrektywy, to właściwa władza Państwa Członkowskiego przeznaczenia poinformuje o tym Komisję oraz właściwe władze pozostałych Państw Członkowskich.

Komisja, na prośbę właściwej władzy Państwa Członkowskiego przeznaczenia lub z własnej inicjatywy oraz biorąc pod uwagę rodzaj wskazanych naruszeń, może:

-- wysłać grupę inspekcyjną do danego Państwa Członkowskiego we współdziałaniu z właściwymi władzami krajowymi,

-- poprosić właściwą władzę aby nasiliła dokonywanie kontroli w przedmiotowym punkcie kontroli granicznej, składzie celnym, wolnym obszarze celnym albo składzie wolnocłowym.

W oczekiwaniu na ustalenia Komisji, zainteresowane Państwo Członkowskie, na prośbę Państwa Członkowskiego przeznaczenia poprawi efektywność kontroli przeprowadzanych w przedmiotowym punkcie kontroli granicznej, składzie celnym, wolnym obszarze celnym albo składzie wolnocłowym.

Państwo Członkowskie przeznaczenia może ze swej strony zintensyfikować kontrole produktów pochodzących z tych źródeł.

Na wniosek jednego z dwóch zainteresowanych Państw Członkowskich - gdy nieprawidłowości zostaną potwierdzone przez inspekcje wymienione w pierwszym akapicie podpunktu piątego - Komisja jest zobowiązana podjąć odpowiednie środki, zgodnie z procedurą określoną w Artykule 28. Środki te muszą być rozpatrzone i zatwierdzone tak szybko jak jest to możliwe, zgodnie z tą samą procedurą.

2. Prawa do odwołania, istniejące zgodnie z ustawodawstwem obowiązującym w Państwach Członkowskich, od decyzji podjętych przez właściwe władze, nie będą naruszone niniejszą Dyrektywą.

Decyzje podjęte przez właściwe władze oraz powody ich podjęcia będą przekazane osobie odpowiedzialnej za ładunek, którego decyzje te dotyczą lub jej przedstawicielowi.

Na wniosek osoby odpowiedzialnej za ładunek lub jej przedstawiciela wspomniane decyzje oraz powody ich podjęcia powinny być przedstawione w formie pisemnej z podaniem szczegółowych praw do odwołania, które przysługują mu zgodnie z ustawodawstwem obowiązującym w Państwie Członkowskim dokonującym kontroli oraz o procedurze odwołania się i o związanych z tym limitach czasowych.

3. Szczegółowe przepisy dla stosowania niniejszego Artykułu będą przyjęte zgodnie z procedurą określoną w Artykule 29.

Artykuł 26

1. Każde Państwo Członkowskie sporządzi program wymiany przedstawicieli upoważnionych do dokonywania kontroli produktów przychodzących z krajów trzecich.

2. Komisja oraz Państwa Członkowskie będą koordynowały wymienione w ustępie 1 programy, w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego.

3. Państwa Członkowskie podejmą wszystkie niezbędne środki aby umożliwić wdrożenie programów wynikających z koordynacji wymienionej w ustępie 2.

4. Każdego roku, w obrębie Stałego Komitetu Weterynaryjnego, wprowadzanie programów będzie ocenione na podstawie sprawozdań sporządzonych przez Państwa Członkowskie.

5. Państwa Członkowskie wykorzystają nabyte doświadczenie w celu udoskonalenia i rozwoju programów wymiany.
6. W celu promocji sprawnych programów wymiany musi być przyznana dotacja finansowa Wspólnoty. Szczegółowe przepisy dla finansowego udziału Wspólnoty oraz przybliżone kwoty przeznaczone z budżetu Wspólnoty, są określone w Decyzji Rady 90/424/EEC z 26 czerwca 1990 roku o wydatkach w dziedzinie weterynarii²³.
7. Szczegółowe przepisy dla stosowania ustępów 1, 4 i 5, jeśli zajdzie potrzeba, będą przyjęte zgodnie z procedurą określoną w Artykule 24.

Artykuł 27

Państwa Członkowskie zapewnią iż urzędowy lekarz weterynarii wyznaczony do punktów kontroli granicznej (graniczny lekarz weterynarii) będzie uczestniczył w specjalnych programach szkoleniowych, wspomnianych w niniejszym Artykule.

Zgodnie z procedurą określoną w Artykule 29, Komisja ustali wytyczne do takich programów.

Przynajmniej raz w roku Komisja powinna zorganizować seminaria dla osób prowadzących programy szkoleniowe w celu zapewnienia, iż będą one koordynowane.

Przewidziane w niniejszym Artykule środki będą finansowane z Tytułu III Decyzji 90/424/EEC.

ROZDZIAŁ IV

POSTANOWIENIA OGÓLNE

Artykuł 28

Jeżeli następuje powołanie się na procedurę przewidzianą w niniejszym Artykule, to Stały Komitet Weterynaryjny ustanowiony Decyzją Rady 68/361/EEC²⁴ podejmie decyzje zgodnie z przepisami ustalonymi w Artykule 17 Dyrektywy 89/662/EEC.

Artykuł 29

Jeżeli następuje powołanie się na procedurę przewidzianą w niniejszym Artykule, to Stały Komitet Weterynaryjny podejmie decyzje zgodnie z przepisami ustalonymi w Artykule 18 Dyrektywy 89/662/EEC.

Artykuł 30

Załączniki II i III mogą być uzupełnione zgodnie z procedurą określoną w Artykule 29.

Artykuł 31

Niniejsza Dyrektywa nie narusza zobowiązań wynikających z istniejących przepisów celnych.

²³ OJ L 224, 18. 8. 1990, str. 19. Dyrektywa ostatnio znowelizowana Decyzją 94/370/EC (OJ L 168, 2. 7. 1994, str. 31).

²⁴ OJ Nr L 225, 18. 10. 1968, str. 23.

Artykuł 32

Państwa Członkowskie mogą uzyskać pomoc Wspólnoty przewidzianą w Artykule 38 Dyrektywy 90/424/EEC dla wdrożenia postanowień niniejszej Dyrektywy.

Artykuł 33

Dyrektywa 90/675/EEC powinna zostać uchylona z dniem 30 czerwca 1999 roku.

Akty prawne przyjęte na podstawie Dyrektywy 90/675/EEC muszą obowiązywać do czasu przyjęcia postanowień zastępujących je opartych na niniejszej Dyrektywie.

Wszystkie akty prawne oparte na niniejszej Dyrektywie, jeśli to niezbędne, muszą wymieniać datę, od której ich postanowienia zastępują odpowiednie postanowienia w aktach prawnych przyjętych na podstawie Dyrektywy 90/675/EEC.

Powoływania się na uchyloną Dyrektywę powinny być interpretowane jako powoływania się na niniejszą Dyrektywę i powinny pozostawać w korelacji zgodnie z tabelą ustaloną w Załączniku IV.

Artykuł 34

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie ustawy, rozporządzenia i przepisy administracyjne niezbędne do stosowania niniejszej Dyrektywy, przed 1 lipca 1999 roku. Powinny one bezzwłocznie powiadomić Komisję w tej sprawie.

Te akty prawne powinny być przez nie przyjęte przed 1 lipca 1999 roku

Kiedy tego rodzaju środki zostaną przyjęte przez Państwa Członkowskie, to powinny one powoływać się na niniejszą Dyrektywę lub zawierać takie powołanie się na nią w momencie oficjalnej ich publikacji. Procedury takiego powołania się będą ustalone przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty głównych przepisów prawa wewnętrznego, które zostanie wprowadzone w zakresie obowiązywania niniejszej Dyrektywy.

Artykuł 35

Niniejsza Dyrektywa wejdzie w życie 20 dnia od jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 36

Niniejsza Dyrektywa jest adresowana do Państw Członkowskich.
Sporządzono w Brukseli, 18 grudnia 1997 roku.

*Za Radę
Przewodniczący
F. BODEN*

ZAŁĄCZNIK I

TERYTORIA PODANE W ARTYKULE 1

1. Terytorium Królestwa Belgii.
2. Terytorium Królestwa Danii z wyjątkiem Wysp Owczych i Grenlandii.
3. Terytorium Republiki Federalnej Niemiec.
4. Terytorium Hiszpanii z wyjątkiem Ceuty i Melilli.
5. Terytorium Republiki Greckiej.
6. Terytorium Republiki Francuskiej.
7. Terytorium Irlandii.
8. Terytorium Republiki Włoskiej.
9. Terytorium Wielkiego Księstwa Luksemburga.
10. Terytorium Królestwa Niderlandów w Europie (Holandii).
11. Terytorium Republiki Portugalskiej.
12. Terytorium Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii.
13. Terytorium Republiki Austriackiej.
14. Terytorium Republiki Fińskiej.
15. Terytorium Królestwa Szwecji.

ZAŁĄCZNIK II

ZATWIERDZONE WYMAGANIA DLA PUNKTÓW KONTROLI GRANICZNEJ

Dla otrzymania zgody Wspólnoty, punkty kontroli granicznej muszą posiadać:

- personel niezbędny do kontroli dokumentów towarzyszących produktom (świadectw zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt lub innych dokumentów określonych w ustawodawstwie Wspólnoty),
- w odniesieniu do ilości produktów przechodzących przez punkt kontroli granicznej, odpowiednią ilość personelu weterynaryjnego i pomocniczego, przeszkolonego specjalnie do dokonywania kontroli stwierdzających, że produkty są zgodne z towarzyszącymi dokumentami oraz do dokonywania systematycznych oględzin każdej partii produktów,
- dostateczną ilość personelu do wrywkowego pobierania próbek produktów z partii towaru przechodzącej przez dany punkt kontroli granicznej,
- wystarczająco duże pomieszczenia, przeznaczone do dyspozycji personelu odpowiedzialnego za dokonywanie kontroli weterynaryjnych,
- odpowiednie pomieszczenia i urządzenia do higienicznego pobierania i badania próbek w trakcie rutynowych kontroli określonych w przepisach Wspólnoty (standardy mikrobiologiczne),
- dostępne laboratorium specjalistyczne, które powinno być usytuowane blisko punktu kontroli granicznej, mogące wykonywać specjalistyczne testy na próbkach pobranych w punkcie kontroli,
- pomieszczenia i chłodnie pozwalające na przechowywanie partii towaru, pobranych do testowania oraz produktów, które nie zostały jeszcze zatwierdzone, do wolnego obiegu, przez lekarza weterynarii odpowiedzialnego za dany punkt kontroli granicznej,
- odpowiedni sprzęt pozwalający na szybką wymianę informacji, szczególnie z innymi punktami kontroli granicznej (poprzez system komputerowy przewidziany w Artykule 20 Dyrektywy 90/425/EEC albo projekt Shift),
- możliwość korzystania z usług zakładu, który jest w stanie przeprowadzić obróbkę przewidzianą w Dyrektywie 90/667/EEC.

ZAŁĄCZNIK III

FIZYCZNE BADANIE PRODUKTÓW

Celem badania fizycznego produktów zwierzęcego pochodzenia jest upewnienie się, że produkty te odpowiadają ich przeznaczeniu, wymienionemu w świadectwie weterynaryjnym lub innym dokumencie. Gwarancje dotyczące pochodzenia, dane przez kraj trzeci, muszą być odpowiednio zweryfikowane jak również należy upewnić się, iż późniejszy transport produktu nie wpłynął na pierwotnie gwarantowane warunki, poprzez:

- (a) badanie organoleptyczne: zapach, barwa, konsystencja, smak;
- (b) proste badania fizyko-chemiczne: nacięcia, rozmrażanie, gotowanie;
- (c) badanie laboratoryjne w celu stwierdzenia:
  - pozostałości,
  - zarazków,
  - substancji zanieczyszczających,
  - dowodów zaistniałych zmian.

Niezależnie od rodzaju produktu musi się przeprowadzić:

- (a) sprawdzanie stanu środków transportu, w szczególności niesprawności lub przerwy w łańcuchu chłodniczym;
- (b) rzeczywistą wagę przesyłki oraz jej porównanie z wagą podaną w świadectwie weterynaryjnym. Jeżeli to konieczne, należy zważyć całą partię produktów;
- (c) materiały opakunkowe i znakowanie na nich znajdujące się (pieczęcie, nalepki) musi zostać sprawdzone dla upewnienia się co do zgodności z ustawodawstwem Wspólnoty;
- (d) musi być sprawdzona temperatura, wymagana w ustawodawstwie Wspólnoty, dla upewnienia się co do jej utrzymywania w czasie transportu;
- (e) cała partie produktów lub próbki, w przypadku bardzo dużej partii towaru, muszą zostać sprawdzone, przed poddaniem ich badaniu organoleptycznemu, badaniu fizyko-chemicznemu i testom laboratoryjnym.

Testy muszą zostać przeprowadzone na odpowiedniej ilości próbek, pobranych z całej przesyłki, która może być częściowo wyladowana, jeśli będzie to konieczne dla uzyskania dostępu do wszystkich partii przesyłki.

Badanie musi dotyczyć 1 % jednostek lub opakowań w przesyłce, przy czym nie może to być mniej niż dwie jednostki lub opakowania do maksimum dziesięciu jednostek lub opakowań.

Jednakże, w zależności od rodzaju produktów oraz innych okoliczności, władze weterynaryjne mogą nalegać na przeprowadzenie bardziej szczegółowych badań.

W przypadku dużych partii towarów, musi zostać pobrane przynajmniej pięć próbek z różnych partii produktów;

- (f) jeżeli przeprowadzane są wrywkowe testy laboratoryjne, a ich wyniki nie mogą być podane natychmiast oraz gdy nie istnieje bezpośrednie zagrożenie dla zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt, przesyłka może zostać zwolniona.

Jednakże, jeżeli badania laboratoryjne są przeprowadzane z powodu istnienia podejrzenia o nieprawidłowości lub jeśli wcześniej przeprowadzane testy dały wyniki dodatnie to przesyłka nie może zostać zwolniona do czasu otrzymania wyników ujemnych;

(g) środki transportu muszą być całkowicie rozładowane tylko w następujących przypadkach:

- załadunek został wykonany w taki sposób, iż częściowy wyładunek nie umożliwi dostępu do całej partii towaru,
- sprawdzane próbki wykazały istnienie nieprawidłowości,
- nieprawidłowości zostały stwierdzone w poprzedniej partii towaru,
- urzędowy lekarz weterynarii podejrzewa istnienie nieprawidłowości;

(h) po zakończeniu badania fizycznego, właściwe władze muszą je poświadczyć poprzez zamknięcie i urzędowe zapieczętowanie otwartych opakowań oraz zaplombowanie wszystkich kontenerów, ilość przystawionych pieczęci i plomb musi być ujęta w granicznym dokumencie tranzytowym.

ZAŁĄCZNIK IV

Tabela korelacyjna

Dyrektywa 90/675/EEC	Niniejsza Dyrektywa
Artykuł 1	Artykuł 1
Artykuł 2 (1)	Artykuł 2 (1)
Artykuł 2 (2) (a)	Artykuł 2 (2) (a)
Artykuł 2 (2) (b)	Artykuł 2 (2) (b)
Artykuł 2 (2) (c)	Artykuł 2 (2) (c)
Artykuł 2 (2) (d)	Artykuł 2 (2) (d)
Artykuł 2 (2) (e)	Artykuł 2 (2) (e)
Artykuł 2 (2) (f)	Artykuł 2 (2) (f)
Artykuł 2 (2) (g)	Artykuł 2 (2) (g)
Artykuł 2 (2) (h)	Artykuł 2 (2) (k)
Artykuł 3	---
Artykuł 4	---
Artykuł 5	Artykuł 12
Artykuł 6	Artykuł 13
Artykuł 7	---
Artykuł 8 (1)	---
Artykuł 8 (2)	Artykuł 4 (4) (b)
Artykuł 8 (3)	Artykuł 10
Artykuł 8 (4)	Artykuł 9
Artykuł 9	Artykuł 6
Artykuł 10	---
Artykuł 11	---
Artykuł 12	Artykuł 11
Artykuł 13	Artykuł 14
Artykuł 14	Artykuł 16
Artykuł 15	---
Artykuł 16	Artykuł 17
Artykuł 17	Artykuł 18
Artykuł 18	Artykuł 19
Artykuł 18 a	Artykuł 21
Artykuł 19	Artykuł 22
Artykuł 20	Artykuł 23
Artykuł 21	Artykuł 25
Artykuł 22	Artykuł 26
Artykuł 23	Artykuł 28
Artykuł 24	Artykuł 29
Artykuł 25	Artykuł 30
Artykuł 26	Artykuł 31
Artykuł 27	---
Artykuł 28	---
Artykuł 29	---
Artykuł 30	---
Artykuł 31	Artykuł 32
Artykuł 32	Artykuł 34
Artykuł 33	Artykuł 36
Załącznik I	Załącznik I
Załącznik II	Załącznik II
---	Załącznik III

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EC) Nr 2629/97
z dnia 29 grudnia 1997 roku
ustalające szczegółowe przepisy wprowadzające Rozporządzenie Rady (EC) Nr 820/97
dotyczące kolczyków usznych, prowadzenia rejestrów i paszportów w ramach systemu
identyfikacji i rejestracji bydła

(OJ Nr. L 354, 30.12.97, str. 19)

poprawione przez Rozp. (EC) Nr. 1177/98, (OJ Nr. L 163, 06.06.98, str. 19)
poprawione przez Rozp. (EC) Nr. 2194/98, (OJ Nr. L 276, 13. 10. 98, str.4)
poprawione przez Rozp. (EC) Nr. 331/1999, (OJ Nr. L 40, 13. 2. 1999, str. 27)
poprawione przez Rozp. (EC) Nr. 1663/1999, (OJ Nr. L 197, 29. 7. 1999, str. 27)
poprawione przez Rozp. (EC) Nr. 1606/2000, (OJ Nr. L 185, 25. 7. 2000, str. 16)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

Mając na względzie Traktat powołujący do życia Wspólnotę Europejską,
Mając na względzie Rozporządzenie Rady (EC) 820/97 z dnia 21 kwietnia 1997 roku
ustanawiające system identyfikacji i rejestracji bydła oraz uwzględniające etykietowanie
wołowiny i produktów otrzymanych z mięsa wołowego¹, a w szczególności Artykuł 10 (a),
(b) i (c) w nim zawarty,

2629/97/EC

Zważywszy, że kolczyki uszne powinny zawierać informacje o Państwie Członkowskim
pochodzenia razem z informacją o pojedynczym zwierzęciu; zważywszy, że najbardziej
właściwą jest zakodowana forma takiej informacji zawierająca dwuliterowy kod kraju razem z
maksymalnie 12 cyframi; zważywszy, że niektóre kraje powinny mieć zezwolenie na
utrzymanie obecnie stosowanego systemu w okresie przejściowym;

Zważywszy, że kody paskowe mogą być dozwolone jako dodatkowe do kodu kraju i
maksymalnie 12 cyfr;

Zważywszy, że właściwym wydaje się określenie pewnej ilości ogólnie obowiązujących zasad
dla ustalenia wzoru i układu kolczyków usznych;

Zważywszy, że postanowienia dotyczące treści kolczyków usznych powinny zostać
zweryfikowane ze względu na ustanowienie skomputeryzowanej bazy danych przewidzianej
w Artykule 5 Rozporządzenia (EC) Nr 820/97;

Zważywszy, że informacja zawarta w paszporcie i rejestrze musi występować w formie, która
umożliwi odszukanie zwierząt;

Zważywszy, że informacja ta musi być zgodna z informacją, która powinna znajdować się w
komputerowej bazie danych, a która jest wymagana postanowieniami Dyrektywy Rady
64/432/EEC z dnia 26 czerwca 1964 roku o problemach zdrowia zwierząt w handlu bydłem i
trzodą chlewną wewnątrz Wspólnoty², ostatnio znowelizowanej Dyrektywą 97/12/EC³;

Zważywszy, że z uwagi na środki kontrolne związane ze schematami pomocowymi
Wspólnoty, niezbędne jest umieszczenie w paszporcie pewnych informacji odnoszących się
do korzyści, przewidzianych w Artykule 4 (b) Rozporządzenia Rady (EEC) Nr 805/68 z dnia

---

¹ OJ L 117, 7. 5. 1997, str. 1.

² OJ 121, 29. 7. 1964, str. 1977/64.

³ OJ L 109, 25. 4. 1997, str. 1.

27 czerwca 1968 roku o wspólnej organizacji rynku wołowiną i cielęciną⁴, ostatnio znowelizowanego Rozporządzeniem (EC) Nr 2321/97⁵;

Zważywszy, że z uwagi na terminarz wprowadzenia postanowień Rozporządzenia (EC) Nr 820/97, niniejsze Rozporządzenie powinno jak najszybciej wejść w życie;

Zważywszy, że środki przewidziane w niniejszym Rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu ds. Europejskiego Doradztwa Rolniczego i Funduszu Gwarantowanego.

PRZYJĘŁA NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

1177/98

Zważywszy, że Rozporządzenie Komisji (WE) Nr 2629/97 (2) ustanawia szczegółowe zasady odnoszące się do kolczyków usznych, prowadzenia rejestrów i paszportów w ramach systemu identyfikacji i rejestracji bydła;

Zważywszy, że jeżeli chodzi o kod odnoszący się do identyfikacji bydła, wydaje się stosownym uwzględnić trudności wskazanych przez władze włoskie oraz zezwolenie tym władzom na używanie maksymalnie do trzech dodatkowych znaków; zważywszy, że ważnym jest aby zastrzec, że takie dodatkowe znaki nie mogą stanowić części kodu numerycznego;

Zważywszy, że należy zatem dokonać odpowiedniej zmiany Rozporządzenia (WE) Nr 2629/97;

Zważywszy, że środki przewidziane w niniejszym Rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu ds. Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji dla Rolnictwa,

PRZYJĘŁA NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

2194/98

Zważywszy, że Rozporządzenie Komisji (WE) Nr 2629/97, zmienione przez Rozporządzenie (WE) Nr 1177/98, ustanawia szczegółowe zasady odnoszące się do kolczyków usznych, prowadzenia rejestrów i paszportów w ramach systemu identyfikacji i rejestracji bydła;

Zważywszy, że w celu uniknięcia trudności w dziedzinie wewnątrz wspólnotowego handlu bydłem oraz w celu wyjaśnienia bieżących zasad, należy zezwolić hodowcom na nabycie z wyprzedzeniem, na własne żądanie oraz zgodnie z krajowymi przepisami, odpowiedniej ilości kolczyków usznych w celu pokrycia ich potrzeb na okres nie dłuższy niż jeden rok;

Zważywszy, że należy dokonać odpowiedniej zmiany Rozporządzenia (WE) Nr 2629/97;

Zważywszy, że środki przewidziane w niniejszym Rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu ds. Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji dla Rolnictwa,

PRZYJĘŁA NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

331/1999

Zważywszy, że Rozporządzenie Komisji (WE) Nr 2629/97, ostatnio zmienione przez Rozporządzenie (WE) Nr 2194/98, ustanawia szczegółowe zasady odnoszące się do kolczyków usznych, prowadzenia rejestrów i paszportów w ramach systemu identyfikacji i rejestracji bydła;

Zważywszy, że wydaje się stosownym uwzględnić trudności wskazanych przez Państwa Członkowskie dotyczących informacji przewidzianych dla paszportów towarzyszących bydłu urodzonemu przed 1 stycznia 1998r.;

---

⁴ OJ L 148, 26. 6. 1968, str. 24.

⁵ OJ L 322, 25. 11. 1997, str. 25.

Zważywszy, że wydaje się stosownym wprowadzenie fakultatywności w zakresie podawania pewnych informacji w paszportach towarzyszących bydłu urodzonemu przed dniem 1 stycznia 1998r.;

Zważywszy, że ta derogacja nie powinna naruszać obowiązku podawania tych informacji w paszportach bydła urodzonego na terytorium Państwa Członkowskiego, gdzie taki wymóg jest przewidziany na mocy przepisów krajowych;

Zważywszy, że należy dokonać odpowiedniej zmiany Rozporządzenia (WE) Nr 2629/97;

Zważywszy, że środki przewidziane w niniejszym Rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu ds. Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji dla Rolnictwa,

PRZYJĘŁA NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

1663/1999

(1) Zważywszy, że Rozporządzenie Komisji (WE) Nr 2629/97, ostatnio zmienione przez Rozporządzenie (WE) Nr 331/1999, ustanawia szczegółowe zasady odnoszące się do kolczyków usznych, prowadzenia rejestrów i paszportów w ramach systemu identyfikacji i rejestracji bydła;

(2) Zważywszy, że wydaje się stosownym ustanowienie zakresu informacji zawartych w zastępczych kolczykach usznych, używanych w przypadku zagubienia kolczyków usznych;

(3) Zważywszy, że należy dokonać odpowiedniej zmiany Rozporządzenia (WE) Nr 2629/97;

(4) Zważywszy, że środki przewidziane w niniejszym Rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu ds. Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji dla Rolnictwa,

PRZYJĘŁA NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

1606/2000

(1) Rozporządzenie Komisji (WE) Nr 2629/97, ostatnio zmienione przez Rozporządzenie (WE) Nr 331/1999, ustanawia szczegółowe zasady odnoszące się do kolczyków usznych, prowadzenia rejestrów i paszportów w ramach systemu identyfikacji i rejestracji bydła;

(2) Na tyle na ile dotyczy to kodów do identyfikacji bydła, wydaje się właściwe wzięcie pod uwagę praktycznych trudności przedstawionych przez władzę Wielkiej Brytanii i zezwolenia na użycie kolczyków usznych zawierających kod składający się z liter i cyfr do 30 czerwca 2000r.;

(3) Zatem należy dokonać odpowiedniej zmiany Rozporządzenia (WE) Nr 2629/97;

(4) Środki przewidziane w niniejszym Rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu ds. Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji dla Rolnictwa,

PRZYJĘŁA NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Kolczyki uszne

1. Kolczyki uszne powinny zawierać przynajmniej nazwę, kod lub logo właściwej władzy lub właściwej władzy centralnej Państwa Członkowskiego, która te kolczyki założyła oraz zawierać znaki przewidziane w ustępie 2.
2. Znaki znajdujące się na kolczykach usznych powinny wyglądać następująco:
  - (a) dwie pierwsze pozycje powinny wskazywać Państwo Członkowskie, w którym znajduje się gospodarstwo gdzie zwierzę zostało po raz pierwszy poddane identyfikacji. W tym celu powinien zostać użyty dwuliterowy kod ustalony w Załączniku;
  - (b) znaki występujące po kodzie kraju powinny być cyframi i nie może ich być więcej niż 12. Jednakże Irlandia, Włochy, Hiszpania, Portugalia i Wielka Brytania mogą utrzymać ich

aktualny system kodu, składającego się z liter i cyfr, równoległe z systemem 12 cyfrowym do dnia 31 grudnia 1999 roku. Zjednoczone Królestwo może odroczyć tą datę do 30 czerwca 2000r.

3. Dodatkowo do informacji przewidzianej w ustępie 1, użycie kodu paskowego może być dozwolone przez właściwe władze Państwa Członkowskiego.
4. Dodatkowo do informacji przewidzianych w paragrafie 1, centralne właściwe władze Włoch mogą używać maksymalnie trzech dodatkowych znaków. Znaki takie nie stanowią części kodu numerycznego przewidzianego na mocy punktu (b) paragrafu 2.
5. Należy zezwolić hodowcom na nabycie z wyprzedzeniem, na własne żądanie oraz zgodnie z obowiązującymi przepisami krajowymi, odpowiedniej ilości kolczyków usznych w celu pokrycia ich potrzeb na okres nie dłuższy niż jeden rok. W przypadku gospodarstw, które nie posiadają więcej niż pięć zwierząt, właściwe władze mogą dostarczyć z wyprzedzeniem pięć par kolczyków usznych.
6. Dodatkowo do informacji przewidzianych w paragrafie 1 oraz oddzielnie od nich, zastępcze kolczyki uszne użyte w przypadku zagubienia kolczyków usznych mogą zawierać znak z numerem wersji zastępczych kolczyków usznych wyrażony cyframi rzymskimi. W takim przypadku, kod identyfikacyjny przewidziany w paragrafie 2 pozostaje niezmienny.
7. W przypadku zagubienia kolczyków usznych, zastępczy kolczyk uszny użyty przez Państwo Członkowskie dla zwierząt urodzonych w innym Państwie Członkowskim zawiera co najmniej takie same informacje jak te przewidziane w paragrafie 2, jak również kod czy też logo właściwych władz, które go wystawiły.

Artykuł 2

Kolczyki uszne powinny spełniać następujące wymagania:

- (a) powinny być wykonane z giętkiego plastiku;
- (b) nie mogą być podrabiane oraz muszą być łatwe do odczytania przez cały okres życia zwierzęcia;
- (c) nie mogą być powtórnie używane;
- (d) powinny być zaprojektowane i wykonane w taki sposób, że raz umieszczone na ciele zwierzęcia pozostaną na nim nie powodując jego uszkodzeń;
- (e) powinny zawierać nieusuwalne napisy, przewidziane w Artykule 1.

Artykuł 3

Wzór kolczyka usznego powinien wyglądać następująco:

- (a) każdy kolczyk uszny powinien składać się z dwóch części, tj. części męskiej i części żeńskiej;
- (b) każdy z kolczyków usznych powinien zawierać wyłącznie informację przewidzianą w Artykule 1;
- (c) długość kolczyka usznego powinna wynosić przynajmniej 45 mm w obu jego częściach;
- (d) szerokość kolczyka usznego powinna wynosić przynajmniej 55 mm w obu jego częściach;
- (e) znaki powinny mieć wysokość nie mniejszą niż 5 mm.

Artykuł 4

Państwa Członkowskie mogą wybrać inny materiał lub wzór drugiego kolczyka oraz mogą zdecydować o umieszczeniu dodatkowej informacji pod warunkiem, że zostaną spełnione postanowienia Artykułu 1 (1) i (2).

Artykuł 5

Państwa Członkowskie prześlą sobie wzajemnie oraz Komisji wzory pierwszego i drugiego kolczyka usznego, wspomnianych w Artykułach 3 i 4.

ROZDZIAŁ II Paszporty i rejestry

Artykuł 6

1. Paszport powinien zawierać przynajmniej następującą informację:
  - (a) informację wspomnianą w akapitach od pierwszego do siódmego Artykułu 14 (3) C (1) Dyrektywy 64/432/EEC;
  - (b) informację wymienioną w:
    - ◆ akapicie drugim Artykułu 14 (3) C (2) Dyrektywy 64/432/EEC, lub
    - ◆ akapicie pierwszym Artykułu 14 (3) C (2), jeżeli komputerowa baza danych przewidziana w Artykule 5 Rozporządzenia (EC) Nr 820/97 w pełni funkcjonuje;
  - © podpis osoby trzymającej zwierzęta ale nie osoby transportującej. Jeżeli komputerowa baza danych funkcjonuje w pełni, zgodnie z postanowieniami akapitu pierwszego Rozporządzenia (EC) Nr 820/97, to powinien znajdować się wyłącznie podpis ostatniej osoby trzymającej zwierzęta;
  - (d) nazwę władzy wydającej;
  - (e) datę wydania paszportu.
2. Bez naruszania postanowień Artykułu I.A.1 Załącznika do Dyrektywy Rady 91/628/EEC⁶, w wypadku przemieszczania cielęcia mającego mniej niż cztery tygodnie życia, Państwa Członkowskie mogą zapatrzeć go w tymczasowy dokument, zawierający przynajmniej informację ustaloną w ustępie 1, o wzorze zatwierdzonym przez właściwą władzę. Tymczasowy dokument powinien zostać wydany przez pierwszą osobę trzymającą cielę oraz być wypełniany przez każdego następnego trzymającego, wyjątek stanowią osoby transportujące. Osoba trzymająca zwierzę powinna przedstawić tymczasowy dokument, właściwym władzom, przed osiągnięciem przez cielę czwartego tygodnia życia, lub w ciągu siedmiu dni jeżeli zwierzę padło albo zostało poddane ubojowi przed ukończeniem czwartego tygodnia życia. Jeżeli cielę jest ciągle żywe, to właściwa władza wyda dla niego paszport w ciągu 14 dni od otrzymania dokumentu tymczasowego. Takie paszporty muszą zawierać szczegóły dotyczące wszystkich przemieszczeń cielęcia, wcześniej odnotowane w tymczasowym dokumencie. Cielę nie może być przemieszczane więcej niż dwukrotnie pomiędzy gospodarstwami i to pod warunkiem, że powinna być zagojona. Dla celów niniejszego ustępu, przemieszczanie zwierzęcia pomiędzy dwoma gospodarstwami poprzez punkt skupu lub punkt gromadzenia cieląt będzie uważane jako jedno przemieszczenie ale pod warunkiem, że punkt skupu lub punkt gromadzenia cieląt może, na każde żądanie, przedstawić

---

⁶ OJ L 340, 11. 12. 1991, str. 17.

właściwym władzom pełny zapis transakcji dokonywanych w tym punkcie skupu lub gromadzenia.

3. W związku z koniecznością dokonywania zapisów o każdym przemieszczaniu, urodzeniu czy padnięciu zwierząt, przez osobę trzymającą zwierzęta, zgodnie z postanowieniami drugiego akapitu Artykułu 7 (1) Rozporządzenia (EC) Nr 820/97, odpowiedni okres czasu zostanie określony przez Państwa Członkowskie ale w przypadku urodzeń nie może on w żadnym przypadku przekraczać 15 dni od zakolczykowania zwierzęcia, a od 1 stycznia 2000 roku nie może przekroczyć siedmiu dni od zakolczykowania zwierzęcia.
4. W drodze derogacji do punktu 1 (a), informacje przewidziane na mocy drugiego oraz piątego ustępu artykułu 14, paragraf 3, punkt C (1) Dyrektywy 64/432/EWG nie mają charakteru obowiązkowego w odniesieniu do paszportów bydła urodzonego przed 1 stycznia 1998r. Derogacja przewidziana w niniejszym paragrafie wchodzi w życie nie naruszając obowiązku podawania powyżej wspomnianych informacji w paszportach bydła urodzonego na terytorium Państwa Członkowskiego gdzie wymóg taki jest przewidziany na mocy przepisów krajowych. Państwa Członkowskie przekazują sobie nawzajem jak również Komisji zasady stosowane w zakresie informacji, o których mowa w niniejszym paragrafie.

Artykuł 7

Dodatkowo do informacji, o której mówią postanowienia Artykułu 6, do paszportu powinna zostać dodana następująca informacja, dotycząca specjalnej sytuacji osobników męskich, przewidziana w Artykule 4 (b) Rozporządzenia Rady (EC) Nr 805/68:

- (a) wprowadzania lub nadania: pierwszego imienia ? (ang. first-age bracket);
- (b) wprowadzenia lub nadania: drugiego imienia ? (ang. second-age bracket).

Artykuł 8

Rejestr powinien zawierać przynajmniej następujące informacje:

- (a) aktualną informację, przewidzianą w akapitach od pierwszego do czwartego Artykułu 14 (3) C (1) Dyrektywy 64/432/EEC;
- (b) datę śmierci zwierzęcia w gospodarstwie;
- (c) w przypadku zwierząt opuszczających gospodarstwo nazwę (nazwisko) trzymającego, ale nie osoby transportującej, lub kod identyfikacyjny gospodarstwa do którego, (których) zwierzę zostało przetransferowane, jak również datę opuszczenia gospodarstwa;
- (d) w przypadku zwierząt przybywających do gospodarstwa nazwę (nazwisko) trzymającego, ale nie osoby transportującej, lub kod identyfikacyjny gospodarstwa z którego, (których) zwierzę zostało przetransferowane, jak również datę przybycia do gospodarstwa;
- (e) nazwisko i podpis przedstawiciela właściwej władzy, który sprawdził rejestr i datę przeprowadzenia kontroli.

Artykuł 9

Państwa Członkowskie prześlą sobie nawzajem oraz Komisji wzory paszportu i rejestru, które są używane na ich terytoriach.

ROZDZIAŁ III Postanowienia ogólne

Artykuł 10

Niniejsze Rozporządzenie wchodzi w życie w dniu jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Powinno się je stosować od dnia 1 stycznia 1998 roku.

Niniejsze Rozporządzenie obowiązuje w całej swej rozciągłości i stosuje się bezpośrednio we wszystkich Państwach Członkowskich

Sporządzono w Brukseli, dnia 29 grudnia 1997 roku.

Za Komisję
Franz FISCHLER
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

Austria		AT
Belgia	BE	
Dania	DK	
Finlandia	FI	
Francja		FR
Niemcy	DE	
Grecja	EL	
Irlandia	IE	
Włochy	IT	
Luksemburg	LU	
Holandia	NL	
Portugalia	PT	
Hiszpania	ES	
Szwecja	SE	
Wielka Brytania	UK	

DECYZJA KOMISJI

z 23 kwietnia 1998 r.

**w sprawie nadzoru epidemiologicznego w zakresie zakaźnej choroby
gąbczastego zwyrodnienia mózgu u bydła, poprawiająca Decyzję nr 94/474/UE**

(tekst o znaczeniu dla Europejskiego Obszaru Gospodarczego)

98/272/UE

(Dz.U.WE. nr L 122, 24.4.98, str. 59)

poprawiona w drodze Decyzji nr 2000/374/UE (Dz.U.WE. nr L 135, 08.06.2000, str. 27)

poprawiona w drodze Decyzji nr 2000/764/UE ((Dz. U. WE nr.. L 305, 06.12.2000, p. 35)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

Uwzględniając Traktat ustanawiający Unię Europejską,

Uwzględniając Dyrektywę Rady nr 89/662/EWG z 11 grudnia 1989 r., dotyczącą kontroli weterynaryjnych, stosowanych w kontekście handlu wewnątrzspółnotowego i mającą na celu uzupełnienie rynku wewnętrznego¹, po raz ostatni poprawioną w drodze Dyrektywy nr 92/118/EWG², a w szczególności artykułu 9 ust.4 tej Dyrektywy,

Uwzględniając Dyrektywę Rady nr 90/425/EWG z 26 czerwca 1990 r., dotyczącą kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych, stosowanych w kontekście handlu wewnątrzspółnotowego pewnymi gatunkami żywych zwierząt i pewnymi produktami pochodzenia zwierzęcego, oraz mającą na celu uzupełnienie rynku wewnętrznego³, po raz ostatni poprawioną w drodze Dyrektywy nr 92/118/EWG, a w szczególności artykułu 10 ust.4 tej Dyrektywy,

A także mając na uwadze, co następuje:

98/272/EC

1. W Zjednoczonym Królestwie opublikowane zostały nowe informacje, stanowiące dalsze potwierdzenie hipotezy, zgodnie z którą narażenie na działanie czynników chorobotwórczych gąbczastego zwyrodnienia mózgu u bydła (choroby BSE) może się wiązać z występowaniem nowej odmiany choroby Creutzfeldta-Jacoba (CJD) u ludzi.

---

¹ Dz.U.WE. nr L 395, 30.12.1989, str.13.

² Dz.U.WE. nr L 62, 15.03.1993, str.49.

³ Dz.U.WE. nr L 224, 18.08.1990, str.29.

16 września 1997 r. działająca w Zjednoczonym Królestwie Komisja Doradcza do spraw Choroby Gąbczastego Zwyródnienia Mózgu u Bydła (SEAC) doszła do wniosku, że ostatnie badania dostarczyły przekonujących, nowych dowodów na to, iż czynniki chorobotwórcze wywołujące chorobę BSE są identyczne z czynnikami, wywołującymi nową odmianę choroby CJD u ludzi;

18 września 1997 r. the Komisja Doradcza do spraw Niebezpiecznych Czynników Patogennych (ACDP) doszła do wniosku, że czynniki chorobotwórcze wywołujące chorobę BSE powinny obecnie zostać sklasyfikowane jako czynniki patogene działające na ludzi. W myśl Dyrektywy nr 90/425/EWG państwo członkowskie, z którego dana partia mięsa pochodzi lub zostaje wysłana, ma obowiązek zastosować na swoim terenie odpowiednie środki w celu zapobiegania wszelkim sytuacjom, mogącym stanowić poważne zagrożenie dla zdrowia zwierząt lub ludzi;

2. Zgodnie z Dyrektywą Rady nr 82/894/EWG⁴, po raz ostatni poprawioną w drodze Decyzji Komisji nr 98/12/UE⁵, państwa członkowskie zobowiązane są od 1990 r. do podawania do wiadomości Komisji oraz innych państw członkowskich, wszelkich przypadków wystąpienia choroby BSE;
3. Zgodnie z Dyrektywą Rady nr 91/68/EWG⁶, po raz ostatni poprawioną w drodze Decyzji Komisji nr 94/953/UE⁷, od 1993 r. wszystkie państwa członkowskie mają również obowiązek podawania do wiadomości wszystkich przypadków występowania biegunki epidemicznej owiec;
4. Naukowa Komisja Weterynaryjna stwierdziła na podstawie przeprowadzonej oceny ryzyka, że kilka państw członkowskich, w tym Zjednoczone Królestwo, zgłosiło przypadki wystąpienia biegunki epidemicznej u owiec urodzonych w kraju, że w związku z tym nie można wykluczyć możliwości wystąpienia biegunki epidemicznej owiec w żadnym państwie członkowskim, w którym hoduje się owce, oraz, że jedynie gruntowne badania epidemiologiczne, przeprowadzone zgodnie z wspólnymi normami, mogą dostarczyć niezbędnych informacji na temat sytuacji każdego państwa w zakresie występowania biegunki epidemicznej owiec;
5. W latach 1996 i 1997 w państwach członkowskich przeprowadzono inspekcje mające na celu kontrolę wdrażania wspólnotowych środków ochronnych w kontekście choroby BSE. Wyniki tych inspekcji wykazały występowanie pewnych braków, w szczególności w zakresie nadzoru i wdrożenia zakazu stosowania białek pochodzących od ssaków w paszach przeznaczonych dla przeżuwaczy;

---

⁴ Dz.U.WE. nr L 378, 31.12.1982, str.58.

⁵ Dz.U.WE. nr L 4, 8.01.1998, str.63.

⁶ Dz.U.WE. nr L 46, 19.02.1991, str.19.

⁷ Dz.U.WE. nr L 371, 31.12.1994, str.14.

6. W obliczu dawniejszego handlu pewnymi produktami, w szczególności mięsem i paszami z zawartością kości, a także żywymi zwierzętami, w żadnym z państw członkowskich nie można wykluczyć ewentualnej obecności czynników wywołujących zakaźną chorobę gąbczastego zwyrodnienia mózgu (TSE), a wszelkich dalszych ustaleń w tym zakresie dostarczą dopiero dalsze analizy naukowe;
7. Światowa Organizacja Zdrowia Zwierząt (Międzynarodowe Biuro do spraw Epidemii Wśród Zwierząt (OIE)) zaleciło w wydanym przez siebie międzynarodowym kodeksie zdrowia zwierząt w związku z chorobą gąbczastego zwyrodnienia mózgu u bydła przyjęcie minimalnych wymogów w zakresie efektywnego nadzoru; Międzynarodowe Biuro do spraw Epidemii Wśród Zwierząt w swoim Kodeksie ze stycznia 1997 r. przyjęło wytyczne w zakresie ciągłego nadzoru i monitoringu występowania przypadków gąbczastego zwyrodnienia mózgu u bydła;
8. Naukowa Komisja Weterynaryjna w opracowanym przez siebie raporcie na temat nadzoru występowania przypadków zakaźnej choroby gąbczastego zwyrodnienia mózgu u bydła z 11 czerwca 1997 r. określiła wytyczne, uwzględniające zalecenie przedstawione przez OIE;
9. Środki określone postanowieniami niniejszej Decyzji są zgodne z tą opinią i reprezentują ujednoczone podejście do problemu nadzoru TSE w państwach członkowskich; bardziej szczegółowe przepisy zostaną określone w aktach prawnych Rady opartych na artykule 1000 lit a) Traktatu;
10. Środki określone postanowieniami niniejszej Decyzji będą stosowane łącznie z postanowieniami Decyzji Komisji nr 97/534/UE z 30 lipca 1997 r. w sprawie zakazu stosowania materiałów powodujących zagrożenie w związku z zakaźną chorobą gąbczastego zwyrodnienia mózgu u bydła⁸, po raz ostatni poprawionej w drodze Decyzji Rady nr 98/248/EU⁹;
11. Wymogi dochodzeniowe, dotyczące inspekcji przedubojowej, prowadzonej w rzeźniach bydła zostały określone w Decyzji Komisji nr 94/474/UE¹⁰, po raz ostatni poprawionej w drodze Decyzji Rady nr 98/256/UE¹¹; wymogi te są obecnie zawarte w niniejszej Decyzji; w związku z tym odpowiednie postanowienia Decyzji nr 94/474/UE powinny zostać anulowane;
12. Środki przewidziane postanowieniami niniejszej Decyzji są zgodne z opinią Stałej Komisji Weterynaryjnej,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

---

⁸ Dz.U.WE. nr L 216, 8.08.1997, str.95.

⁹ Dz.U.WE. nr L 102, 2.04.1998, str.26.

¹⁰ Dz.U.WE. nr L 194, 29.07.1994, str.96.

¹¹ Dz.U.WE. nr L 113, 15.04.1998, str.32.

2000/374/UE

1. Decyzja Komisji nr 98/256/UE z 23 kwietnia 1998 r. w sprawie nadzoru epidemiologicznego w zakresie występowania zakaźnej choroby gąbczastego zwyrodnienia mózgu u bydła określa przepisy stanowiące o środkach, jakie mają być stosowane przez państwa członkowskie w wypadkach, gdy u danego zwierzęcia podejrzewa się występowanie zakaźnej choroby gąbczastego zwyrodnienia mózgu (TSE), minimalne wymogi w zakresie monitoringu występowania przypadków choroby gąbczastego zwyrodnienia mózgu u bydła (BSE) oraz biegunki epidemicznej owiec, a także przepisy dotyczące próbkowania i testów laboratoryjnych na obecność wirusa TSE.
2. Konieczne jest dalsze wyjaśnienie środków podejmowanych w odniesieniu do zwierząt ubitych w związku z podejrzeniem o zarażenie chorobą TSE.
3. Raport w sprawie oceny testów diagnozy choroby TSE u bydła został opublikowany przez Komisję 8 lipca 1999 r. Stwierdza się w nim, że trzy testy wykazują doskonałą czułość i stopień szczegółowości w wykrywaniu choroby TSE u zwierząt w klinicznym stadium jej rozwoju.
4. Użycie testów w ramach monitoringu choroby BSE u bydła może w znacznym stopniu podnieść skuteczność tego monitoringu, w szczególności, jeżeli testy będą ukierunkowane na sztuki padłe w wyniku chorób i na zwierzęta ubite w trybie awaryjnym w związku z podejrzeniami o występowanie tej choroby, co zostało dowiedzione na przykładzie programu monitoringowego, zrealizowanego w Szwajcarii.
5. Program monitoringowy powinien być okresowo, regularnie rewidowany w świetle wyników badań i doświadczeń nabytych w ramach jego wdrażania, niezbędne jest zatem poprawianie i aktualizowanie przepisów dotyczących sprawozdawczości i zapisów oraz wprowadzenie raportu dodatkowego, obejmującego okres pierwszych sześciu miesięcy działania programu.
6. Przepisy w zakresie przeprowadzania testów laboratoryjnych na diagnozę choroby BSE u bydła powinny zostać zrewidowane w świetle zaleceń zamieszczonych w Podręczniku Norm Testów Diagnostycznych i Szczepionek Światowej Organizacji Zdrowia Zwierząt (Office international des épizooties) i ocen testów.
7. Konieczne jest sporządzenie listy krajowych laboratoriów wzorcowych, zajmujących się problemem TSE.
8. Środki określone w niniejszej Decyzji są zgodne z opinią Stałej Komisji Weterynaryjnej,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

2000/762/EC

1. Komisja opublikowała 8 lipca 1999 r raport z oceny badań diagnostycznych w zakresie przenośnych gąbczastych encefalopatii (TSE) u bydła i badania te wykazały bardzo wysoką specyfikę w wykrywaniu TSE u zwierząt w klinicznej fazie choroby;
2. Decyzja Komisji 98/272/WE z 2 kwietnia 1998 w sprawie nadzoru epidemiologicznego przenośnych gąbczastych encefalopatii¹², ostatnio zmieniona decyzją 2000/374/WE¹³, określa zasady prowadzenia badań w niektórych grupach zwierząt stanowiących zagrożenie w celu poprawy wykrywania gąbczastej encefalopatii bydła (BSE) we Wspólnocie;
3. W świetle ostatnich wydarzeń w zakresie BSE we Wspólnocie Rada zwróciła się do Komisji o przedłożenie decyzji rozszerzającej badania w pierwszym etapie na wszystkie zagrożone zwierzęta z gatunku bydła w wieku powyżej 30 miesięcy. W drugim etapie badania należy rozszerzyć na zwierzęta z gatunku bydła w wieku powyżej 30 miesięcy nie wykazujące objawów klinicznych i poddawane ubojowi z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi. Liczba zwierząt objętych badaniami w drugim etapie będzie mogła ulec zmianie w oparciu o statystycznie rzetelne wyniki badań zwierząt zagrożonych.
4. Badania nie są w stanie wykryć BSE u zakażonych zwierząt we wczesnym okresie inkubacji, a zatem ujemne wyniki badań nie powinny zastępować innych środków zmniejszających zagrożenie, takich jak usuwanie materiału specyficznego ryzyka;
5. Dyrektywa Rady 82/894/EWG z 21 grudnia 1982 w sprawie notyfikacji chorób zwierząt we Wspólnocie¹⁴, ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2000/556/WE¹⁵, określa zasady notyfikacji BSE we Wspólnocie;
6. Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJĘŁA NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Obowiązkiem państw członkowskich jest dopilnowanie, aby pracownicy właściwych władz, laboratoriów diagnostycznych i wyższych szkół rolniczych, kadry weterynaryjne, lekarze weterynarii zatrudnieni w urzędach, lekarze weterynarii pracujący w terenie, pracownicy rzeźni oraz hodowcy zwierząt posiadali niezbędną wiedzę na temat objawów klinicznych, epidemiologii oraz, we właściwych wypadkach, wynikach badań laboratoryjnych, związanych z chorobą TSE.

Artykuł 2

1. Obowiązkiem państw członkowskich jest dopilnowanie, aby przestrzegany był wymóg obowiązkowego i niezwłocznego zgłaszania właściwym władzom weterynaryjnym wszelkich przypadków podejrzenia o występowanie choroby TSE u jakiegokolwiek zwierzęcia.

¹² Dz.U. L 122, 24.04.1998, str. 59.

¹³ Dz.U. L 135, 08.06.2000, str. 27.

¹⁴ Dz.U. L 378, 31.12.1982, str. 58.

¹⁵ Dz.U. L 235, 19.09.2000, str. 27.

2. Za podejrzenie występowania choroby BSE uważa się sytuacje, w których u sztuk bydła w wieku powyżej 20 miesięcy obserwuje się objawy behawioralne lub neurologiczne, a faktu zachorowania nie można wykluczyć na podstawie leczenia objawowego lub w oparciu o badanie laboratoryjne.
3. Za podejrzenie występowania biegunki epidemicznej u owiec i kóz uważa się sytuacje, w których zwierząt w wieku powyżej 12 miesięcy obserwuje się objawy behawioralne lub neurologiczne, a faktu zachorowania nie można wykluczyć na podstawie leczenia objawowego lub w oparciu o badanie laboratoryjne.

Artykuł 3

1. Każde zwierze, u którego stwierdza się objawy kliniczne dające podstawy do podejrzenia choroby TSE, zostaje objęte urzędowymi ograniczeniami możliwości przewozu, które obowiązują do czasu uzyskania wyników badań klinicznych lub epidemiologicznych, przeprowadzonych przez właściwe władze.
2. W wypadku, jeżeli właściwe władze decydują, że nie da się wykluczyć możliwości zarażenia chorobą TSE, zwierzę kieruje się na ubój, a jego mózg i inne tkanki, wskazane przez właściwe władze, zostają usunięte ze zwłok i przekazane do zatwierdzonego laboratorium w celu przeprowadzenia testu na obecność TSE, przy użyciu metod określonych w poniższym artykule 5. Zwłoki wraz z pozostałymi organami wewnętrznymi zwierzęcia przechowuje się pod urzędowym nadzorem do czasu postawienia diagnozy lub do czasu ich utylizacji zgodnie z postanowieniami artykułu 4 Decyzji nr 97/534/UE.*

* - Uwaga dodana przez MediaLex: ostatnie zdanie artykułu 3 ust.2 od 1 stycznia 2001 r. otrzymuje następujące brzmienie:

„Wszystkie części ciała zwierzęcia, u którego podejrzewa się chorobę, włącznie ze skórą, przechowuje się pod urzędowym nadzorem do czasu wydania negatywnej diagnozy lub do czasu ich utylizacji przez spopielenie lub, w wyjątkowych wypadkach, spalanie lub zakopanie z zachowaniem ścisłej zgodności z warunkami określonymi w artykule 3 ust.2 Dyrektywy Rady nr 90/667/EWG* .

Artykuł 4

1. W celu przekazywania wczesnych ostrzeżeń o pojawieniu się lub występowaniu przypadków choroby BSE lub biegunki epidemicznej owiec, każde państwo członkowskie realizuje roczny program monitoringu zgodnie z warunkami określonymi w Aneksie* .

* Uwaga dodana przez MediaLex: od 1 stycznia 2001 r. słowo Aneks zastępuje się wyrażeniem „Aneks I”

---

* Dz.U.WE. nr L 363, 27.12.1990, str.51.

2. Państwa członkowskie obowiązane są informować Komisję oraz inne państwa członkowskie, reprezentowane w Stałej Komisji Weterynaryjnej, o wynikach uzyskanych w ramach realizacji programu monitoringu oraz o wszelkich przypadkach wystąpienia choroby TSE poza BSE lub biegunką epidemiczną owiec. Informacje te przekazuje się w postaci rocznego raportu, przedstawianego Komisji w terminie trzech miesięcy, licząc od końca roku sprawozdawczego. Raport musi zawierać przynajmniej informacje, o których mowa w Aneksie.*

* Uwaga dodana przez MediaLex: od 1 stycznia 2001 r. artykuł 4 ust.2 otrzymuje następujące brzmienie; ponadto dodaje się ustęp 3:

„2. Państwa członkowskie przedstawiają Komisji roczny raport, zawierający przynajmniej informacje, o których mowa w Aneksie II, część A. Raport za każdy rok kalendarzowy przedstawia się w terminie do 31 marca następnego roku. Komisja przedstawia Stałej Komisji Weterynaryjnej streszczenia krajowych raportów za każdy okres, włączając do nich przynajmniej informacje, o których mowa w Aneksie II, część B, w terminie trzech miesięcy od daty otrzymania raportów krajowych.”

„3. Obowiązkiem państw członkowskich jest dopilnowanie, aby wszystkie badania urzędowe i laboratoryjne były rejestrowane zgodnie z postanowieniami Aneksu III.”

Artykuł 5

1. Próbkowanie i testy laboratoryjne na obecność wirusa TSE przeprowadza się przy użyciu metod i protokołów określonych w Podręczniku Norm Testów Diagnostycznych i Szczepionek Światowej Organizacji Zdrowia Zwierząt (Office international des épizooties) wg wydania z maja 1997 r. Wykonywane testy muszą obejmować co najmniej badanie histopatologiczne tkanki mózgowej. Właściwe władze mają ponadto prawo żądać wykonania innych testów laboratoryjnych, taki, jak testy immunocytochemiczne i immunodiagnostyczne, mające na celu wykrywanie włókienek (SAF) związanych z chorobą biegunki epidemicznej owiec, w sytuacjach, gdy wykonanie takich testów uważa się za wskazane.
2. Obowiązkiem właściwych władz jest zagwarantowanie prawidłowej koordynacji metod diagnostycznych i protokołów między zatwierdzonymi laboratoriami, dopuszczonymi do wykonywania testów na obecność wirusa TSE, jak również weryfikowanie użycia tych metod diagnostycznych i protokołów.*

* Uwaga dodana przez MediaLex: od 1 stycznia 2001 r. artykuł 5 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 5

1. Próbkowanie i testy laboratoryjne na obecność wirusa BSE u bydła przeprowadza się przy użyciu metod i protokołów określonych w Aneksie IV. Próbkowanie i testy laboratoryjne na obecność biegunki epidemicznej owiec przeprowadza się przy użyciu metod i protokołów określonych w Podręczniku Norm Testów Diagnostycznych i Szczepionek Światowej Organizacji Zdrowia Zwierząt (Office international des épizooties) wg wydania z maja 1997 r.
2. Obowiązkiem krajowego laboratorium wzorcowego w każdym państwie członkowskim, określonego w Aneksie V, zagwarantowanie prawidłowej koordynacji metod diagnostycznych i protokołów między zatwierdzonymi laboratoriami, dopuszczonymi do wykonywania testów na obecność wirusa TSE, jak również regularne weryfikowanie użycia tych metod diagnostycznych i protokołów.”

Artykuł 6

Zachodzi możliwość przeprowadzania inspekcji unijnych, w szczególności w sytuacji, gdy dane państwo członkowskie nie przedstawiło rocznego raportu zgodnie z postanowieniami artykułu 4 ust.2.

Artykuł 7

Niniejszym anuluje się artykuł 2 Decyzji nr 94/474/UE.

Artykuł 8

Niniejsza Decyzja obowiązuje od 1 maja 1998 r.

Uwaga dodana przez MediaLex: 1 stycznia 2001 r. do niniejszej Decyzji dodaje się artykuł 8a w następującym brzmieniu:

„Artykuł 8a

Bez uszczerbku dla postanowień artykułu 4 ust.2, państwa członkowskie przedstawiają Komisji, w terminie do 1 października 2001 r., raport za okres od stycznia do lipca 2001 r., obejmujący przynajmniej informacje, o których mowa w Aneksie II, część A. Postanowienia Aneksu I i II będą rewidowane regularnie co sześć miesięcy w świetle wyników programu monitoringu i doświadczeń, nabytych w ramach realizacji tego programu.

Postanowienia Aneksu IV będą rewidowane w świetle aktualizacji, wprowadzanych do Podręcznika Norm Testów Diagnostycznych i Szczepionek Światowej Organizacji Zdrowia Zwierząt (Office international des épizooties). Postanowienia Aneksu IV A będą rewidowane w świetle dalszych ocen metod diagnostycznych.”

Artykuł 9

Niniejsza Decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 23 kwietnia 1998 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

_____

ZAŁĄCZNIK II

A. INFORMACJE PRZEDSTAWIANE W RAPORTACH PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

1. Liczba podejrzanych przypadków na poszczególne gatunki zwierząt objętych ograniczeniem przemieszczania zgodnie z artykułem 3 ustęp 1.
2. Liczba podejrzanych przypadków na poszczególne gatunki zwierząt objętych badaniami laboratoryjnymi zgodnie z artykułem 3 ustęp 2 oraz wyniki badania.
3. Szacunkowa wielkość podpopulacji, o której mowa w załączniku I część A punkt 1.
4. Liczba bydła objętego badaniem w ramach każdej podpopulacji, o której mowa w załączniku I część A punkt 1, załączniku I część C i artykule 1 decyzji 200/764/WE, metoda wyboru próby i wynik badania.
5. Liczba owiec i kóz objętych badaniem w ramach każdej podpopulacji, o której mowa w załączniku I część B punkt 1 i załączniku I część C do, metoda wyboru próby i wynik badania.
6. Liczba, podział wiekowy i geograficzny dodatnich przypadków BSE i trzęsawki. Rok i, jeśli możliwe, miesiąc urodzenia należy podać dla przypadków BSE u zwierząt urodzonych po wprowadzeniu zakazu skarmiania.
7. Dodatkowo przypadki TSE potwierdzone u zwierząt innych niż bydło, owce i kozy.

B. SUMARYCZNE INFORMACJE PRZEDSTAWIANE PRZEZ KOMISJĘ

Informacje te należy przedstawić w postaci tabeli obejmującej co najmniej informacje, o których mowa w części A dla każdego państwa członkowskiego.

ANEKS III

ZAPISY

1. Właściwe władze prowadzą i przechowują zapisy dotyczące:
  - liczby i typów zwierząt lub zwłok zwierzęcych, objętych ograniczeniami w zakresie przewozu w myśl artykułu 3 ust.1,
  - liczby i wyników badań klinicznych i epidemiologicznych, przeprowadzonych zgodnie z postanowieniami artykułu 3 ust.1,
  - liczby i wyników badań laboratoryjnych, o których mowa w artykule 3 ust.2,
  - liczby, tożsamości i pochodzenia zwierząt poddanych próbkowaniu w ramach programów monitoringu, o których mowa w Aneksie I oraz, w sytuacjach, gdy jest to możliwe, informacje na temat wieku i rasy badanych zwierząt oraz informacje z anamnezy.

Zapisy te przechowuje się przez okres siedmiu lat.

2. Laboratorium prowadzące badania przechowuje wszystkie zapisy z testów, a w szczególności księgi laboratoryjne, bloki parafinowe i Western blots??.

Zapisy te przechowuje się przez okres siedmiu lat.

ANEKS IV

PRÓBKOWANIE I TESTY LABORATORYJNE NA OBECNOŚĆ WIRUSA BSE U BYDŁA

1. Pobieranie próbek

Obowiązkiem właściwych władz jest dopilnowanie, aby próbki były pobierane przy użyciu metod i protokołów określonych w Podręczniku Norm Testów Diagnostycznych i Szczepionek Światowej Organizacji Zdrowia Zwierząt (Office international des épizooties) wg wydania z maja 1999 r. W braku takich metod lub protokołów, obowiązkiem właściwych władz jest dopilnowanie, aby próbki pobierane były w odpowiedni sposób, gwarantujący możliwość prawidłowego przeprowadzenia testów.

2. Testy laboratoryjne

2.1 Przypadki podejrzenia choroby

Tkanki bydłecze, przesłane do wykonania testów laboratoryjnych zgodnie z postanowieniami artykułu 3 ust.2, poddaje się badaniu histopatologicznemu, określone w Podręczniku Norm Testów Diagnostycznych i Szczepionek Światowej Organizacji Zdrowia Zwierząt (Office international des épizooties) wg wydania z maja 1999 r. Wymóg ten nie dotyczy sytuacji, w których dany materiał uległ rozkładowi samoistnemu. W sytuacjach, gdy badanie histopatologiczne nie przynosi zdecydowanego wyniku lub gdy jest to wynik negatywny albo jeżeli materiał poddany badaniu ulega rozkładowi samoistnemu, dane tkanki poddaje się badaniu przy użyciu jednej z innych metod diagnostycznych, podanych we wspomnianym Podręczniku (to jest badaniu immunocytochemicznemu, immuno-blotting?? lub badaniu polegającym na wykazaniu charakterystycznych włókienek poprzez badanie pod mikroskopem elektronowym).

2.2 Zwierzęta poddane badaniu w ramach rocznych programów monitoringu.

Sztuki bydła badane w ramach rocznych programów monitoringu, o których mowa w Aneksie I (A) oraz w ramach specjalnego programu nadzoru, o którym mowa w Aneksie I (C) bada się przy użyciu jednego z testów, wymienionych na liście zamieszczonej w Aneksie IV (A).

W sytuacjach, gdy test przeprowadzony w ramach monitoringu nie przynosi zdecydowanego wyniku lub gdy jest to wynik pozytywny, dane tkanki poddaje się badaniu histopatologicznemu pnia mózgowego, o którym mowa w Podręczniku Norm Testów Diagnostycznych i Szczepionek Światowej Organizacji Zdrowia Zwierząt (Office international des épizooties) wg wydania z maja 1999 r. Wymóg ten nie dotyczy sytuacji, w których dany materiał uległ rozkładowi samoistnemu lub z jakichkolwiek innych powodów uniemożliwia

przeprowadzenie badania metodami histopatologii. W sytuacjach, gdy badanie histopatologiczne nie przynosi zdecydowanego wyniku lub gdy jest to wynik negatywny albo jeżeli materiał poddany badaniu ulega rozkładowi samoistnemu, dane tkanki poddaje się badaniu przy użyciu jednej z innych metod diagnostycznych, wspomnianych w punkcie 2.1, jednak nie może to być taka sama metoda, jak metoda zastosowana podczas testu przeprowadzonego w ramach programu monitoringu.

3. Interpretacja wyników

Zwierzę badane w sposób opisany w punkcie 2.1 uważa się za pozytywny przypadek BSE, jeżeli wynik jednego z testów jest pozytywny.

Zwierzę badane w sposób opisany w punkcie 2.2 uważa się za pozytywny przypadek BSE, jeżeli wynik testu przeprowadzonego w ramach programu monitoringu jest pozytywny lub brak zdecydowanego wyniku, a ponadto:

- wynik wykonanego później badania histopatologicznego jest pozytywny, lub
- wynik badania przeprowadzonego przy użyciu jednej z innych metod diagnostycznych, wspomnianych w punkcie 2.1, jest pozytywny.

ANEKS IV A

1. Test immunoblotting??, przeprowadzony w oparciu o procedurę Western blotting??, mająca na celu wykrywanie fragmentów PrP Res odpornych na proteazę (test kontroli Prionics).
2. Test chemiluminescencyjny ELISA, obejmujący procedurę wyciągu oraz zastosowanie techniki ELISA, przy użyciu wzmocnionego odczynnika chemiluminescencyjnego (test Enfer).
3. Test sandwich immunoassay?? na PrP Res przeprowadzony po etapach denaturacji i koncentracji (test CEA).

ANEKS V

KRAJOWE LABORATORIA WZORCOWE

Lista krajowych laboratoriów wzorcowych:

Austria: Bundesanstalt für Tierseuchenbekämpfung, Mödling
Robert-Koch-Gasse 17
A-2340 Mödling

- Belgia: CERVA-CODA-VAR
Centre d'étude et de recherches vétérinaires et agrochimiques
Centrum voor Onderzoek in Diergeneeskunde en Agrochemie
Veterinary and Agrochemical Research Centre
Groeselenberg 99
B-1180 Bruxelles
- Dania: Statens Veterinære Serumlaboratorium
Bülowsvej 27
DK-1790 København V
- Finlandia: Eläinlääkintä-ja elintarvikelaitos
Hämeentie 57
FIN-00550 Helsinki
- Francja: Agence française de sécurité sanitaire des aliments
Laboratoire de pathologie bovine
31, avenue Tony Garnier
BP 7033
F-69342 Lyon Cédex
- Grecja: 1. Department of Pathology, Faculty of Veterinary Medicine
University of Thessaloniki
Giannitson & Voutyra St.
GR-54627 Thessaloniki
2. Athens Centre of Veterinary Institutes
Laboratory of Pathology
25 Neapoleos St.
GR-14310 Athens
- Hiszpania: Veterinary School Laboratory

Animal Pathology Department

Pathological Anatomy

E-Zaragoza

Holandia: Instituut voor Dierhouderij en Diergezondheid, ID-Lelystad

Edelhertweg 15

Postbus 65

8200 AB Lelystad

Nederland

Irlandia: The Central Veterinary Research Laboratory

Abbotstown

Castleknock

Dublin 15

Ireland

Luksemburg: CERVA-CODA-VAR

Centre d'étude et de recherches vétérinaires et agrochimiques

Centrum voor Onderzoek in Diergeneeskunde en Agrochemie

Veterinary and Agrochemical Research Centre

Groeselenberg 99

B-1180 Bruxelles

Niemcy: Bundesforschungsanstalt für Viruskrankheiten der Tiere

Anstaltsteil Tübingen

Postfach 1149

D-72001 Tübingen

Portugalia: Laboratório Nacional de Investigação Veterinária
Estrada de Benfica, 701
P-1500 Lisboa

Szwecja: The National Veterinary Institute
S-751 89 Uppsala

Włochy: Istituto Zooprofilattico Sperimentale del Piemonte, Liguria
Liguria e Valle D'Aosta
CEA
Via Bologna
I-148-10150 Torino

Zjednoczone Królestwo: The Veterinary Laboratories Agency
Woodham Lane
New Haw
Addlestone
Surrey KT15 3NB
United Kingdom

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 494/98

z dnia 27 lutego 1998 r.

ustalające szczegółowe przepisy dotyczące stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 820/97 w odniesieniu do stosowania minimalnych sankcji administracyjnych w ramach systemu identyfikacji i rejestracji bydła

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 820/97 z dnia 21 kwietnia 1997 r., ustanawiające system identyfikacji i rejestracji bydła i dotyczące znakowania wołowiny i produktów z wołowiny¹, w szczególności zaś jego art. 10 lit. e),

a także mając na uwadze, co następuje:

zgodnie z art. 21 rozporządzenia (WE) nr 820/97 wszelkie sankcje nałożone przez państwa członkowskie powinny być proporcjonalne do wagi naruszenia przepisów; w uzasadnionych przypadkach sankcje mogą obejmować ograniczenie przemieszczania się zwierząt do i z gospodarstwa właściciela;

sankcje ustalone w niniejszym rozporządzeniu należy stosować w przypadkach, gdy niestosowanie się do warunków identyfikacji i rejestracji bydła prowadzi do domniemania naruszenia szczególnie przepisów weterynaryjnych Wspólnoty, mogącego prowadzić do zagrożenia życia ludzi i zwierząt; sankcje są również konieczne do zapewnienia właściwego finansowania i działania tego systemu;

uwzględniając art. 21 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 820/97, niniejsze rozporządzenie ustala minimalne sankcje administracyjne, pozostawiając państwom członkowskim możliwość ustanawiania innych krajowych środków administracyjnych i karnych, uwzględniających wagę naruszenia przepisów;

konieczne jest ustanowienie sankcji dotyczących niektórych przypadków niestosowania się do przepisów rozporządzenia (WE) nr 820/97; do przypadków takich należy niestosowanie się do wszystkich lub niektórych wymagań dotyczących identyfikacji i rejestracji, płacenia należności oraz zawiadamiania; jeśli w danym gospodarstwie liczba zwierząt, w stosunku do których wymagania identyfikacji i rejestracji, ustalone w rozporządzeniu (WE) nr 820/97, nie są w pełni spełnione, jest o 20% większa, podjęte środki dotyczą wszystkich zwierząt obecnych w tym gospodarstwie;

jeśli nie jest możliwe potwierdzenie identyfikacji danego zwierzęcia w ciągu dwóch dni roboczych, zwierzę to ulega likwidacji pod nadzorem władz weterynaryjnych i bez odszkodowania ze strony właściwych władz;

z powodu harmonogramu stosowania rozporządzenia (WE) nr 820/97 niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie w trybie pilnym;

---

¹ Dz.U. WE nr L 117, z 7.05.1997, str. 1.

środki ustalone w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Jeśli jedno lub więcej zwierząt w gospodarstwie nie odpowiada żadnemu z przepisów ustalonych w art. 3 rozporządzenia (WE) nr 820/97, zostają nałożone ograniczenia przemieszczania się wszystkich zwierząt do i z tego gospodarstwa.
2. Jeśli właściciel danego zwierzęcia nie jest w stanie udowodnić jego identyfikacji w terminie do dwóch dni roboczych, zwierzę takie zostaje zlikwidowane bez zwłoki pod nadzorem władz weterynaryjnych i bez odszkodowania ze strony właściwych władz.

Artykuł 2

1. W przypadku zwierząt nie spełniających w pełni wymagań identyfikacji i rejestracji, ustalonych w art. 3 rozporządzenia (WE) nr 820/97, do czasu pełnego spełnienia tych wymagań zostają w trybie natychmiastowym nałożone ograniczenia dotyczące przemieszczania się jedynie tych zwierząt.
2. Jeśli w danym gospodarstwie liczba zwierząt, w stosunku do których wymagania identyfikacji i rejestracji, ustalone w art. 3 rozporządzenia (WE) nr 820/97, nie są w pełni spełnione, jest o 20% większa, zostaje niezwłocznie nałożone ograniczenie przemieszczania się wszystkich zwierząt obecnych w tym gospodarstwie.

Jednakże w odniesieniu do gospodarstw z liczbą zwierząt nie przekraczającą 10 środków taki ma zastosowanie jedynie w przypadku, gdy nie da się zidentyfikować więcej niż dwu zwierząt zgodnie z ustaleniami rozporządzenia (WE) nr 820/97.

Artykuł 3

Jeśli właściciel nie uiszcza opłaty, o której mowa w art. 9 rozporządzenia (WE) nr 820/97, państwa członkowskie mogą cofnąć lub odmówić wydania paszportu temu właścicielowi. W przypadku gdy właściciel upoczywie nie uiszcza tej opłaty, państwa członkowskie mogą również ograniczyć przemieszczanie się zwierząt do i z gospodarstwa tego właściciela, zgodnie z art. 21 wspomnianego rozporządzenia.

Artykuł 4

1. Jeśli właściciel nie zgłosi właściwym władzom przemieszczania się do i ze swojego gospodarstwa zgodnie z art. 7 ust. 1 myślnik drugi rozporządzenia (WE) nr 820/97, właściwe władze ograniczą przemieszczanie się zwierząt do i z tego gospodarstwa.
2. Jeśli właściciel nie powiadomi właściwych władz o urodzeniu się lub śmierci zwierzęcia zgodnie z art. 7 ust. 1 myślnik drugi rozporządzenia (WE) nr 820/97, władze te ograniczą przemieszczanie się zwierząt do i z tego gospodarstwa.

Artykuł 5

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie w dniu jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Obowiązuje od 1 marca 1998 r.

Niniejsze rozporządzenie obowiązuje w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 lutego 1998 r.

W imieniu Komisji
Franz FISCHLER
Członek Komisji

DECYZJA KOMISJI

z dnia 30 marca 1999 roku

zatwierdzająca pewne plany awaryjne dotyczące kontroli klasycznej świńskiej gorączki

(zgłoszone pod numerem dokumentu C(1999)769)

(tekst istotny dla Europejskiego Obszaru Gospodarczego)

1999/246/EC

(Dz. U. WE nr L 93 z 08.04.1999, s. 24)

zmieniony przez 2000/113/WE (Dz. U. WE nr L 33, z 08.02.2000, s. 23)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając opinię dyrektywę Rady nr 80/217/EWG z dnia 22 stycznia 1980 roku wprowadzającą instrumenty wspólnotowe związane z kontrolą klasycznego pomoru świń¹ z uwzględnieniem ostatnich zmian wprowadzonych przez decyzję nr 93/384/EWG², a w szczególności jej art. 14 lit. b),

a także mając na uwadze, co następuje:

1999/246/WE

kryteria mające być stosowane mutatis mutandis podczas przygotowywania planów kontroli ...zostały ustalone w decyzji Komisji nr 91/42/EWG³;

niektóre państwa członkowskie przedstawiły do zatwierdzenia krajowe plany awaryjne; po zapoznaniu się z nimi stwierdzono, iż spełniają one kryteria określone w decyzji nr 91/42/EWG oraz że pozwalają one na osiągnięcie zamierzonych celów, pod warunkiem sprawnego ich wdrożenia;

w celu zapewnienia sprawnego wdrożenia planów konieczne jest przeprowadzenie analiz możliwych scenariuszy rozwoju wypadków oraz ćwiczeń symulacyjnych;

plany awaryjne winny być na bieżąco aktualizowane;

instrumenty przewidziane w niniejszej decyzji winny pozostawać w zgodzie z opinią Stałej Komisji Weterynaryjnej

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

2000/114/WE

1. kryteria mające być stosowane mutatis mutandis podczas przygotowywania planów kontroli klasycznego pomoru świń zostały ustalone w decyzji Komisji nr 91/42/EWG;

2. *Grecja oraz Luksemburg przedstawiły krajowe plany awaryjne;*
3. *po zapoznaniu się z nimi stwierdzono, iż spełniają one kryteria określone w decyzji nr 91/42/EWG oraz że pozwalają one na osiągnięcie zamierzonych celów, pod warunkiem sprawnego ich wdrożenia;*
4. *decyzją nr 1999/246/WE⁴ Komisja zatwierdziła plany awaryjne przedstawione przez niektóre państwa członkowskie;*
5. *decyzja nr 1999/246/WE winna zostać zmieniona w celu uwzględnienia planów przedstawionych przez Grecję oraz Luksemburg;*
6. *instrumenty przewidziane w niniejszej decyzji winny pozostawać w zgodzie z opinią Stałej Komisji Weterynaryjnej*

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Zatwierdza się plany awaryjne kontroli klasycznej świńskiej gorączki zamieszczone w załączniku I.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja jest skierowana do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 24 lutego 2000 roku.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

Belgia

Dania

Niemcy

Grecja

Hiszpania

Francja

Irlandia

Włochy

Luksemburg

Holandia

Austria

Portugalia

Finlandia

Szwecja

Zjednoczone Królestwo

---

¹ Dz. U. WE nr L 47, z 21.1.1980, s. 11.

² Dz. U. WE nr L 166, z 8.7.1993, s. 34.

³ Dz. U. WE nr L 23, z 29.1.1991, s. 29.

⁴

DYREKTYWA RADY
z dnia 20 listopada 2000 r.
ustanawiająca szczegółowe warunki kontroli i zwalczania choroby niebieskiego języka

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 92/119/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. wprowadzającą ogólne warunki wspólnotowe dla kontroli niektórych chorób zwierzęcych oraz specyficzne mechanizmy związane z chorobą pęcherzykową świń¹, w szczególności zaś jej art. 15,

uwzględniając propozycję Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 15 dyrektywy 92/119/EWG należy wprowadzić specyficzne mechanizmy kontroli i zwalczania choroby niebieskiego języka.
- (2) Charakterystyka epidemiologiczna choroby niebieskiego języka jest porównywalna do afrykańskiego pomoru koni.
- (3) Rada przyjęła dyrektywę 92/35/EWG ustanawiającą mechanizmy i reguły kontrolne zwalczania afrykańskiego pomoru koni².
- (4) W związku z powyższym, w celu zwalczania choroby niebieskiego języka należy wykorzystać, jako rozwiązania modelowe, postanowienia dyrektywy 92/35/EWG w sprawie zwalczania afrykańskiego pomoru koni dokonując odpowiednich dostosowań uwzględniających metody hodowli gatunków podatnych na chorobę niebieskiego języka.
- (5) Należy ustanowić zasady transportu podatnych na tę chorobę gatunków, ich nasienia, jaj i zarodków z miejsc objętych restrykcjami na wypadek pojawienia się epidemii.
- (6) Art. 3 decyzji Rady 90/424/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii³ stosuje się w przypadku wybuchu epidemii.
- (7) Istnieje konieczność wprowadzenia ścisłej współpracy pomiędzy państwami członkowskimi i Komisją.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa ustanawia reguły i mechanizmy zwalczania choroby niebieskiego języka.

Artykuł 2

Dla celów niniejszej dyrektywy mają zastosowanie poniższe definicje:

- a. „gospodarstwo”: zakład rolniczy lub inny, w którym zwierzęta należące do gatunków podatnych na chorobę niebieskiego języka są w sposób permanentny lub tymczasowy hodowane lub przetrzymywane;

¹ Dz. U. WE nr L 62, z 15.3.1993, str. 69. Dyrektywa zmieniona Aktem Przystąpienia 1994.

² Dz. U. WE nr L 157, z 10.6.1992, str. 19. Dyrektywa zmieniona Aktem Przystąpienia 1994.

³ Dz. U. WE nr L 224, z 18.8.1990, str. 19. Decyzja ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1258/1999 (Dz. U. WE nr L 160, z 26.6.1999, str. 103).

- b. „podatne gatunki”: wszystkie przeżuwacze;
- c. „zwierzę(-ta): zwierzę(-ta) należące do gatunków podatnych na chorobę z wyjątkiem zwierząt dzikich, w stosunku do których mogą zostać przyjęte specyficzne zapisy, zgodnie z procedurami Art. 20 ust. 2;
- d. „właściciel” lub „dzierżawca”: osoba (-y) fizyczna (-e) lub prawna (-e) posiadające zwierzęta lub odpowiedzialne za ich utrzymanie, w zamian za opłatę lub nie.
- e. „nosiciel”: owad z gatunku *Culicoides imicola* lub każdy inny owad z rodzaju *Culicoides* zdolny do przenoszenia choroby niebieskiego języka, który można zidentyfikować zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20 ust. 2 powstałą w ramach konsultacji z Naukowym Komitetem Weterynarii;
- f. „podejrzenie”: wystąpienie jakichkolwiek klinicznych oznak sugerujących chorobę niebieskiego języka u zwierząt podatnych gatunków, które, łącznie z danymi epidemiologicznymi, umożliwiają założenie wystąpienia choroby;
- g. „potwierdzenie”: deklaracja kompetentnych władz, oparta na wynikach laboratoryjnych, iż wirus choroby niebieskiego języka jest obecny w danym organizmie; niezależnie od tego, w przypadku wystąpienia epidemii kompetentne władze mogą także potwierdzić obecność choroby na podstawie objawów klinicznych i / lub wyników epidemiologicznych.
- h. „kompetentne władze”: urząd centralny państwa członkowskiego odpowiedzialny za prowadzenie kontroli weterynaryjnych, lub inne władze weterynaryjne, na które powyższe zadanie zostało scedowane.
- i. „urzędowy weterynarz”: lekarz weterynarii wyznaczony przez kompetentne władze.

Artykuł 3

Państwa członkowskie zapewnią natychmiastową, obowiązkową notyfikację kompetentnym władzom przypadków podejrzenia lub potwierdzenia wirusa choroby niebieskiego języka.

Artykuł 4

1. W przypadku, kiedy gospodarstwo leżące w regionie nieobjętym restrykcjami w znaczeniu niniejszej dyrektywy posiada jedno lub więcej zwierząt podejrzanych o zakażenie wirusem choroby niebieskiego języka państwa członkowskie zapewnią, aby urzędowy weterynarz w sposób natychmiastowy zastosował oficjalne metody badawcze w celu potwierdzenia lub wykluczenia obecności choroby.
2. Natychmiast po notyfikacji podejrzenia obecności choroby urzędowy weterynarz:
  - a. powinien umieścić podejrzone gospodarstwo lub gospodarstwa pod nadzór urzędowy;
  - b. powinien:
    - i. sporządzić listę zwierząt wskazując dla każdego gatunku liczbę zwierząt padłych, zakażonych lub prawdopodobnie zakażonych oraz uaktualniać powyższą listę o zwierzęta narodzone lub zdechłe w okresie podejrzanego występowania choroby; dane z tej listy muszą być prezentowane na żądanie oraz mogą podlegać rozlicznym kontrolom;
    - ii. sporządzić listę siedlisk nosicieli lub miejsc ułatwiających ich przeżycie, w szczególności zaś miejsc ich reprodukcji;
    - iii. przeprowadzić badania epidemiologiczne zgodnie z art. 7;

- c. powinien regularnie kontrolować gospodarstwo lub gospodarstwa oraz, przy każdej sposobności, przeprowadzać badania kliniczne lub autopsję zwierząt padłych czy prawdopodobnie zakażonych oraz, tam gdzie to konieczne, potwierdzić chorobę za pomocą testów laboratoryjnych;
- d. powinien zapewnić, aby:
  - i. jakiegokolwiek przemieszczanie się zwierząt z lub do gospodarstwa lub gospodarstw było zabronione;
  - ii. w okresach aktywności nosicieli zwierzęta pozostawały w odosobnieniu, jeśli uważa on, że metody niezbędne do zapewnienia powyższego są możliwe do wdrożenia;
  - iii. zwierzęta, pomieszczenia przeznaczone do ich przetrzymywania oraz ich otoczenie (w szczególności zaś siedliska namnażania się *Culicoides*) były regularnie odkażane autoryzowanymi środkami owadobójczymi. W celu możliwie jak najskuteczniejszego zapobiegania zakażeniom częstotliwość użycia środków winna być ustalona przez kompetentne władze, mając na względzie trwałość środków owadobójczych oraz warunki klimatyczne.
  - iv. ciała padłych zwierząt zostały na terenie gospodarstwa zniszczone, wyeliminowane, spalone lub zakopane zgodnie z dyrektywą Rady 90/667/EWG z dnia 27 listopada 1990 r. ustanawiającą reguły weterynaryjne dotyczące niszczenia i przetwarzania odpadów zwierzęcych, ich sprzedaży oraz zapobiegania czynnikom chorobotwórczym w paszach pochodzenia zwierzęcego lub rybnego oraz zmieniającą dyrektywę 90/425/EWG⁴.
- 3. Do czasu wdrożenia mechanizmów, o których mowa w ust. 2 właściciel lub dzierżawca jakiegokolwiek zwierzęcia podejrzanego o zakażenie chorobą winien podjąć działania zapobiegawcze, zgodne z zapisami ust. 2 lit. d) punkt i) oraz ii).
- 4. Kompetentne władze mogą stosować mechanizmy, o których mowa w ust 2, w stosunku do innych gospodarstw w przypadku, kiedy ich lokalizacja, sytuacja geograficzna lub kontakty z gospodarstwem gdzie występuje podejrzenie występowania choroby dają podstawy do podejrzenia możliwości ich zakażenia.
- 5. W uzupełnieniu do postanowień ust. 2 istnieje możliwość ustanowienia specyficznych zapisów, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20 ust. 2, w stosunku do rezerwatów naturalnych, w których zwierzęta żyją na wolności.

Artykuł 5

Szczepienia przeciw chorobie niebieskiego języka mogą być prowadzone jedynie w zgodności z zapisami niniejszej dyrektywy.

Artykuł 6

- 1. W przypadku oficjalnego potwierdzenia obecności choroby niebieskiego języka urzędowy weterynarz powinien:
  - a. przystąpić, informując o tym Komisję, do uboju zwierząt w przypadkach uznanych za niezbędne do przeciwdziałania dalszemu rozprzestrzenianiu się epidemii;

---

⁴ Dz. U. WE nr L 363, z 27.12.1990, str. 51. Dyrektywa zmieniona Aktem przystąpienia 1994.

- b. nakazać zniszczenie, eliminację, spalenie lub zakopanie zwierząt, zgodnie z postanowieniami dyrektywy 90/667/EWG;
- c. rozszerzyć mechanizmy przewidziane w art. 4 na gospodarstwa leżące w promieniu 20 kilometrów (włączając obszar ochronny zdefiniowany w art. 8) wokół zakażonego gospodarstwa lub gospodarstw;
- d. wdrożyć mechanizmy zgodne z procedurą ustanowioną w art. 20 ust. 2, w szczególności zaś procedurą dotyczącą wprowadzenia programu szczepień lub innych alternatywnych posunięć; tam, gdzie to konieczne, kompetentne władze państwa członkowskiego mogą, informując o tym Komisję, podjąć inicjatywę rozpoczęcia programu szczepień;
- e. przeprowadzić badania epidemiologiczne, zgodnie z art. 7.

W drodze odstępstwa od zapisów punktu c) postanowienia dotyczące przemieszczania się zwierząt w obszarze mogą być przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20 ust. 2.

- 2. Obszary, o których mowa w ust 1 punkt c) mogą zostać przez kompetentne władze rozszerzone lub zredukowane na podstawie przesłanek epidemiologicznych, geograficznych, ekologicznych czy meteorologicznych, pod warunkiem poinformowania o powyższym Komisji.
- 3. W przypadku, kiedy obszar, o którym mowa w ust. 1 punkt c) jest położony na terenie kilku państw członkowskich, kompetentne władze tych państw członkowskich podejmą współpracę w celu określenia obszaru. Obszary te winny być określone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20 ust. 2.

Artykuł 7

- 1. Badania epidemiologiczne winny obejmować:
  - a. długość okresu, w którym choroba niebieskiego języka była obecna w gospodarstwie;
  - b. możliwe pochodzenie choroby niebieskiego języka w gospodarstwie oraz identyfikacja innych gospodarstw posiadających zwierzęta, które mogły zostać zakażone z tego samego źródła;
  - c. obecność i rozprzestrzenianie się nosicieli choroby;
  - d. przemieszczenia zwierząt z lub do danych gospodarstw, lub jakiegokolwiek ubite zwierzęta opuszczające te gospodarstwa.
- 2. Należy powołać jednostkę antykryzysową w celu ogólnej koordynacji wszystkich przedsięwzięć niezbędnych do zapewnienia jak najszybszego zwalczania choroby oraz do prowadzenia badań epidemiologicznych.

Ogólne reguły dotyczące krajowych oraz wspólnotowych jednostek antykryzysowych winny być ustanowione zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20 ust. 2.

Artykuł 8

- 1. Państwa członkowskie zapewnią, aby, niezależnie od mechanizmów wymienionych w art. 6, kompetentne władze oznaczyły obszary ochronne oraz obszary nadzoru. Oznaczenie tych obszarów musi uwzględniać czynniki geograficzne, administracyjne, ekologiczne oraz epizootologiczne związane z chorobą niebieskiego języka oraz reguły kontrolne.
- 2. a. Obszar ochronny winien obejmować część terytorium Wspólnoty o promieniu co najmniej 100 kilometrów wokół zakażonego gospodarstwa.

b. Obszar nadzoru winien obejmować część terytorium Wspólnoty o głębokości co najmniej 50 kilometrów poza granice obszaru ochronnego, na którym nie przeprowadzano szczepień w okresie ostatnich dwunastu miesięcy.

c. W przypadku, kiedy powyższe obszary leżą na terytorium więcej niż jednego państwa członkowskiego, kompetentne władze tych państw winny współpracować w celu oznaczenia obszarów, o których mowa w punktach a) i b).

d. Niemniej jednak, obszary ochronne i nadzoru winny być, tam gdzie to konieczne, oznaczane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20 ust. 2.

3. Po otrzymaniu uzasadnionego wniosku ze strony państwa członkowskiego istnieje możliwość podjęcia decyzji zgodnej z procedurą ustanowioną w art. 20 ust. 2 o zmianie granic obszarów zdefiniowanych w ust. 2. Podstawą tej decyzji mogą być:

- a. lokalizacja geograficzna obszarów oraz czynniki ekologiczne;
- b. warunki meteorologiczne;
- c. obecność i rozprzestrzenianie się nosiciela;
- d. wyniki badań epizootologicznych prowadzonych zgodnie z art. 7;
- e. wyniki testów laboratoryjnych;
- f. przeprowadzenie działań zapobiegawczych, w szczególności dezynsekcję.

Artykuł 9

1. Państwa członkowskie zapewnią stosowanie poniższych działań na terenie obszaru ochronnego:

- a. identyfikacja wszystkich gospodarstw posiadających zwierzęta wewnątrz obszaru ochronnego;
  - b. wdrożenie przez kompetentne władze programu nadzoru epidemiologicznego opartego na monitorowaniu wyznaczonych sztuk bydła (lub, w przypadku jego braku, innych przeżuwaczy) oraz populacji nosicieli; program ten może zostać zorganizowany zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20. Ust. 2;
  - c. zakaz opuszczania obszaru przez zwierzęta. Niemniej jednak, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20 ust. 2, istnieje możliwość wyjątków od tej reguły, szczególnie w przypadku zwierząt przebywających w tych częściach obszaru, w których występuje potwierdzony brak wirusa lub nosiciela.
2. Oprócz działań przedstawionych w ust. 1 mogą zostać podjęte szczepienia zwierząt przeciw chorobie niebieskiego języka oraz ich identyfikacja na obszarach ochronnych, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20 lub na wniosek państwa członkowskiego, przy jednoczesnym poinformowaniu Komisji.

Artykuł 10

Państwa członkowskie zapewnią, aby:

1. działania przewidziane w art. 9 ust. 1 były stosowane na obszarach nadzoru;
2. szczepienia przeciw chorobie niebieskiego języka były zakazane na obszarach nadzoru.

Artykuł 11

Działania wymienione w art. 6, 8, 9 i 10 winny zostać zmienione lub uchylone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20. ust. 2.

Artykuł 12

W drodze odstępstwa od art. 9 i 10 postanowienia stosowane do przemieszczania zwierząt do lub z obszarów ochronnych i obszarów nadzoru winny być ustalone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20 ust. 2.

W przypadku podjęcia decyzji, o której mowa w pierwszym ustępie, zasady stosowane w obrocie zwierzętami winny zostać ustalone zgodnie z tą samą procedurą.

Artykuł 13

W przypadku, kiedy w danym regionie epidemia choroby niebieskiego języka ma wyjątkowo groźny przebieg, wszelkie dodatkowe działania podejmowane przez państwa członkowskie winny być podejmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20 ust. 2.

Artykuł 14

Państwa członkowskie zapewnią, aby kompetentne władze podjęły wszelkie niezbędne kroki w celu poinformowania wszystkich osób przebywających na obszarach ochronnych i obszarach nadzoru o obowiązujących restrykcjach oraz zapewniły właściwe stosowanie wszystkich ustalonych procedur.

Artykuł 15

1. Każde państwo członkowskie desygnuje krajowe laboratorium odpowiedzialne za przeprowadzanie testów przewidzianych w niniejszej dyrektywie. Powyższe laboratoria krajowe oraz ich zadania i obowiązki są wymienione w załączniku I.
2. Krajowe laboratoria wymienione w załączniku I winny współpracować z laboratorium referencyjnym Wspólnoty, o którym mowa w art. 16.

Artykuł 16

Laboratorium referencyjne Wspólnoty dla choroby niebieskiego języka wskazane jest w załączniku II. Niezależnie od zapisów ustanowionych w decyzji 90/424/EWG, w szczególności zaś jej art. 28, lista zadań tego laboratorium znajduje się w załączniku IIB.

Artykuł 17

Eksperti z ramienia Komisji mogą, tam gdzie to konieczne w celu zapewnienia jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy oraz we współpracy z kompetentnymi władzami, dokonywać miejscowych kontroli. W tym celu mogą oni dokonywać inspekcji reprezentatywnych prób gospodarstw w celu sprawdzenia czy kompetentne władze monitorują prowadzone działania zgodnie z zapisami niniejszej dyrektywy. Komisja informuje państwa członkowskie o wynikach przeprowadzonych kontroli.

Państwa członkowskie, na terenie których dokonywana jest kontrola dostarczą ekspertom Komisji wszelkiej pomocy niezbędnej do wypełnienia ich zadania.

Ogólne reguły implementacji tego artykułu winny być zgodne z procedurą przewidzianą w art. 20 ust. 2.

Artykuł 18

1. Każde państwo członkowskie sporządzi plan gotowości wskazując działania, jakimi zapewni stosowanie postanowień niniejszej dyrektywy.

Plan ten musi zakładać dostęp do zakładów, sprzętu, personelu oraz wszystkich innych zasobów niezbędnych do szybkiego i skutecznego zwalczania choroby.

2. Kryteria, według których należy sporządzić plany, o których mowa w ust. 1 są przedstawione w załączniku III.

Plany sporządzone zgodnie z tymi kryteriami winny być złożone do Komisji nie później niż trzy miesiące po wejściu w życie niniejszej dyrektywy.

Komisja dokona oceny tych planów w celu ustalenia czy umożliwiają one osiągnięcie zamierzonych celów oraz zasugeruje państwom członkowskim wszelkie niezbędne zmiany, w tym zmiany gwarantujące ich spójność z planami innych państw członkowskich.

Komisja zaakceptuje plany, tam gdzie to konieczne z odpowiednimi zmianami, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20 ust. 2.

Plany gotowości mogą ulec późniejszym modyfikacjom i uzupełnieniom, zgodnie z tą samą procedurą, w celu uwzględnienia rozwoju sytuacji.

Artykuł 19

Niniejsza dyrektywa może zostać zmieniona na wniosek Komisji przez Radę, w oparciu o zasadę kwalifikowanej większości głosów.

Zmiany załączników winny odbywać się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20 ust. 2.

Wszelkie szczegółowe reguły niezbędne do wdrożenia niniejszej dyrektywy winny być przyjmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20 ust. 2.

Artykuł 20

1. Komisja będzie wspomagana przez Stały Komitet Weterynarii.
2. W przypadku odniesienia się do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE⁵.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/486/WE wynosi 15 dni.

---

⁵ Dz. U. WE nr L 184, z 17.7.1999, str. 2.

3. Komitet przyjmie Reguły Postępowania.

Artykuł 21

Działając zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20 ust. 2 Komisja może przyjąć, na okres dwóch lat, działania przejściowe ułatwiające przejście do nowych procedur przewidzianych w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 22

1. Państwa członkowskie uchwalą ustawy, rozporządzenia i procedury administracyjne niezbędne do stosowania niniejszej dyrektywy od dnia 1 stycznia 2002 r. Po ich uchwaleniu, niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Uchwalone przez państwa członkowskie powyższe akty winny zawierać odniesienia do niniejszej dyrektywy lub winny zawierać takie odniesienia przy okazji ich oficjalnej publikacji.

2. Państwa członkowskie przedstawią Komisji teksty głównych zapisów aktów krajowych traktujących o sprawach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 23

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, 20 listopada 2000 r.

W imieniu Rady
Przewodniczący
J. GLAVANY

ZAŁĄCZNIK I

A. LISTA LABORATORIÓW KARJOWYCH DS. CHOROBY NIEBIESKIEGO JĘZYKA

- Belgia: Centrum voor Onderzoek in Diergeneeskunde en Agrochemie (CODA)/
Centre d'études et de recherche vétérinaires et agrochimiques (CERVA)
Groeselenbergstraat 99/ Rue Groeselenberg 99
B-1180 Brussel / Bruxelles
Tel. (32-2) 357 44 55
Fax (32-2) 375 09 79
E-mail: piker@var.fgov.be
- Dania: Statens Veterinære Institut for Virusforskning
Lindholm
DK-4771 Kalvehave
Tlf. (45) 55 86 02 00
Fax (45) 55 86 03 00
E-post: sviv@vetvirus.dk
- Niemcy: Bundesforschungsanstalt für Viruskrankheiten der Tiere
Anstaltsteil Tübingen
Postfach 11 49
D-72001 Tübingen
Tel. (49) 70 71 96 72 55
Fax: (49) 70 71 96 73 03
- Grecja: Ministry of Agriculture
Centre of Athens Veterinary Institutions
Virus Department
Neapoleos Str. 25
GR-15310 Ag. Paraskevi
Athens
Tel. (30-1) 601 14 99 / 601 09 03
Fax (30-1) 639 94 77
- Hiszpania: Centro de Investigación en Sanidad Animal INIA-CISA
D. Jose Manuel Sanches Vizcaino
Carretera de Algete – EL Casar, km 8, Valdeolmos
E-20180 Madrid
Tel. (34) 916 20 22 16
Fax (34) 916 20 22 47
E-mail: vizcaino@inia.es
- Francja: CIRAD-EMVT
Campus international de Baillarguet
BP 5035
F-34032 Montpellier Cedex 1
Tel. (33-4) 67 59 37 24
Fax (34-4) 67 59 37 98
E-mail: bastron@cirad.fr
- Irlandia: Central Veterinary Research Laboratory
Abbotstown
Casstelknock
Dublin 15
Ireland
Tel. (353-1) 607 26 79
Fax (353-1) 822 03 63
E-mail: reillypj@indigo.ie

Włochy: CESME presso IZS
Via Campo Boario
I-64100 Teramo
Tel. (39) 0861 33 22 16
Fax (39) 0861 33 22 51
E-mail: Cesme@IZS.it

Luksemburg: Centre d'études et de recherches vétérinaires et agrochimique (CERVA)
Rue Groeselenberg 99
B-1180 Bruxelles
Tel. (32-2) 357 44 55
Fax (32-2) 375 09 79
E-mail: piker@var.fgov.be

Holandia: ID-DLO
Edelhertweg 15
8219 PH Lelystad
Nederland
Tel. (0031-0320) 23 82 38
Fax (0031-0320) 23 80 50
E-mail: postkamer@id.dlo.nl

Austria: Bundesanstalt für Viruseuchenbekämpfung bei Haustieren
Robert Kochgasse 17
A-2340 Modling
Tel. (43-2) 236 466 40-0
Fax (43-2) 236 466 40-941
E-mail: BATSB VetMoedling@compuserve.com.

Portugalia: Laboratório Nacional de Investigação Veterinária
Estrada de Benfica, 701
P-1549-011 Lisboa
Tel. (351) 21 711 52 00
Fax (351) 21 711 53 836
E-mail: dir.Inlv@mail.telepac.pt

Finlandia: Danish Institute for Virus Research
Lindholm
DK-4771 Kalvehave
Tlf. (45) 55 86 02 00
Fax (45) 55 86 03 00
E-mail: sviv@vetvirus.dk

Szwecja: Statens veterinärmedicinska anstalt, SVA
S-751 89 Uppsala
Tlf (00-46) 18 67 40 00
Fax (00-46) 18 30 91 62
E-post: sva@sva.se

Zjednoczone Królestwo: Institute for Animal Health
Pirbright Laboratory
Ash Road
Pirbright
Working
Surrey GU24 0NF
United Kingdom
Tel. (44-1483) 23 24 41
Fax: (4401483) 23 24 48
E-mail: philip-mellor@bbsrc.ac.uk

B. ZADANIA KRAJOWYCH LABORATORIÓW DLA CHOROBY NIEBIESKIEGO JĘZYKA

Krajowe laboratoria ds. choroby niebieskiego języka są odpowiedzialne za koordynację standardów i metod diagnostycznych ustanowionych przez laboratoria diagnostyczne w poszczególnych państwach członkowskich, użycie odczynników oraz testowanie szczepionek. W tym zakresie:

- a. mogą one dostarczać odczynniki do laboratoriów diagnostycznych na ich wniosek;
- b. kontrolują jakość wszystkich odczynników diagnostycznych używanych w państwie członkowskim;
- c. regularnie przeprowadzają testy porównawcze;
- d. przechowują wyizolowane wirusy choroby niebieskiego języka pobrane w czasie potwierdzonych przypadków choroby w państwie członkowskim;
- e. potwierdzają pozytywne wyniki otrzymane przez regionalne laboratoria diagnostyczne.

ZAŁĄCZNIK II

A. WSPÓLNOTOWE LABORATORIUM REFERENCYJNE DS. CHOROBY NIEBIESKIEGO JĘZYKA

AFRC Institute for Animal Health
Pirbright Laboratory
Ash Road
Pirbright
Working
Surrey GU24 0NF
United Kingdom
Tel. (44-1483) 23 24 41
Fax: (4401483) 23 24 48
E-mail: philip-mellor@bbsrc.ac.uk

B. ZADANIA WSPÓLNOTOWEGO LABORATORIUM REFERENCYJNEGO DS. CHOROBY NIEBIESKIEGO JĘZYKA

Wspólnotowe Laboratorium Referencyjne ds. choroby niebieskiego języka pełni następujące zadania:

1. koordynuje, w porozumieniu z Komisją, metody diagnostyczne choroby niebieskiego języka w państwach członkowskich, w szczególności zaś:
  - a. pozyskuje, magazynuje i dostarcza wirusy choroby niebieskiego języka do wykonywania testów serologicznych oraz przygotowania przeciw-surowicy;
  - b. dostarcza surowicę referencyjną oraz inne odczynniki referencyjne do krajowych laboratoriów referencyjnych dla celów standaryzacji testów i odczynników używanych w państwach członkowskich;
  - c. pozyskuje i konserwuje collection of strains and isolates wirusa choroby niebieskiego języka;
  - d. regularnie organizuje wspólnotowe testy porównawcze procedur diagnostycznych;
  - e. zbiera i zestawia dane dotyczące stosowanych metod diagnostycznych oraz wyników testów prowadzonych na terenie Wspólnoty;
  - f. dokonuje klasyfikacji wyizolowanych wirusów choroby niebieskiego języka używając najnowocześniejszych metod w celu lepszego zrozumienia epizoocji choroby niebieskiego języka;
  - g. monitoruje światowe osiągnięcia w dziedzinie nadzoru, epizoocji i zapobiegania chorobie niebieskiego języka;
2. aktywnie pomaga w identyfikacji centrów ds. zakażeń chorobą niebieskiego języka w państwach członkowskich poprzez analizowanie przesłanych ekstraktów wirusa w celu potwierdzenia diagnozy, klasyfikacji i analiz epizootycznych;
3. ułatwia organizację szkoleń i kursów dla ekspertów ds. diagnostyki laboratoryjnej w celu harmonizacji technik diagnostycznych na terenie Wspólnoty;
4. zapewnia wzajemną i obopólną wymianę ze Światowym Laboratorium ds. choroby niebieskiego języka wskazanym przez Międzynarodowe Biuro ds. Epizoocji (OIE), w szczególności dotyczącą osiągnięć w dziedzinie choroby niebieskiego języka.

ZAŁĄCZNIK III

MINIMALNE KRYTERIA STOSOWANA DLA PLANÓW GOTOWOŚCI

Plany gotowości muszą przewidywać co najmniej:

1. powołanie na szczeblu krajowym jednostki antykryzysowej do koordynacji działań w danym państwie członkowskim;
2. sporządzenie listy centrów kryzysowych odpowiednio wyposażonych do koordynacji działań kontrolnych na szczeblu lokalnym;
3. przygotowanie szczegółowej informacji nt. personelu odpowiedzialnego za działania kryzysowe, ich kwalifikacji i odpowiedzialności;
4. dla każdego lokalnego centrum ustalenie możliwości kontaktu z osobami lub organizacjami bezpośrednio lub pośrednio dotkniętymi epidemią;
5. zapewnienie dostępności sprzętu i materiałów niezbędnych do właściwego wdrażania działań kryzysowych;
6. wydanie szczegółowych instrukcji dotyczących działań do wykonania, w tym metod niszczenia zwłok zwierzęcych w przypadku podejrzanego lub potwierdzonego zakażenia lub infekcji;
7. przygotowanie programów szkoleniowych w celu aktualizacji i podniesienia wiedzy nt. procedur administracyjnych i lokalnych;
8. dla laboratoriów diagnostycznych funkcje przeprowadzania autopsji, zdolności przeprowadzania testów serologicznych i histologicznych, etc., a także ulepszania szybkich technik diagnostycznych (w tym celu niezbędne są zapisy dotyczące sprawnego przesyłania próbek);
9. dostarczanie informacji nt. jakości szczepionek przeciw chorobie niebieskiego języka, jakie są niezbędne w przypadku wprowadzenia obowiązku pilnych szczepień;
10. procedury wykonawcze dla wdrażania planów gotowości.

DECYZJA KOMISJI
z dnia 5 czerwca 2000

zmieniająca Decyzję 98/272/EC dotyczącą nadzoru epidemiologicznego w kierunku
gąbczastych encefalopatii przenośnych

(notyfikowany jako dokument numer C(2000)1144)

(Akt dotyczący Europejskiego Obszaru Gospodarczego)

2000/374/EC

(OJ Nr L 135, 08.06.2000, str. 27)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

Uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

Uwzględniając Dyrektywę Rady 89/662/EEC z dnia 11 grudnia 1989r. dotyczącą kontroli weterynaryjnych obowiązujących w wewnątrzspółnotowej wymianie handlowej mając na celu utworzenie rynku wewnętrznego ⁽¹⁾, ostatnio zmieniona przez Dyrektywę 92/118/EEC ⁽²⁾, a w szczególności Artykuł 9 (4) tamże,

Uwzględniając Dyrektywę Rady 90/425/EEC z dnia 26 czerwca 1990r. dotyczącą kontroli weterynaryjnych oraz zootechnicznych obowiązujących w wewnątrzspółnotowej wymianie handlowej niektórych zwierząt żywych i produktów mając na celu utworzenie rynku wewnętrznego ⁽³⁾, ostatnio zmienioną przez Dyrektywę 92/118/EEC, a w szczególności Artykuł 10 (4) tamże,

Zważywszy, że:

- (3) Decyzja Komisji 98/272/EC z dnia 23 kwietnia 1998r. dotycząca nadzoru epidemiologicznego w kierunku gąbczastych encefalopatii przenośnych ⁽⁴⁾ ustanawia zasady dotyczące środków jakie mogą zostać podjęte przez Państwa Członkowskie w przypadku podejrzeń występowania gąbczastej encefalopatii przenośnej (TSE) w zwierzęciu, minimalne wymagania odnoszące się do monitorowania bydłowej encefalopatii gąbczastej (BSE) oraz choroby *scrapie* (trzęsawki owiec) oraz zasady odnoszące się do pobierania próbek oraz testów laboratoryjnych na obecność TSE.

- (4) Koniecznym jest dalsze sprecyzowanie środków odnoszących się do zwierząt uśmierconych w następstwie wystąpienia podejrzeń o TSE.
- (5) Raport dotyczący oceny testów diagnostycznych w kierunku TSE u bydła został opublikowany przez Komisję w dniu 8 lipca 1999r. oraz stwierdzono że trzy testy są niezwykle precyzyjne oraz posiadają niezwykle właściwości w rozpoznawaniu TSE u zwierząt w fazie klinicznej choroby.
- (8) Stosowanie testu w monitorowaniu choroby BSE u bydła może znacząco poprawić skuteczność monitoringu, w szczególności jeżeli jest skierowany do padniętego inwentarza oraz zwierząt ubitych z konieczności, czego dowiódł program monitorowania przeprowadzony w Szwajcarii.
- (11) Należy regularnie dokonywać przeglądu programu monitorowania w świetle wyników oraz doświadczeń zdobytych we wdrażaniu programu, niniejszym konieczna jest zmiana zasad dotyczących raportowania i prowadzenia rejestrów oraz wprowadzenie wymogu sporządzenia dodatkowego raportu obejmującego pierwsze sześć miesięcy.
- (13) Zasady odnoszące się do laboratoryjnych testów diagnostycznych na BSE u bydła powinny zostać zweryfikowane w świetle zaleceń Podręcznika Standardów odnoszących się do Testów Diagnostycznych oraz Szczepionek Światowej Organizacji ds. Zdrowia Zwierząt (Office International des Epizooties) oraz oceny testów.
- (14) Koniecznym jest wyszczególnienie krajowych laboratoriów referencyjnych dla TSE.
- (15) Środki przewidziane w niniejszej Decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

UCHWALIŁA NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Decyzja 98/272/EC zostaje zmieniona jak następuje:

1. Ostatnie zdanie w Artykule 3 (2) zostaje zastąpione przez następujące:

‘Wszystkie części ciała podejrzanego zwierzęcia, włączając w to skórę, powinny pozostać pod urzędowym nadzorem aż do czasu otrzymania ujemnej diagnozy lub do czasu gdy zostaną one zniszczone poprzez spoielenie lub, w wyjątkowych okolicznościach, spalone lub zakopane w całkowitej zgodności z warunkami ustanowionymi w Artykule 3 (2) Dyrektywy Rady 90/667/EEC (*).

(* OJ L 363, 27.12.1990, str. 51.)

2. W Artykule 4, paragraf 1, słowo 'Załącznik' zostaje zastąpione przez 'Załącznik I'.

3. W Artykule 4, paragraf 2 zostaje zastąpione przez następujący:

'2. Państwa Członkowskie przedkładają raport roczny Komisji obejmujący przynajmniej informacje, o których mowa w Załączniku II, część A. Raport odnoszący się do każdego kolejnego roku kalendarzowego powinien zostać przedłożony najpóźniej do 31 marca kolejnego roku. Komisja prezentuje streszczenie raportów poszczególnych krajów dla każdego okresu obejmując przynajmniej informacje, o których mowa w Załączniku II, część B, Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu w przeciągu trzech miesięcy od otrzymania raportów z poszczególnych krajów.'

4. W Artykule 4, następujący paragraf 3 zostaje dodany:

'3. Państwa Członkowskie zapewnią, aby wszystkie urzędowe dochodzenia oraz badania laboratoryjne były rejestrowane zgodnie z Załącznikiem III.'

5. Artykuł 5 zostaje zastąpiony przez następujący:

'Artykuł 5

5. Pobieranie próbek oraz testy laboratoryjne na obecność BSE u bydła powinny być przeprowadzane przy zastosowaniu metod oraz protokołów ustanowionych w Załączniku IV. Pobieranie próbek oraz testy laboratoryjne na obecność choroby *scrapie* u owiec powinny zostać przeprowadzone przy zastosowaniu metod oraz protokołów określonych w Podręczniku Standardów odnoszących się do Testów Diagnostycznych oraz Szczepionek Światowej Organizacji ds. Zdrowia Zwierząt (Office International des Epizooties), wydanie z maja 1999r.

6. Krajowe laboratorium diagnostyczne w każdym Państwie Członkowskie, tak jak to zostało określone w Załączniku V, powinno zapewnić koordynację metod diagnostycznych oraz protokołów pomiędzy laboratoriami zatwierdzonymi do przeprowadzania testów na obecność TSE, jak również regularnie weryfikować stosowanie tych metod diagnostycznych oraz protokołów.'

7. Następujący Artykuł 8a zostaje dodany:

'Artykuł 8a

Nie naruszając postanowień Artykułu 4 (2), Państwa Członkowskie przedkładają raport obejmujący okres od stycznia do czerwca 2001r., włączając w to przynajmniej informacje o których mowa w Załączniku II, część A, Komisji najpóźniej przed dniem 1 października 2001r. Należy dokonywać przeglądu postanowień Załącznika I oraz II każdorazowo co sześć miesięcy w świetle wyników monitorowania oraz doświadczeń zdobytych przy wdrażaniu programu.

Należy dokonywać przeglądu postanowień Załącznika IV w świetle rozwoju Podręcznika Standardów odnoszących się do Testów Diagnostycznych oraz Szczepionek Światowej Organizacji ds. Zdrowia Zwierząt (Office International des Epizooties). Należy dokonywać przeglądu postanowień Załącznika IV w świetle kolejnych ocen metod diagnostycznych.'

7. Załącznik zostaje zastąpiony przez Załącznik do niniejszej Decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza Decyzja ma zastosowanie od 1 stycznia 2001r.

Artykuł 3

Niniejsza Decyzja jest skierowana do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, 5 czerwca 2000r.

W imieniu Komisji

David BYRNE

Członek Komisji

⁽¹⁾ OJ L 395, 30.12.1989, str. 13.

⁽²⁾ OJ L 62, 15.03.1993, str. 49.

⁽³⁾ OJ L 224, 18.08.1990, str. 29.

⁽⁴⁾ OJ L 122, 24.04.1998, str. 59.

ZAŁĄCZNIK 'ZAŁĄCZNIK I

A. MINIMALNE WYMAGANIA DOTYCZĄCE PROGRAMU MONITOROWANIA BSE U BYDŁA

1. Selekcja podgrup

Bydło powyżej 24 miesięcy życia, jak następuje:

- 1.1. Zwierzęta podlegające „ubojowi z wyjątkowej konieczności”; w sposób określony w Artykule 2 (n) oraz zwierzęta poddane ubojowi zgodnie z Załącznikiem I, Rozdział VI, punkt 28 (c) Dyrektywy Rady 64/433/EEC ⁽¹⁾ (włączając w to zwierzęta, o których mowa w Rozporządzeniu Komisji (EC) nr 716/96 z dnia 19 kwietnia 1996r. ustanawiającym nadzwyczajne środki wspierające dla rynku wołowiny w Zjednoczonym Królestwie ⁽²⁾), oraz podlegające „ubojowi z wyjątkowej konieczności”, w sposób określony w Artykule 2 (n) lub poddane ubojowi zgodnie z Załącznikiem I, Rozdział VI, punkt 28 (c) Dyrektywy Rady 64/433/EEC).
- 1.2. Martwe zwierzęta nie poddane ubojowi w celu konsumpcji przez ludzi (wyłączając zwierzęta, o których mowa w Rozporządzeniu (EC) nr 716/96).

2. Liczebność prób

Łączna liczba prób badanych rocznie w każdym Państwie Członkowskim pobranych z podgrup, o których mowa w punkcie 1.1 oraz 1.2 nie powinna być mniejsza niż liczebność prób wskazana w tabeli. Tak wiele jak tylko jest to możliwe, ale w każdym przypadku przynajmniej 10 % prób musi zostać pobranych z podgrupy, o której mowa w punkcie 1.2. Selekcja prób w ramach każdej podgrupy powinna być przeprowadzana w sposób losowy. Pobieranie próbek powinno być reprezentatywne dla każdego regionu oraz przeprowadzane w sposób ciągły. Państwa Członkowskie mogą jednakże zdecydować o pobieraniu prób wyłącznie od podgrup, o których mowa w punkcie 1.1 w odległych regionach o niskiej gęstości rozmieszczenia zwierząt.

Całkowita populacja powyżej 24 miesięcy	Liczebność próby ⁽¹⁾	Całkowita populacja powyżej 24 miesięcy	Liczebność próby ⁽¹⁾
100.000	950	4.500.000	6.000
200.000	1.550	5.000.000	6.500
300.000	1.890	5.500.000	7.000
400.000	2.110	6.000.000	7.500
500.000	2.250	6.500.000	8.000
600.000	2.360	7.000.000	8.500
700.000	2.440	7.500.000	9.000
800.000	2.500	8.000.000	9.500
900.000	2.550	8.500.000	10.000

1.000.000	2.590	9.000.000	10.500
1.500.000	3.000	9.500.000	11.000
2.000.000	3.500	10.000.000	11.500
2.500.000	4.000	10.500.000	12.000
3.000.000	4.500	11.000.000	12.500
3.500.000	5.000	11.500.000	13.000
4.000.000	5.500	12.000.000	13.500

⁽¹⁾ Liczebność próby została skalkulowana w sposób umożliwiający wykrycie zaistniałej liczby przypadków wynoszącej 0,1 % z dokładnością wynoszącą 95 % w podgrupach, o których mowa w punkcie 1, w oparciu o założenie, że proporcja tych podgrup w całkowitej populacji była powyżej 24 miesięcy życia stanowi 1 %. W przypadku gdy liczebność całkowitej populacji była powyżej 24 miesięcy życia wynosi 1.500.000 zwierząt lub więcej, liczebność próby została zwiększona o 500 prób na każde 500.000 zwierząt jako proporcjonalne dostosowanie, tak aby uwzględnić większe prawdopodobieństwo wahań ryzyka związanego z BSE w ramach populacji.

⁽¹⁾ OJ 121, 29.07.1964, str. 2012/64.

⁽²⁾ OJ L 99, 20.04.1996, str. 14.

B. MINIMALNE WYMAGANIA DOTYCZĄCE PROGRAMU MONITOROWANIA CHOROBY *SCRAPIE* U OWIEC ORAZ KÓZ

1. Selekcja podgrup

Selekcja musi zostać dokonana poprzez oszacowanie ryzyka podgrup zwierząt urodzonych na miejscu, wykazujących objawy kliniczne zgodne z objawami *scrapie*. W ramach każdej podgrupy oraz grupy wiekowej, selekcja musi zostać przeprowadzona w sposób losowy.

Następujące kryteria powinny być brane pod uwagę przy selekcji:

- zwierzęta wykazujące objawy behawioralne lub neurologiczne trwające przynajmniej przez 15 dni oraz odporne na leczenie,
- konające zwierzęta nie wykazujące objawów infekcji lub choroby urazowej,
- zwierzęta wykazujące inne warunki wskazujące na postępującą chorobę.

2. Wiek docelowych zwierząt

Próba musi być skierowana do najstarszych zwierząt w podgrupie. Jednakże, wszystkie zwierzęta do których jest skierowana muszą mieć powyżej 12 miesięcy życia.

4. Liczebność próby

Minimalna liczba zwierząt, która ma zostać zbadana każdego roku musi być zgodna z liczebnością prób, o których mowa w tabeli. Zwierzęta przebadane zgodnie z postanowieniami Artykułu 3 mogą zostać zawarte w minimalnej liczebności próby.

TABELA

MINIMALNA LICZBA COROCZNYCH DOCHODZEŃ NEUROHISTOLOGICZNYCH W STOSUNKU DO ZWIERZĄT WYKAZUJĄCYCH OBJAWY KLINICZNE ZGODNE Z OBJAWAMI *SCRAPIE*

Całkowita populacja powyżej 12 miesięcy ⁽¹⁾	Liczebność próby
100.000	10
300.000	30
500.000	50
700.000	69
1.000.000	99
2.500.000	195
5.000.000	300
7.000.000	336
10.000.000	367
20.000.000	409

30.000.000	425
40.000.000	433

(¹) W przypadku gdy liczebność całkowitej populacji powyżej 12 miesięcy życia nie jest znana, liczebność próby powinna zostać oparta na całkowitej populacji powyżej sześciu miesięcy życia.

C. MONITOROWANIE W STOSUNKU DO ZWIERZĄT PODWYŻSZONEGO RYZYKA

Monitorowanie w stosunku do zwierząt podwyższonego ryzyka

Dodatkowo do programów monitorowania ustanowionych w częściach A oraz B, Państwa Członkowskie mogą, dobrowolnie, przeprowadzić obserwacje w kierunku TSE u zwierząt podwyższonego ryzyka, takie jak:

- zwierzęta pochodzące z krajów, w których występuje TSE,
- zwierzęta, które spożyły potencjalnie skażone środki żywienia zwierząt,
- zwierzęta urodzone lub pochodzące od matek zakażonych TSE.

D. POSTANOWIENIA OGÓLNE

Państwa Członkowskie zapewnią aby żadna część ciała zwierząt badanych stosownie do niniejszego Załącznika nie była użyte w produkcji żywności dla ludzi, pasz dla zwierząt, nawozów, produktów kosmetycznych lub medycznych bądź też przyrządów medycznych, do czasu zakończenia badań laboratoryjnych i otrzymania wyników ujemnych.

ZAŁĄCZNIK II

A. INFORMACJE, KTÓRE MUSZĄ ZOSTAĆ PRZEDSTAWIONE W RAPORCIE PRZYGOTOWANYM PRZEZ PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE

1. Liczba podejrzanych przypadków przypadających na poszczególne gatunki zwierząt poddane restrykcjom w zakresie przemieszczania zgodnie z Artykułem 3 (1).
2. Liczba podejrzanych przypadków przypadających na poszczególne gatunki zwierząt poddanych badaniu laboratoryjnemu zgodnie z postanowieniami Artykułu 3 (2) oraz wyniki badania.
3. Szacowana liczebność każdej podgrupy, o której mowa w Załączniku I (A) (1).
4. Liczba bydła poddanego badaniu w ramach każdej podgrupy w sposób określony w Załączniku I (A) (1) oraz Załączniku I (C), metoda selekcji prób oraz wyniki testów.
5. Liczba owiec oraz kóz przebadanych w ramach każdej podgrupy w sposób opisany w Załączniku I (B) (1) oraz Załączniku I (C) oraz wyniki badania.
6. Liczba, rozpiętość wiekowa oraz rozmieszczenie geograficzne dodatnich przypadków BSE oraz *scrapie*. Rok oraz, w przypadku gdy jest to możliwe, miesiąc urodzenia powinny zostać podane dla przypadków BSE zaistniałych po wprowadzeniu zakazu odnoszącego się do skarmiania.
7. Dodatkowo przypadki TSE potwierdzone u zwierząt innych niż bydło, owce oraz kozy.

B. INFORMACJE, KTÓRE MUSZĄ ZOSTAĆ PRZEDSTAWIONE W STRESZCZENIU PRZYGOTOWANYM PRZEZ KOMISJĘ

Streszczenie powinno zostać przedstawione w formie tabeli zawierającej przynajmniej następujące informacje dotyczące każdego Państwa Członkowskiego:

2. całkowita populacja bydła powyżej 24 miesięcy życia oraz szacowana liczebność każdej podgrupy, o której mowa w Załączniku I (A) (1);
3. liczba podejrzanych przypadków w sposób przedstawiony w części A (1) oraz (2), przypadających na poszczególne gatunki zwierząt;
4. liczba bydła przebadanego w sposób przedstawiony w części A (4);
5. liczba owiec i kóz przebadanych w sposób przedstawiony w części A (5);
6. liczba oraz rozpiętość wiekowa dodatnich przypadków BSE;
7. dodatkowo przypadki BSE zaistniałe po wprowadzeniu zakazu odnoszącego się do skarmiania oraz rok i miesiąc urodzenia;
8. dodatkowo przypadki choroby *scrapie*;
9. dodatkowo przypadki TSE u zwierząt innych niż bydło, owce oraz kozy.

ZAŁĄCZNIK III

REJESTRY

2. Właściwa władza powinna przechowywać rejestry dotyczące:

- liczby oraz typów zwierząt poddanych restrykcjom w zakresie przemieszczania w sposób przedstawiony w Artykule 3 (1),
- liczby oraz wyników dochodzeń klinicznych oraz epidemiologicznych w sposób przedstawiony w Artykule 3 (1),
- liczby oraz wyników badań laboratoryjnych w sposób przedstawiony w Artykule 3 (2),
- liczby, tożsamości oraz pochodzenia zwierząt podlegających próbie w ramach programów monitorowania w sposób przedstawiony w Załączniku I oraz, w przypadku gdy jest to możliwe, wieku, rasy oraz informacji anamnestycznych.

Rejestry powinny być przechowywane przez okres siedmiu lat.

4. Laboratorium prowadzące dochodzenie powinno przechowywać wszystkie rejestry badań, w szczególności księgę badań laboratoryjnych, bloki parafiny oraz, odpowiednio, zdjęcia *Western blots*.

Rejestry powinny być przechowywane przez okres siedmiu lat.

ZAŁĄCZNIK IV

POBIERANIE PRÓBEK ORAZ PRZEPROWADZANIE TESTÓW LABORATORYJNYCH NA OBECNOŚĆ BSE U BYDŁA

1. Pobieranie próbek

Właściwa władza powinna zapewnić aby próby były pobierane przy zastosowaniu metod oraz protokołów, które zostały określone w Podręczniku Standardów odnoszących się do Testów Diagnostycznych oraz Szczepionek Światowej Organizacji ds. Zdrowia Zwierząt (Office International des Epizooties), wydanie z maja 1999r. W przypadku braku takich metod i protokołów, właściwa władza powinna zapewnić aby próby były pobierane w sposób odpowiedni dla właściwego stosowania testów.

2. Badania laboratoryjne

2.1. Przypadki co do których zachodzą podejrzenia

Tkanki pochodzące od bydła, przekazane do badań laboratoryjnych zgodnie z postanowieniami Artykułu 3 (2) powinny zostać poddane badaniu histopatologicznemu w sposób określony w Podręczniku Standardów odnoszących się do Testów Diagnostycznych oraz Szczepionek Światowej Organizacji ds. Zdrowia Zwierząt (Office International des Epizooties), wydanie z maja 1999r., z wyjątkiem przypadków gdy materiał ulega autolizie. W przypadku gdy wynik badania histopatologicznego okazuje się być nierozstrzygającym lub negatywnym bądź też w przypadku gdy materiał ulega autolizie, tkanki powinny zostać poddane badaniu przy zastosowaniu jednej spośród innych metod diagnostycznych, które zostały określone we wspomnianym powyżej Podręczniku (immunocytochemia, *immuno-blotting* lub przedstawienie charakterystycznych włókienek przy zastosowaniu mikroskopii elektronowej)

2.2. Zwierzęta przebadane w ramach corocznego programu monitorowania

Bydło przebadane w ramach corocznego programu monitorowania w sposób określony w Załączniku I (A) oraz ukierunkowanego programu nadzoru tak jak to zostało określone w Załączniku (C), powinno zostać przebadane przy zastosowaniu jednego z testów wyszczególnionych w Załączniku IV (A).

W przypadku gdy wynik badania monitoringowego okazuje się być nierozstrzygającym lub negatywnym, tkanki powinny zostać badaniu histopatologicznemu pienia mózgu w sposób określony w Podręczniku Standardów odnoszących się do Testów Diagnostycznych oraz Szczepionek Światowej Organizacji ds. Zdrowia Zwierząt (Office International des Epizooties), wydanie z maja 1999r., z wyjątkiem przypadków gdy materiał ulega autolizie lub w jakikolwiek inny sposób nie nadaje się do badania w zakresie histopatologii. W przypadku gdy wynik badania histopatologicznego okazuje się być nierozstrzygającym lub negatywnym bądź też w przypadku gdy materiał ulega autolizie, tkanki powinny zostać poddane badaniu przy zastosowaniu jednej spośród innych metod diagnostycznych, które zostały określone w punkcie 2.1., jednakże, metoda ta nie może być taka sama jak metoda zastosowana w badaniu monitoringowym.

3. Interpretacja wyników

Zwierzę przebadane w sposób opisany w punkcie 2.1. powinno być uważane za dodatki przypadek BSE, jeżeli wynik jednego z testów okaże się dodatni.

Zwierzę przebadane w sposób opisany w punkcie 2.2. powinno być uważane za dodatki przypadek BSE, jeżeli wynik testu monitoringowego okaże się dodatni lub nierozstrzygnięty, oraz:

- wynik kolejnego badania histopatologicznego okaże się dodatni, lub
- wynik innej metody diagnostycznej wspomnianej w punkcie 2.1. okaże się pozytywny.

ZAŁĄCZNIK IV A

1. Test *immuno-blotting* oparty na procedurze *Western blotting* na wykrycie odpornego na proteazę fragmentu PrP Res (*Prionics check test*).
2. Chemiluminescencyjna ELISA wymagająca procedury ekstrakcyjnej oraz technika ELISA, stosująca wzmocniony odczynnik chemiluminescencyjny (test *Enfer*).
3. Wielowarstwowe badanie immunologiczne na PrP Res wykonane zgodnie z etapami denaturacji oraz koncentracji (test CEA).

ZALĄCZNIK V

KRAJOWE LABORATORIA REFERENCYJNE

Krajowymi laboratoriami referencyjnymi są:

- Austria: Bundesanstalt für Tierseuchenbekämpfung, Mödling
Robert-Koch-Gasse 17
A-2340 Mödling
- Belgia: CERVA-CODA-VAR
Centre d'étude et de recherches vétérinaires et agrochimiques
Centrum voor Onderzoek in Diergeneeskunde en Agrochemie
Veterinary and Agrochemical Research Centre
Groeselenberg 99
B-1180 Bruxelles
- Dania: Statens Veterinære Serumlaboratorium
Bülowsvej 27
DK-1790 København V
- Finlandia: Eläinääkintä- ja elintarvikelaitos
Hämeentie 57
FIN-00550 Helsinki
- France: Agence française de sécurité sanitaire des aliments
Laboratoire de pathologie bovine
31, avenue Tony Garnier
BP 7033
F-69342 Lyon Cédex
- Germany: Bundesforschungsanstalt für Viruskrankheiten der Tiere
Anstaltsteil Tübingen
Postfach 1149
D-72001 Tübingen
- Greece: 1. Department of Pathology, Faculty of Veterinary Medicine
University of Thessaloniki
Giannitson & Voutyra St.
GR-54627 Thessaloniki

2. Athens Centre of Veterinary Institutes

Laboratory of Pathology

25 Neapoleos St.

GR-14310 Athens

Ireland: The Central Veterinary Research Laboratory

Abbotstown

Castleknock

Dublin 15

Ireland

Italy: Istituto Zooprofilattico Sperimentale del Piemonte, Liguria e Valle D'Aosta

CEA

Via Bologna

I-148-10150 Torino

Luxembourg: CERVA-CODA-VAR

Centre d'étude et de recherches vétérinaires et agrochimiques

Centrum voor Onderzoek in Diergeneeskunde en Agrochemie

Veterinary and Agrochemical Research Centre

Groeselenberg 99

B-1180 Bruxelles

Netherlands: Instituut voor Dierhouderij en Diergezondheid, ID-Lelystad

Edelhertweg 15

Postbus 65

8200 AB Lelystad

Nederland

Portugal: Laboratório Nacional de Investigação Veterinária

Estrada de Benfica, 701

P-1500 Lisboa

Spain: Veterinary School Laboratory

Animal Pathology Department

Pathological Anatomy

E-Zaragoza

Sweden: The National Veterinary Institute

S-751 89 Uppsala

United Kingdom: The Veterinary Laboratories Agency

Woodham Lane

PZWet ms
UCHYLONA

New Haw
Addlestone
Surrey KT15 3NB
United Kingdom ’